

# Phu Nhân Sát Thủ Của Trùm Xã Hội Đen

## Contents

|                                                 |          |
|-------------------------------------------------|----------|
| <b>Phu Nhân Sát Thủ Của Trùm Xã Hội Đen</b>     | <b>1</b> |
| 1. Giới Thiệu . . . . .                         | 2        |
| 2. Chương 1: Gặp . . . . .                      | 2        |
| 3. Chương 2: Bị Truy Sát . . . . .              | 5        |
| 4. Chương 3: Quyết Định . . . . .               | 9        |
| 5. Chương 4: Gắn Gũi . . . . .                  | 13       |
| 6. Chương 5: Lần Đầu Sát Cánh . . . . .         | 16       |
| 7. Chương 6: Chung Phòng . . . . .              | 20       |
| 8. Chương 7: Gắn Gũi Hơn . . . . .              | 24       |
| 9. Chương 8: Sóng Gợn Trong Lòng . . . . .      | 28       |
| 10. Chương 9: Gặp Lại Người Xưa . . . . .       | 31       |
| 11. Chương 10: Trao Đổi . . . . .               | 35       |
| 12. Chương 11: Trao Đổi 2 . . . . .             | 38       |
| 13. Chương 12: Lo Lắng . . . . .                | 43       |
| 14. Chương 13: Trở Lại Bên Nhau . . . . .       | 47       |
| 15. Chương 14: Đi Chơi (1) . . . . .            | 52       |
| 16. Chương 15: Đi Chơi (2) . . . . .            | 56       |
| 17. Chương 16: Dự Tiệc . . . . .                | 60       |
| 18. Chương 17: Mặc Lão Phu Nhân . . . . .       | 64       |
| 19. Chương 18: Đả Thông Tư Tưởng . . . . .      | 68       |
| 20. Chương 19: Gặp Chuyện . . . . .             | 71       |
| 21. Chương 20: Nụ Hôn Đầu . . . . .             | 75       |
| 22. Chương 21: Tin Tức . . . . .                | 79       |
| 23. Chương 22: Từ Ân Nhã (1) . . . . .          | 83       |
| 24. Chương 22: Từ Ân Nhã (2) . . . . .          | 86       |
| 25. Chương 25: Từ Ân Nhã (3) . . . . .          | 89       |
| 26. Chương 26: Chân Tướng . . . . .             | 93       |
| 27. Chương 27: Chân Tướng (2) . . . . .         | 96       |
| 28. Chương 28: Trúng Độc . . . . .              | 99       |
| 29. Chương 29: Sóng Chết . . . . .              | 103      |
| 30. Chương 30: Bên Nhau . . . . .               | 107      |
| 31. Chương 31: Hôn Lễ . . . . .                 | 111      |
| 32. Ngoại Truyện 1: Thành Viên Mới . . . . .    | 114      |
| 33. Ngoại Truyện 2: Bộ Đôi Phá Hoại . . . . .   | 117      |
| 34. Ngoại Truyện 3: Chăm Con . . . . .          | 118      |
| 35. Ngoại Truyện 4: Lần Đầu Gặp Mặt . . . . .   | 121      |
| 36. Ngoại Truyện 5: Biệt Đội Tiểu Quỷ . . . . . | 124      |

## Phu Nhân Sát Thủ Của Trùm Xã Hội Đen



### Giới thiệu

Diệp Tử Kỳ ( Diệp Thiên - X8)- 24 tuổi, siêu sát thủ của Tổ chức X. Cô là trẻ mồ côi, năm 5 tuổi, đ

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nhan-sat-thu-cua-trum-xa-hoi-den>

## 1. Giới Thiệu

Diệp Tử Kỳ ( Diệp Thiên - X8)- 24 tuổi, siêu sát thủ của Tổ chức X. Cô là trẻ mồ côi, năm 5 tuổi, được X đem về huấn luyện. Cùng với cô, người chị em Tô Tú Viên là bộ đôi nữ sát thủ nổi tiếng trong giới Hắc bang. Tử Kỳ và Tú Viên đều là cao thủ võ thuật, bắn súng. Sở trường của Tử Kỳ là vũ khí công nghệ cao, Tú Viên là điều chế độc và vũ khí hóa học.

Lúc không có nhiệm vụ, Tử Kỳ liền đắm mình trong thế giới tốc độ. Tay nghề lái xe của cô không có gì phải bàn cãi.

Một lần, cả hai tham gia cuộc đua F1 xe của Tử Kỳ và một nam nhân đều về nhất. Tử Kỳ nào ngờ nam nhân đó chính là Mặc Kỳ Hàn 28 tuổi - chủ nhân Mặc gia, gia tộc có thế lực lớn nhất nhì giới Hắc Đạo trên thế giới - cũng là nam nhân sẽ thay đổi cuộc đời của cô.

Tô Tú Viên ( Tô Khả Vân - X9) - 24 tuổi, cũng là cô nhi. Lớn lên cùng với Tử Kỳ. Những lúc rảnh rỗi cô luôn miệt mài chế tạo vũ khí hóa học, độc dược.

Mặc Kỳ Phong - 26 tuổi - em trai Mặc Kỳ Hàn. Từ nhỏ đã khắc khẩu với Mặc Kỳ Hàn. Tinh thông võ thuật và bắn súng. Cai quản hoạt động ở Bạch đạo của Mặc gia

\*\*\*\*\*

Cảm hứng cho bộ truyện này từ Đạo tình của tác giả Chu Ngọc

## 2. Chương 1: Gặp

” Tú Viên.... dậy điiiiiiiii!!!!”

” Tử ....Kỳ.... ” Tú Viên lờ mọ ngồi dậy, vẻ mặt còn ngái ngủ, cố gắng mở căng mắt ra. Đập ngay vào mắt là gương mặt thanh tú của Tử Kỳ với nụ cười gian xảo cùng đôi mắt hiệu ứng ” chó con”.

Tú Viên nhìn đồng hồ, mới 6h sáng, cô lại nhìn Tử Kỳ, nhăn nhó nằm xuống tiếp.

” Ai da... dậy đi bạn yêu à... không trễ mất”. Tử Kỳ lại kéo Tú Viên dậy, Tú Viên nhất thời tung một cú đá về Tử Kỳ. Tử Kỳ nhếch miệng cười, xoay mình dễ dàng né cú đá, thuận thế chụp cổ chân Tú Viên, khóa cô nằng nặt.

” Cậu còn đang ngái ngủ mà đòi đánh lại mình à... hahaha...” Tử Kỳ cười to.

” Cậu... mình giết cậu...” Tú Viên dấy giũa. Tử Kỳ đứng dậy, kéo Tú Viên vào nhà vệ sinh. Quãng đường từ giường tới nhà vệ sinh Tú Viên quyết sống mái với Tử Kỳ... tiếc là cô thua.. Bình thường cô đã không phải là đối thủ của Tử Kỳ, huống hồ cô vẫn đang mơ ngủ.

” 9h cuộc thi mới bắt đầu.... cậu làm gì đi sớm vậy?”. Tú Viên nhăn nhó ló đầu ra hỏi.

” Cậu thật là.... mấy năm trước mình toàn là làm khán giả... năm nay thì khác... cũng được chính thức đua rồi.... mình thật hào hứng a” Tử Kỳ mắt sáng rực thao thao nói.

” Ừ.... ” Tú Viên trề môi.

Cô và Tử Kỳ đã rời khỏi tổ chức X được hai tháng. Hợp đồng hết hạn, hai người không còn hứng thú với công việc sát thủ này nữa. Họ rời Pháp trở về Trung Quốc, đổi tên họ thân phận. Lúc làm việc, họ có được số tiền tương đối lớn đủ sống dư giả đến hết đời. Tú Viên thì mới theo học ngành Bác sĩ ở Đại học Bắc Kinh. Còn Tử Kỳ bản tính ham chơi nên chuyện học.. để sau vậy... bây giờ bay nhảy cho đã trước. Tuy đã có cuộc sống ổn định nhưng họ biết X vẫn lun truy sát họ.

” Tử Kỳ... cậu lộ diện như vậy... lỡ X...” Tú Viên lấp lửng...

” Châu Á này là địa bàn của Mặc gia... X không dám xuất hiện đâu...” Tử Kỳ thông thả nói.

Biết vậy.... nhưng... Tú Viên luôn thấp thỏm lo lắng.

.....

8h sáng, trường đua xe F1 lớn nhất châu Á đã chật kín người. Mỗi hai năm một lần, giải thưởng rất hấp dẫn nên dù tính chất cuộc đua rất khắc nghiệt và nguy hiểm thì số lượng tay đua tham gia vẫn rất đông. Hơn trăm tay đua đếm từ khắp nơi trên thế giới. Cuộc thi chỉ có hai vòng. Vòng một chia làm 10 bảng, mỗi bảng 10 xe, 10 xe dẫn đầu mỗi bảng sẽ đua chung kết với quán quân lần trước và một tay đua đặt cách.

Tử Kỳ thuận lợi về nhất bảng A. Màn ra mắt cực kì hoành tráng. Cô bỏ xa các đối thủ, chiếc Ferrari Enzo F150 đồ trị giá hơn triệu USD lao vun vút, tốc độ chạy kinh khủng đến vậy, ở những khúc cua xử lý rất đẹp khiến khán giả đứng ngồi không yên, điều bất ngờ nhất chính là tay đua này lại là nữ.

Tay đua nữ thì không lạ gì... chỉ có điều tay đua nữ lọt vào chung kết xưa nay chỉ có cô. Chiếc Ferrari ngạo nghệ cán đích. Cửa xe bậc lên hết như phượng hoàng lửa tung cánh, một dáng người thon thả từ tốn bước ra.

Áo crop top trắng rộng kết hợp với áo thun ba lỗ ngắn hở vòng eo thon, quần sọc đỏ tôn đôi chân dài, làn da trắng muốt, tóc nâu xoắn cột đuôi ngựa nhẹ bay bay trong gió. Mắt kính đen to che gần nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra nụ cười mê hồn. Nhìn cô giống một cô nhóc quậy phá hơn là một tay đua F1 như mọi người nghĩ. Xe để cho nhân viên kiểm tra, Tử Kỳ thông thả bước lại chỗ Tú Viên.

” Sao.... thế nào?” Tháo kính xuống, Tử Kỳ hất cằm hỏi.

” Vòng này cậu không qua được thì giải nghệ đi là vừa”. Tú Viên nhả ra vài chữ lại cầm cúi gõ laptop.

Lúc Tử Kỳ đua cô đã nghe mọi người bình luận, biết rõ khả năng của Tử Kỳ, Tú Viên chẳng lấy làm lạ.

” Ấy da... thôi bỏ đi... ”. Tử Kỳ ngồi xuống bên cạnh. Cầm ly cafe thông thả uống.

” Đây... coi đi”. Tú Viên thấy laptop lên đùi Tử Kỳ, tiện tay giật ly cafe.

” Ai vậy?”. Tử Kỳ nhú mày.

” Quán quân F1 năm rồi không phải là đối thủ của cậu.... đối thủ của cậu là người này... quán quân F1 4 năm trước, hẳn ta là một người bí ẩn, không ai biết lai lịch của hẳn cả... cứ 3 năm hẳn tham gia một lần và đều về nhất”. Tú Viên nói thêm.

” Nam... 28 tuổi.... biệt danh Hắc Long... xe Porsche... vô địch F1... 3 lần... là quán quân kì thi đầu tiên.”. Tử Kỳ hoảng hốt.

” Chúng tớ hẳn đã thi đấu và thắng từ lúc hẳn 16 tuổi. Năm nay là đúng hẹn 3 năm trở lại của hẳn... sao... sợ rồi à?”. Tú Viên lộ vẻ hứng thú dựa vào Tử Kỳ.

” Cậu bị ám đầu sao.... Tử Kỳ này là ai... sợ gì chứ?”. Tử Kỳ đẩy mạnh Tú Viên.

Sau đó là một màn thuyên huyền tự kỷ level max của Tử Kỳ. Tú Viên đã miễn nhiên với những tình huống này nên để mặc Tử Kỳ bay cao bay xa. Hai người đầu hay biết trong đám đông có một ánh mắt sắc lẹm đang dõi theo hai người.

” Cuộc đua năm nay... thú vị đây...”. Một thân sômi đen ngồi trong phòng chờ lên tiếng.

” Lão đại.... có cần điều tra ko?”. Một người đàn ông mặc vest đen cúi xuống hỏi.

” Cần...”. Sau đó anh tựa vào ghế.. nhắm mắt lại.

” Anh.....”. Một anh chàng mặc sômi trắng quần jean đen, tóc nâu bước lại. Cúi người xuống mặt đối mặt với anh chàng sômi đen. Tư thế cực kì ám muội.

” Cẩn thận đấy... em sẽ không nhường anh đâu....”.

” Ồ... chờ chú em vượt qua xe đỏ kia đi”.

” Đâu..?”. Anh chàng nhìn theo ánh mắt người anh, rơi vào tầm mắt hai người là hai cô gái đứng cạnh chiếc Ferrari đỏ. Anh chàng tóc nâu này chính là Mặc Kỳ Phong, và tất nhiên anh chàng sô mi đen kia là Mặc Kỳ Hàn.

.....

Đến vòng chung kết, 12 tay đua 12 chiếc xe xếp thành hàng ngang trên đường đua. Tuy nhiên, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về 3 chiếc xe ở giữa. Một đỏ một đen một xám. Một cô gái cầm cờ bước ra giữa đường đua. Cô gái cầm cờ lên cao, khi tay của cô vừa hạ xuống. 12 chiếc xe ... à không 11 chiếc lao đi như tên bắn.

Chiếc xe màu đen vẫn đứng im. Mọi người bắt đầu nhón nháo. Mặc Kỳ Hàn một tay gác lên cửa xe... một tay đặt trên tay lái, ngón tay gõ gõ vô lăng. Khi chiếc xe cuối cùng đã xa 1km, chiếc xe đen mới gầm rú phóng đi.

Trên đường đua lúc này, xe đỏ và xám kè kè nhau dẫn đầu.... tốc độ hai xe thật kinh khủng... 200km/h. Và một điều khiến khán giả không tin vào mắt mình nữa là chiếc xe đen kì lạ kia chẳng mấy chốc vượt qua 9 chiếc xe và thẳng tiến đến 2 chiếc dẫn đầu.

” Haaaaaaa..... Anh.... em tưởng anh bỏ cuộc chứ.....” Kỳ Phong mắt vẫn chăm chú nhìn thẳng.... miệng không ngừng cười nói.

” Hai người này anh em sao?” Tử Kỳ lẩm bẩm. Phía trước có một khúc cua hơi gấp, các tay đua lần lượt giảm tốc độ, chỉ có Tử Kỳ là vẫn duy trì tốc độ 200km/h. Vì thế vượt lên dẫn đầu.

” Cô ta điên..... anh.... anh..... anh cũng điên nốt rồi!”. Kỳ Phong chưa nói xong thì đã thấy Kỳ Hàn tăng tốc, vượt lên.

Nhìn qua gương chiếu hậu, thấy chiếc xe đen từ từ đuổi kịp, Tử Kỳ cười lạnh. Đến khúc cua, vẫn tốc độ đó, Tử Kỳ cho xe qua cua một cách dễ dàng, tiếng rít xe vang lên chói tai. Khán giả nín thở này giờ, nhìn thấy cú rít xe thần sầu liền như ong vỡ tổ, tiếng hô vang lên rần rờ. Chiếc xe đen cũng không thua kém, bây giờ đã chạy ngang hàng với cô. Theo sát là xe của Kỳ Phong.

Qua vài khúc cua nữa, đội hình đua vẫn vậy. Gần đến đích, chợt Tử Kỳ lẫn Kỳ Hàn đều tăng tốc tối đa 300km/h.

Kỳ Phong lắc đầu chịu thua.

Khi cách vạch đích khoảng 500m thì Kỳ Hàn bắt chợt phanh gấp rồi dừng hẳn. Tử Kỳ chưa kịp nhận ra chuyện gì thì xe cô đã qua vạch đích. Cô phanh xe, tức giận bước xuống vừa lúc xe Kỳ Hàn chạy tới.

Mặc Kỳ Hàn chậm rãi bước xuống, tựa người vào thành xe. Mặc Kỳ Phong cũng đi tới coi trò hay sắp diễn ra.

“Anh..... làm vậy là có ý gì hả????...”

“....” Nhìn bộ dạng tứ đến đỏ mặt của Tử Kỳ, Mặc Kỳ Hàn cảm thấy hơi hứng thú chờ hành động của cô.

” Anh .... ngay cả cách tôn trọng đối thủ cũng không biết hả...?” Tử Kỳ cắn môi, tức giận đã lên tới cực hạn. Coi cô là gì chứ.... cô tập trung thi đấu còn anh coi như trò đùa.

” Tử Kỳ... bỏ đi.... chúng ta về...” Tú Viên nhìn thấy thái độ của Tử Kỳ rồi nhìn vẻ lạnh lùng của Mặc Kỳ Hàn cùng với vài người âu phục đen đứng xung quanh nên biết người này lai lịch không phải tầm thường. Không nên dính vào thì tốt hơn.

” Cậu ... buông mình ra ... ”

” Cậu làm loạn gây chú ý lỡ X phát hiện thì sao?” Tú Viên thì thầm vào tai Tử Kỳ.

” Ừ thì.... ” Chưa nói hết câu Tử Kỳ đã bị Tú Viên kéo vào xe, ngồi ở ghế phụ cô vẫn không yên phận, lộ đầu ra hướng Mặc Kỳ Hàn la ó: ” Đừng để tôi gặp lại anh.... nếu không... anh chết không đẹp đâu...”.

Nhìn theo chiếc xe đỏ chói chạy đi, Mặc Kỳ Hàn khẽ nhếch miệng, quay người đi vào xe. Vừa quay qua đụng phải Mặc Kỳ Phong với vẻ mặt nghech ra nhìn theo hướng xe đỏ chạy đi.

” Gì thế?” Mặc anh nhíu mày.

” Anh..... em yêu cô ấy mất rồi... ”.

” Cô nào?”

” Cô gái dịu dàng đó đó....”

” Chú mày yêu bao nhiêu lần rồi?” Nói xong, anh hừ khinh bỉ chui vào xe.

” Lần này.... em yêu thật....” Mặc em chui đầu vào trong xe.

” Mặc xác chú mày...” Nói xong anh rồ ga chạy đi. Hai chiếc Cadillac đen cũng nhanh chóng bám theo.

Mặc Kỳ Phong ngẩn tò te một lúc rồi lên tiếng:

” A Tư.... Điều tra cô gái.... à không .. hai cô gái ấy...”.

” Vâng.... Lão nhị.... vậy giờ...” A Tư bước lên cung kính hỏi.

” Về công ty trước.... chơi đủ rồi...” Nói xong anh cũng lên chiếc Porsche xám của mình chạy đi, theo sau là hai chiếc Lexus đen bóng.

### 3. Chương 2: Bị Truy Sát

Biệt thự Mặc gia...

Là biệt thự to nhất sang trọng nhất nằm trong khu biệt thự của giới nhà giàu. Tổng diện tích khu biệt thự là gần trăm mẫu đất, gồm có 4 khu: Khu nhà ở, khu giải trí, khu y, khu căn cứ, còn có một vườn hoa trải dài từ khu này qua khu kia. Khu nhà ở có 3 tòa nhà lớn nhỏ khác nhau.

Nhà chính là một tòa nhà cao 4 tầng và 1 sân thượng: tầng 1 là đại sảnh, tầng 2 có phòng khách và phòng ăn, tầng 3 có vài phòng ngủ, phòng làm việc, phòng để quần áo và phòng để sách của Mặc Kỳ Phong, tầng 4 cũng giống tầng 3 và là chỗ của Mặc Kỳ Hàn.

Tòa nhà phụ 3 tầng 28 phòng: tầng 1 có 8 phòng là chỗ ở của 8 thân cận của hai anh em Mặc gia còn 20 phòng còn lại là của người làm, vệ sĩ,... những ai mà phải trực đêm hoặc làm ở Mặc gia 24/24.

Còn lại là nhà bếp và nhà ăn của nhóm người làm, vệ sĩ, ....

Khu giải trí gồm sân banh, sân tennis, hồ bơi, sân đua ngựa, trường bắn, sân võ, bowling, phòng karaoke, rạp chiếu phim, phòng bar nhỏ để mọi người bao gồm Lão đại, lão nhị đến giải trí.

Khu y là để trị bệnh, trị thương,... có đội ngũ bác sĩ y tá cao tay do Chu Tước ( một trong 4 cận vệ thân tín của Mặc Kỳ Hàn) quản lý.

Khu căn cứ gồm phòng giám sát camera toàn biệt thự, phòng họp và phòng vũ khí, các công cụ dụng cụ hỗ trợ kinh doanh và garage xe.

Ngoài ra, Mặc gia còn có một khu đào tạo huấn luyện đặc biệt ở ngoại ô.

.....

Mặc Kỳ Hàn nhàn nhã ngồi tựa vào ghế sofa, chân này vắt lên chân kia, một tay gác lên thành ghế ngón tay gõ gõ xuống, một tay cầm ly rượu vang đỏ nhẹ nhẹ xoay vòng, mắt chăm chú nhìn vào ly rượu. Thanh Long không nhanh không chậm nói về lai lịch của Tử Kỳ và Tú Viên.

Không có gì đặc biệt là câu nói của hắn khi Thanh Long dứt lời. Xem ra hai cô nàng quả thật đã thành công... đến mức Mặc gia cũng không tìm được kẽ hở.

Bên Mặc Kỳ Phong cũng vậy... duy nhất biết được địa chỉ của Tú Viên cũng khiến cho anh chàng vui mãi không thôi.

.....

Buổi tối, Tú Viên có lịch học, Tử Kỳ một mình đi đến quán Bar Âm Dạ, quán bar lớn và xa xỉ nhất nhì thành phố.

Ngồi trong một phòng VIP, Tử Kỳ lơ đãng nhìn vũ công uốn éo trên sân khấu rồi đám người nhảy múa điên cuồng dưới sàn. Ngáp một cái ngã người ra sau, chợt có gì đó xẹt qua mặt cô ghim vào trong ghế sofa. Một viên đạn...

" Chết tiệt... tổ chức X...." Tử Kỳ vội vàng nhào ra ngoài. Tay vội vã bấm dt.... Tú Viên đang học nên tắt dt...

Vừa ra khỏi cửa thì một viên đạn lại bắn sượt tay cô, một tên áo đen khác xuất hiện, hắn cầm súng ngắn giảm thanh bắn liên tục vào Tử Kỳ. Tử Kỳ né được chạy lại cầu thang định xuống dưới. Tên áo đen bắn tã lúc này từ cầu thang đi lên, Tử Kỳ đành chạy lên lầu trên. Xui xẻo lầu trên là lầu cao nhất. Tử Kỳ chạy thục mạng trên hành lang....

Phập....

"Ahhh...." Đạn ghim vào bắp chân Tử Kỳ.

Phập.... Một viên nữa ghim vào trước bụng. Tử Kỳ loạn choạng, lơ mơ thấy hai bóng đen ở hai đầu hành lang đang tiến lại gần mình.

Tử Kỳ sắp mất đi ý thức, ngã khụy xuống, lúc mơ mơ màng màng cô nghe tiếng mở cửa cô còn thấy một đám người vest đen bước ra khỏi một căn phòng sau đó là hai tiếng súng vang lên lạnh lốt. Xong rồi.... vĩnh biệt Tú Viên....

.....

Tử Kỳ chậm chậm mở mắt, một mùi hương thoang thoảng loang vào mũi cô. Toàn thân đau nhức vô lực khiến Tử Kỳ rên khẽ một tiếng.

" Uhm...."

Tú Viên: " Tử Kỳ.... Tử Kỳ...."

Tử Kỳ: " Tú Viên... mình còn sống sao?"

Tú Viên: " Cậu dọa mình chết mất.... cậu hôn mê từ tối qua tới giờ đây... gần một ngày rồi".

Cửa phòng mở ra, một cô gái xinh đẹp từ tốn đi vào, trên người là áo blouse trắng, là Chu Tước.

” Tôi là Chu Tước... mừng cô tỉnh lại”.

Tử Kỳ ngạc nhiên : ” Chào cô... đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?”

Tú Viên nhìn Chu Tước, cô lưỡng lự không biết mở miệng như thế nào. Chu Tước cười rạng rỡ.

Chu Tước: ” Đây là ở Mặc gia... cô bị thương nặng.. được lão đại cứu về”.

Tử Kỳ: ” Mặc gia.... không phải vậy chứ?”

Nhìn sang Tú Viên chỉ im lặng gật đầu, Tử Kỳ cảm thấy đầu mình ong ong. Không xui xẻo thế chứ vừa mới thoát X giờ lại dính tới Mặc gia.

Chu Tước kiểm tra một lượt rồi gật đầu với Tú Viên ý bảo đã ổn.

Chào tạm biệt hai người, Chu Tước mỉm cười bước ra. Tới cửa, cô quay lại nhìn Tử Kỳ một lần nữa. Cô không có ý xấu chỉ là muốn nhìn kĩ cô gái đã làm cho Lão để mất tới, mà việc đó thì làm cho bọn họ khó hiểu không thôi. Miệng cô hé ra một nụ cười khó hiểu.

.....

Tối hôm qua.... Biệt thự Mặc gia....

Mặc Kỳ Hàn ôm Tử Kỳ bước ra khỏi xe đi thẳng vào khu Y phòng tốt nhất... thấy trên người hần bết máu, Chu Tước lo lắng chạy lại.

Thanh Long mở miệng: ” Lão đại không sao... là cô gái này bị thương...”.

Lão đại không sao, Chu Tước thở phào: ” Vậy nhanh để cô ấy nằm xuống... tôi đi chuẩn bị...”

Tử Kỳ đã hôn mê từ lúc gục ngã tại quán Bar. Trong cơn mê sản cô luôn miệng ” Cứu Tú Viên.... Tú Viên....”.

Mặc Kỳ Hàn đã giao Tú Viên cho Mặc Kỳ Phong lo liệu.

Sau mấy tiếng phẫu thuật, Tử Kỳ được đưa về phòng ngủ cạnh phòng của Mặc Kỳ Hàn trên lầu 4. Điều này đã làm cho trên dưới Mặc gia ai cũng mất chữ A thêm chữ O. Mọi người đều biết đó là phòng ngủ của ” cô gái trước kia”, giờ Tử Kỳ lại vào ở phòng đó . Mọi người rì rầm to nhỏ còn Thanh Long và Chu Tước nhìn nhau cười bí hiểm.

Mặc Kỳ Phong tìm được Tú Viên ở trường, mặc cho cô đang học anh thản nhiên vào lớp kéo cô ra. Nói ngắn gọn tình hình của Tử Kỳ và cũng vì an toàn của cô, cô đã đi theo anh về Mặc gia.

Về đến Mặc gia đã là 9h đêm, Tử Kỳ đã ở trong phòng phẫu thuật 2 tiếng, còn có Chu Tước trong đó. Ở ngoài, ngoài Tú Viên và Mặc Kỳ Phong còn có quản gia và vài người nữa.

Mặc Kỳ Hàn đang ở trong thư phòng cùng với Thanh Long và Huyền Vũ.

Huyền Vũ: ” Lão đại... là người của X... hai tên đó khi bị ta bắn đã tự tử...”

Thanh Long: ” Bị X truy sát.... xem ra đã đất tội với người nào đó có thể lực hoặc hai cô này không phải là người bình thường”.

Bạch Hổ gõ cửa đi vào, anh mới đi làm nhiệm vụ từ thành phố A về.

Bạch Hổ: ” Lão đại.... nhiệm vụ đã xong...”.

Mặc Kỳ Hàn: ” Tốt....”

Bạch Hổ: ” Nghe nói... lúc này có việc...”.

Thanh Long kể vắn tắt chuyện cho Bạch Hổ. Bạch Hổ lại biết rõ tổ chức X nhất. Anh trầm mặc một lúc rồi lên tiếng: ” Tổ chức X khi ra tay làm phi vụ thì sẽ không chọn địa điểm đông đúc như quán bar thường thì sát thủ của họ sẽ ra tay ngay nhà riêng của mục tiêu. Khi ra tay.... mỗi mục tiêu là một sát thủ, các sát thủ khác chỉ phụ trách yểm trợ. Đó là quy tắc của họ. Còn tình huống này có thể xác định là hai cô gái

không là đối tượng bị người khác thuê giết, trùng hợp là hiện giờ X đang truy sát hai sát thủ vừa hết hợp đồng và li khai X là X8 và X9, vậy thì chỉ có một kết luận.... ”

Huyền Vũ: ” X8 và X9?”

Bạch Hổ: ” Khả năng cao là vậy....”.

Thanh Long: ” Đã hết hợp đồng... sao lại phải truy sát?”

Bạch Hổ: ” Cái này... tôi chịu... hỏi thẳng họ thì biết chứ gì...”.

Mặc Kỳ Hàn giờ mới lên tiếng: ” Giữ bí mật chuyện này....”.

Ba người kia: ” Vâng”.

” Anh....” Mặc Kỳ Phong đi vào.

” Sao rồi?”. Mặc Kỳ Hàn hỏi.

” Vẫn đang phẫu thuật.... có chuyện gì sao?” Mặc Kỳ Phong thấy vẻ mặt mọi người căng thẳng liền hỏi.

Bạch Hổ kể lại cuộc nói chuyện. Mặc Kỳ Phong sắc mặt trầm xuống. Bốn người rơi vào im lặng. Mỗi người mỗi suy nghĩ.

Một lúc sau bốn người đi đến Phòng phẫu thuật, vừa nhìn thấy Tú Viên, tâm trạng họ lại dấy lên một cái gì đó khó tả. Có lẽ do cô là X9 mặc dù đã li khai khỏi X nhưng vẫn chưa xác định được giữa họ là thù hay bạn.

” Tại sao chúng lại muốn giết các cô?” Mặc Kỳ Hàn lạnh lùng nhìn Tú Viên. Tú Viên bỗng thấy lạnh sống lưng, người đàn ông này là Mặc lão đại nổi tiếng trong Hắc đạo, cả người tỏa ra hàn khí, giọng nói thâm trầm khó đoán.

” Tôi không biết”. Tú Viên mặt không đổi sắc, tuy có e ngại nhưng dù gì cũng từng là sát thủ chuyên nghiệp, khí chất cũng lạnh hơn người.

” Xem ra hai cô cũng đắc tội với người không tầm thường... tận tổ chức X phải tra tay...”

” X?.... là gì?” Tú Viên cắn môi, nắm chặt tay.

” Cô không biết thì thôi vậy....”

Mặc Kỳ Hàn vừa dứt lời cửa phòng phẫu thuật mở ra, băng - ca được đẩy ra, Tử Kỳ mắt nhắm nghiền xanh xao nằm im trên đó.

Tú Viên mắt đỏ hoe: ” Tử Kỳ....”.

Chu Tước tháo khẩu trang ra: ” Đạn đã lấy ra, cô ấy không sao rồi... mất máu hơi nhiều... cần bồi bổ kỹ lưỡng...”.

Mặc Kỳ Phong: “Tạm thời hai người cứ ở đây... tổ chức X sẽ không tha cho hai người đâu...”.

Tú Viên im lặng suy nghĩ rồi thở dài: ” Vâng... cảm ơn các anh ...”.

Mặc Kỳ Phong cười cười: ” Tôi đang theo đuổi em nên sẽ có trách nhiệm với em”.

Tú Viên ngây người: ” Anh... đồ tâm thần...”

Đám người xung quanh ngẩn tò te một lúc, mặt Mặc Kỳ Hàn vẫn không biểu cảm... anh hiểu quá rõ cậu em trai dở hơi này....

.....

#### 4. Chương 3: Quyết Định

Chu Tước ra khỏi phòng, Tử Kỳ và Tú Viên trò chuyện một lát. Tú Viên kể cho cô chuyện hai anh em Mặc gia, rồi chuyện tối qua, và cả chuyện họ chưa biết hai cô là ai.

Tú Viên: " Cậu nằm đây đi... mình quay về nhà lấy một số đồ".

Tử Kỳ: " Không được... biết đâu X..."

Tú Viên: " Không sao.... có người Mặc gia sẽ đi với mình".

Tử Kỳ: " Gì?..... "

Mặc Kỳ Phong: " Tôi đảm bảo sự an toàn cho cô ấy.... cô không phải lo". Mặc Kỳ Phong nháy mắt với Tú Viên. Tú Viên lườm anh, Tử Kỳ cơ hồ đoán được có gian tình trong đây.

Dì Hạ mang đồ ăn và thuốc vào. Tú Viên nói với Mặc Kỳ Phong là chờ Tử Kỳ ăn uống xong rồi đi.

Tú Viên đi rồi, dì Hạ đỡ Tử Kỳ ngồi tựa vào thành giường rồi đi ra ngoài. Cô với tay lấy laptop của Tú Viên để lại cho cô.

Cô lên mạng tìm thông tin của hai anh em Mặc gia.

Mặc gia hoạt động ở cả hai mảng Bạch đạo và Hắc đạo. Bạch đạo do Mặc Kỳ Phong quản lý gồm kinh doanh bất động sản, nhà hàng, khách sạn resort.

Hắc đạo do Mặc Kỳ Hàn quản lý gồm chuỗi sòng bạc, quán bar nổi tiếng khắp thế giới.

Mặc Kỳ Hàn năm nay 28 tuổi, Mặc Kỳ Phong 27 tuổi, anh em ruột. Mặc Kỳ Hàn lên nắm quyền Mặc gia năm 18 tuổi. Ôi.... người đàn ông Mặc Kỳ Hàn này quả thực đáng sợ.

Tiếng mở cửa vang lên, cô ngẩng đầu dậy... là anh. Vội gấp laptop lại, cô căng thẳng nhìn anh.

Anh dừng lại, nhìn cô chăm chăm.

Tử Kỳ không chịu được nữa, lên tiếng: " Đây... anh.... nhìn gì mà nhìn ghê vậy?"

Mặc Kỳ Hàn: " ...."

Tử Kỳ: " Cảm ơn".

Mặc Kỳ Phong: " Tôi chỉ muốn dùng hành động?"

Tử Kỳ: " Thế anh muốn tôi báo ơn thế nào?"

Mặc Kỳ Hàn lại im lặng nhìn cô.

Tử Kỳ: " Nói trước... tôi không dùng thân báo đáp".

Mặc Kỳ Hàn cười cười, ánh mắt vẫn lạnh lùng không thuyên giảm. Anh chậm chậm tiến lại gần cô, cúi người mặt đối mặt với cô: " Mạng của cô là do tôi nhặt về.... nên ....bây giờ cô đã là người của tôi.... đúng không nào?"

Tử Kỳ á khẩu. Một lúc sau, cô ầm ỨC mở miệng: " Vậy... nếu là người của anh.... tôi phải làm những gì?"

Mặc Kỳ Hàn đứng thẳng người, hai tay cho vào túi quần. Xoay người ngồi xuống ghế bên cạnh giường, nhàn nhả mở miệng: " Cô nói thử xem."

Tử Kỳ đầu tiên là suy nghĩ hắn sẽ bảo cô lấy thân báo đáp. Không được... cô thà chết chứ không làm vậy... Làm việc cho hắn... đúng... cô dư sức làm. Nhưng... hắn có nhiều thuộc hạ bản lĩnh hơn người... cô thì có là gì. Cuối cùng vẫn quay về ý nghĩ ban đầu.

Tử Kỳ cúi gầm mặt lẩm bẩm: " Tôi đã nói rồi... không dùng thân báo đáp mà".

Mặc Kỳ Hàn bật cười thành tiếng. Cô nàng này thật thú vị. Anh đứng dậy, nhìn cô cười cười, nhả ra vài chữ: " Đúng... là dùng thân báo đáp".

Tử Kỳ khóc không ra tiếng: " Tôi..."

" Không được để người khác biết cuộc nói chuyện này...." Mặc Kỳ Hàn lạnh lùng xoa người đi.

Tử Kỳ thầm than trách ông trời.

.....

Hai ngày sau đó căn nhà của Tử Kỳ và Tú Viên bỗng nhiên bốc cháy một cách bí ẩn. Thế là hai người đành ở lại Mặc gia.

Sau 2 tuần tịnh dưỡng, Tử Kỳ đã khôi phục hoàn toàn. Tú Viên đã bàn tính tới chuyện rời Mặc gia. Biết chuyện, Mặc Kỳ Phong đã thuyết phục Tú Viên rất nhiều lần nhưng cô đều để ngoài tai. Còn Mặc Kỳ Hàn....

" Tìm tôi có việc gì..." Tử Kỳ đang Mặc Kỳ Hàn bước vào.

" Đi với tôi..."

" Anh.... chờ chút.... tôi đi chải tóc thay đồ ..."

Chưa kịp nói hết câu, Mặc Kỳ Hàn đã ném cho cô cái áo khoác dài rồi kéo cô ra ngoài. Cô chỉ mặc một cái áo phông mỏng và quần bò lửng. Tóc chỉ hơi rối nhưng vẫn đẹp, đủ thu hút ánh mắt của người khác.

Anh lôi cô đến sân tập bắn. 4 người Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước đã ở sẵn trong sân.

Tử Kỳ thấy trường bắn, lòng bỗng nhiên căng thẳng: " Ah... đau tay tôi... anh đưa tôi đến đây làm gì?"

Mặc Kỳ Hàn cười như không: " Tất nhiên là để cho em bắn súng."

Tử Kỳ đỏ mặt hỏi: " Tôi làm gì biết bắn."

Mặc Kỳ Hàn: " Ồ.... vậy lạ thật ... tay em có vết chai rất rõ... đoán không lầm là do .....cầm súng..."

Tử Kỳ: " Anh đoán mò rồi..."

Mặc Kỳ Hàn nhướn mày: " Vậy sao?"

Không để Tử Kỳ có thêm phản ứng nào, anh đã rút súng ra bắn một phát chỉ thiên rồi chĩa thẳng vào mi tâm cô. Cô trợn mắt ngạc nhiên, anh cười khẩy rồi buông súng xuống.

" Em đã thua.... em chỉ ngạc nhiên mà không sợ hãi... người bình thường thấy súng đã sợ đến mức nói năng lộn xộn... tại sao vậy? Vì em đã quá quen với nó.... tôi nói đúng không X8?"

Tử Kỳ hít một hơi, khôi phục vẻ bình thản: " Anh.... sẽ làm gì tôi?"

Mặc Kỳ Hàn tiến lại gần, đặt khẩu súng vào tay Tử Kỳ: " Đừng lo.... hiện giờ em đã là người của tôi... không còn là X8 Diệt Thiên nữa... mà đã là người của tôi thì tất nhiên phải kiểm tra năng lực chứ!"

Tử Kỳ khó hiểu, nghĩ thầm " Hắn không giết mình..."

Mặc Kỳ Hàn bá đạo nói thêm: " Tôi đã cho loan tin X8 và X9 đã chết.... bây giờ hai người hãy ngoan ngoãn là người của Mặc gia... đừng nghĩ đến việc trốn đi.... nhớ..."

Tử Kỳ suy nghĩ bây giờ họ thật sự không còn cách khác.... tai mắt của X ở khắp nơi... làm người của Mặc gia cũng không phải không tốt. Ít nhất nếu X biết họ còn sống lại biết họ là người Mặc gia thì có cho kim cương X cũng không dám động thủ. Nghĩ vậy, Tử Kỳ giương đôi mắt thỏa hiệp với Mặc Kỳ Hàn.

Mặc Kỳ Hàn khẽ nhếch mép: " Tốt..."

Nói xong anh thông thả đi lại ghế ngồi, vừa lúc đó Tú Viên và Mặc Kỳ Phong cũng chạy lại. Tú Viên thấy Tử Kỳ cầm súng cùng nụ cười khó hiểu của Mặc Kỳ Hàn, cô lơ mơ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra. Ít nhất ... cô chắc chắn hai người đã bị lộ lai lịch.

Mặc Kỳ Hàn: " Tú Viên.... cô cũng tham gia....". Một câu nói bình thường nhưng có ý ra lệnh rõ ràng.

Tú Viên: " Tử Kỳ... thế này là sao?"

Tử Kỳ nói rõ ràng với Tú Viên. Tú Viên lưỡng lự, cô không muốn dính đến thế giới ngầm đen tối nguy hiểm này nữa.

Nhưng Tử Kỳ đã quyết, cô không thể bỏ Tử Kỳ. Những lời Tử Kỳ nói rất có lý. Cô nhìn Tử Kỳ rồi vô thức nhìn Mặc Kỳ Phong.... cuối cùng gật đầu. Mặc Kỳ Phong mừng quýnh, hôn cô một cái rõ to trên trán. Cô đẩy anh ra. Tử Kỳ ngẩn người rồi bật cười: " Hai người đã tình tới mức này rồi sao? Nhanh đấy ...". Tú Viên lườm cô, Mặc Kỳ Phong cười ha hả.

Mặc Kỳ Hàn lạnh lùng lên tiếng: " Tiến hành kiểm tra".

Đầu tiên là bắn mục tiêu đứng yên cách 50m, 100m

Cả Tử Kỳ và Tú Viên đều 10 phát liên thanh trúng hồng tâm. Những người chứng kiến đều hóa đá. Đến Mặc Kỳ Hàn cũng phải gật đầu khen ngợi.

Tiếp theo là mục tiêu di chuyển 50m.

Tử Kỳ hai tay hai súng, mỗi súng 5 phát trúng hồng tâm 2 bia di chuyển. Tú Viên có một phát chệch hồng tâm. Mọi người lại một lần nữa hóa đá. Hai người họ thật là con gái sao.... có lẽ so với Huyền Vũ, là người bắn súng giỏi nhất trong 4 thân tín của Mặc Kỳ Hàn, không hề thua kém.

Bỗng có một người chạy đến nói gì với Thanh Long, Thanh Long khẽ nhú mày, khom người nói với Mặc Kỳ Hàn. Mặc Kỳ Hàn nghe xong, đứng dậy lại gần Tử Kỳ.

" Đi thôi.... có việc làm..."

" Đi đến một nơi em có thể dùng thân mình và cả đầu óc để phục vụ cho tôi..."

" Hả????.... không.... không được..."

" Đi..."

Mặc Kỳ Hàn kéo Tử Kỳ đi khỏi sân bắn, hướng đến khu căn cứ mà đi. Bọn người kia nghe được đoạn đối thoại mà ngẩn người... Lão đại của họ và Tử Kỳ rốt cục có mối quan hệ như thế nào vậy?

Đi vào khu căn cứ, đến một căn phòng lớn kiến trúc đẹp đẽ hiện đại, mở cửa ra Mặc Kỳ Hàn lôi Tử Kỳ vào trong.

Quăng cô xuống ghế sofa, Tử Kỳ đụng đầu vào sofa đau điếng, tức giận hét to: " Tôi đã nói rồi... thà chết chứ không đem thân báo ơn đâu". Hai tay còn che ngang ngực.

Lời nói có âm độ cao vút, rõ, to làm cho đám người Mặc Kỳ Phong mới bước vào cùng mấy chục người đang ngồi trước mấy chục màn hình vi tính nghe không sót một chữ.

Mặc Kỳ Hàn cười rõ to: " Thì ra em nghĩ như vậy... đúng thật là..."

Tử Kỳ hất cằm: " Chứ còn gì nữa... ah... vậy không phải chuyện đó hả?"

Mặc Kỳ Hàn phun ra bốn chữ: "Không có khả năng..."

Tử Kỳ hai mắt sáng rỡ: " Hề hề... may quá .."

Mặc Kỳ Hàn: " Không có gì nên hồn mà còn tự tin..."

Bị dội nguyên gáo nước lạnh, Tử Kỳ sôi máu, hét lên: " Anh.... "

Mặc Kỳ Hàn: " Tôi không rảnh đôi co với em... em lo giải quyết chuyện này cho tôi..."

Nói xong đẩy Tử Kỳ lại bàn điều khiển máy vi tính. Một nhân viên thông báo tình hình.

Thì ra hệ thống máy tính chứa dữ liệu của Mặc gia bị một ai đó xâm nhập, nhưng nhân viên ở đây chỉ có thể khống chế chứ không phá giải được. Mặc Kỳ Hàn muốn Tử Kỳ đem khả năng công nghệ của cô giải quyết chuyện này. Và đó chính là hành động dùng thân mình báo đáp mà Mặc Kỳ Hàn nói.

Tử Kỳ dở khóc dở cười... tên này... thiệt là làm cô muốn giết người mà.

Tử Kỳ và Tú Viên đi đến chỗ điều khiển chính. Ở đó có 10 màn hình lớn mỗi cái khoảng 70 inch. Trong mỗi màn hình lại chia thành 10 phần nhỏ. Ở khắp biệt thự Mặc gia này có hơn trăm cái camera gắn ở mọi góc ngách.

Dữ liệu toàn bộ về Mặc gia có thể bị đánh cắp... thật không thể tưởng tượng được.

Trên một vài màn hình thỉnh thoảng xuất hiện sự nhiễu tín hiệu.

” Tử Kỳ.... cái này... là chương trình xâm nhập X4A1”

Tú Viên nói, Tử Kỳ gật đầu tán thành. Hai người nhìn nhau không ai bảo ai, mỗi người một máy tính, tay bắt đầu lướt trên bàn phím.

Tú Viên đang phân tích nhiễu tại máy chủ, Tử Kỳ đi khắp các máy con. Cô vẫn chăm chú trên máy, không ngẩng đầu, hỏi các nhân viên IT bây giờ đang đứng hết sang một bên.

” Các anh ai biết giải sóng abc?”.

” Tôi”

” Tốt... ngồi tại máy này, tiến hành giải sóng”.

” Vâng”

Tử Kỳ lại sang một máy khác.

” Sóng xyz?”

” Tôi”

” Tốt .... anh máy này... ”

” Vâng...”

Cứ thế, Tử Kỳ sắp xếp các nhân viên mỗi người một máy, tiến hành phân tích, giải sóng tập hợp. Sau đó, cô lại quay về ngồi vào máy tính chủ thay Tú Viên. Tú Viên bắt đầu đi xung quanh quan sát những nhân viên IT. Những người chứng kiến hết nhìn Tú Viên lại nhìn sang Tử Kỳ. Hai cô gái này thật ngoài sức tưởng tượng của họ.

Nửa tiếng sau, Tử Kỳ dừng tay, ngược nhìn Mặc Kỳ Hàn và nở nụ cười rạng rỡ.

” Lão đại... đã xong...”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm đồng thời không quên khen ngợi hai cô gái. Tú Viên cũng cười cười nhìn Mặc Kỳ Phong, còn anh ta thì trêu mếu nhìn Tú Viên. Tử Kỳ nhìn chăm chăm họ, rồi nở một nụ cười sâu hơn. Mặc Kỳ Hàn này giờ nhìn Tử Kỳ, ánh mắt chợt lóe lên một tia khó đoán. Anh bước lại gần Tử Kỳ. Hai người rất sát nhau, anh cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, nhả ra hai chữ:

” Rất tốt... ”

Bạch Hổ đột nhiên lên tiếng: ” Cho tôi hỏi... những nhân viên ở đây đều là những IT thuộc hàng cao cấp của thế giới... không có loại nhiễu loạn nào là họ không biết tại sao các cô...”

Tú Viên: ” Đây là X4A1.... một loại xâm nhập hệ thống do X4 tạo ra... tôi và Tử Kỳ có giúp X4 một tay nên hiểu được nguyên lý của nó. Nhưng X4 đã rút lui khỏi X gần 7 năm rồi. Không có bất kì tin tức gì....tự đứng lại xuất hiện.... X4A1...”

Thanh Long: ” Có khi nào là X...”

Tử Kỳ: ” Không có khả năng... Nếu là X sẽ dùng A8B1 phần mềm xâm nhập tối ưu nhất. Đối tượng là Mặc gia, X sẽ không lơ là. Còn X4A1 có thể là hung thần với hệ thống máy tính thường nhưng với hệ thống tiên tiến của Mặc gia thì có thể thâm nhập chứ không lấy được tin, vậy kẻ làm ra việc này... hẳn là đã đánh giá thấp Mặc gia.”

## 5. Chương 4: Gắn Gũ

Bốn ngày nay, nhờ tài ăn nói trời phú của Mặc Kỳ Phong, Tú Viên đã đồng ý đi Hawaii với anh ta hai tháng. Tú Viên còn đòi dắt theo Tử Kỳ, nhưng Tử Kỳ không muốn làm bóng đèn... Thế là trong khi hai người nào đó vui vẻ ở Hawaii thì cô ở Mặc gia cũng kiếm việc để bớt buồn chán. Mặc Kỳ Hàn không cho cô ra khỏi cổng nửa bước, thành ra suốt ngày cô chạy lăng xăng khắp nơi rồi đi qua khu Y tìm Chu Tước xong rồi lại ở ngoài vườn hoa nói chuyện với Tiểu Cát - Một chú chó Samoyed màu trắng muốt, được Mặc Kỳ Hàn nuôi đã 4 năm. Tiểu Cát rất khôn, ăn khỏe nêr rất là to tướng, nhưng mà... một người như Mặc Kỳ Hàn lại nuôi giống chó đáng yêu như vậy thì có vẻ không thỏa đáng, cô từng hỏi nhưng bọn Thanh Long chỉ cười cười không trả lời, cô cũng lười hỏi thêm. À không, còn một vấn đề nữa là chưa bao giờ cô thấy Mặc Kỳ Hàn vuốt ve hay thậm chí lại gần Tiểu Cát, anh Hồ - người làm phụ trách chăm sóc tiểu Cát nói anh được thuê về Mặc gia chăm sóc nó đã 4 năm, trong thời gian đấy số lần Lão đại lại gần Tiểu Cát chắc đếm trên đầu ngón tay nhưng Lão đại rất quan tâm tiểu Cát nên anh luôn chăm sóc tiểu Cát kỹ lưỡng. Tử Kỳ vô cùng khó hiểu, nhưng cô chẳng buồn hỏi rõ, không liên quan đến cô. Cô vốn rất thích Tiểu Cát nên hôm nay cô nói với anh Hồ là cô sẽ chăm sóc Tiểu Cát, Tiểu Cát sẽ ở chung chỗ với cô. Anh Hồ nhìn cô rồi điện thoại cho Thanh Long nói tình hình. Và sau đó, cô đã được toại nguyện mang tiểu Cát về phòng.

" Tiểu Cát à... từ nay chị sẽ chăm sóc mày... yêu thương mày... chịu không "

" Gâu gâu..." Tiểu Cát như hiểu ý, dụi dụi đầu vào lòng cô, rồi nằm ịch xuống. Nó rất to, cộng thêm bộ lông xù mượt mà trắng tinh, nhìn cứ như một cục bông gòn cỡ bự đè lên cô vậy.

" Ah .. mày nặng quá ..." Cô cười ngạc nhiên. Tiểu Cát còn lè lưỡi liếm liếm lên mặt cô nữa. Một người một chó cứ thế vui vẻ hết một ngày.

Đã một tuần nay, cô không gặp mấy người Mặc Kỳ Hàn lấy một lần. Nghe Chu Tước nói là họ đi Macau có việc. Trong biệt thự chỉ còn Bạch Hổ, Chu Tước cùng quản gia trông coi mọi việc.

Cô vẫn lịch trình xem phim rồi đi dạo trong vườn hoa rồi đi nói chuyện với Chu Tước rồi với mấy bác làm vườn, mấy người trong bếp, người làm rồi đến anh gác cổng, vệ sĩ trong khu biệt thự. Một tuần, cô đã biết được rất nhiều về Mặc gia. Thí dụ như ở Đại bản doanh Mặc gia này có hơn mấy trăm người, hơn nữa là vệ sĩ được Mặc gia đào tạo kỹ lưỡng, quan trọng nhất là cổng ra vào, vì hằng ngày có nhiều tốp mặc vest đen đi ra đi vào để báo cáo công việc nên việc bảo đảm an ninh rất công phu để tránh việc kẻ địch xâm nhập, việc tuyển người làm, giúp việc đều cô cùng nghiêm ngặt, rồi việc nơi đây chính là bộ não của Mặc gia, mỗi tháng đều có họp của các nhân vật trụ cột của Mặc gia do Mặc Kỳ Hàn chủ trì, rồi việc Mặc gia có hơn mấy chục căn cứ, nơi đào tạo lực lượng ở khắp nơi,...

Do không có việc để làm nên hằng ngày cô hay xuống bếp giúp mọi người nhặt rau, rửa cá.... Rồi ra vườn giúp việc quét dọn, tưới cây.... khi thì chạy qua khu Y chăm sóc thuộc hạ bị thương. Duy chỉ khu căn cứ chỉ khi được Mặc Kỳ Hàn cho phép, không thì cô không thể vào cũng không muốn vào.

Cũng nhờ sự giúp đỡ nhiệt tình của cô, người ở Mặc gia đã gần gũi cô hơn, luôn miệng gọi Tiểu Kỳ ơi, Tiểu Kỳ à ( do cô yêu cầu), cô thân nhất là những người làm lớn tuổi ở Mặc gia.

Lại thêm một tuần trôi qua, hôm nay cô được biết là Mặc Kỳ Hàn trở về. Lòng có chút nôn nóng, tối qua tới tận khuya cô mới ngủ được.

Sáng ra, thấy cặp mắt gấu trúc của cô ai cũng hỏi thăm, cô chỉ cười cười bảo mất ngủ. Nguyên ngày cô cứ mơ mơ màng màng, vô bếp thì lóng ngóng, đi Lưu thấy vậy vội khuyên cô đi nghỉ. Cô cũng không hiểu mình bị sao. Về phòng, chơi với tiểu Cát một lúc cô liền lên giường ngủ một giấc đến xế chiều. Tắm rửa thay đồ xong xuôi cô dắt tiểu Cát ra vườn.

Đang lúi húi tưới cây, Bạch Hổ và Chu Tước đã đi tới sau lưng.

Bạch Hổ: " Khoảng 1 tiếng nữa... Lão đại về tới... thấy cô làm việc đúng chuyên môn như vậy .. nhất định sẽ vui... haha..."

Tử Kỳ: " Anh không đâm chọc tôi anh sẽ chết hay sao?" Cô múc một gáo nước hắt vào anh ta, anh ta nhanh nhẹn né, cười khinh bỉ với cô.

Thời gian này, hễ gặp Bạch Hổ là cô với anh ta lại cãi nhau ỏm tỏi, Chu Tước phải đứng ra hòa giải, riết rồi Chu Tước cũng chẳng thêm để ý, mặc hai người kia ấu trĩ đấu võ mồm.

Tiểu Cát lạch bạch chạy lại chắn trước Tử Kỳ, nghênh mặt với Bạch Hổ.

Chu Tước cười cười: " hahaha.... Tiểu Cát còn cảm thấy bất bình cho Tử Kỳ nha....".

Bạch Hổ lườm lườm Chu Tước rồi sang Tiểu Cát: " Chu Tước... em thuộc phe anh đó".

Chu Tước bĩu môi: " Em chỉ nói sự thật".

Nhìn Bạch Hổ và Chu Tước hằng học lẫn nhau ai mà có thể nghĩ đây là hai nhân vật cao cao tại thượng của Mặc gia.

Chu Tước với Tử Kỳ luyện thuyên trên trời dưới đất, Bạch Hổ lâu lâu " tặng" cho hai người câu, nhưng câu nào chất lượng câu nấy, đều khiến cho hai người tức đến học máu.

Một lát sau, có người đến báo Lão đại đã về đến. Đột nhiên Tử Kỳ cảm thấy căng thẳng. Đem tiểu Cát nhốt tạm lại trong chuồng của nó, cô vội vã đi theo Bạch Hổ và Chu Tước.

Từ cổng chính đến khu nhà chính mất vài phút lái xe. Bọn họ vừa đứng ngay ngắn ở cửa nhà chính thì đoàn xe Cadillac đen cũng vừa vận đi tới.

" Lão đại". Mọi người cúi đầu, cung kính chào.

Cô đứng sau lưng Chu Tước, lúc anh bước ngang Chu Tước thì dừng lại, xoay đầu nhìn chằm chằm. Chu Tước hiểu ngay, vội kéo cô đem ra trước mặt anh.

" Anh về rồi". Cô lí nhí mở miệng.

Mọi người cả kinh, dám xưng hô như vậy với Lão đại.

" Ừ". Anh ừ một tiếng rồi bước đi vào nhà. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, tưởng họ phải hốt xác cô rồi chứ. Mọi người tản ra, ai đi làm việc người nấy. Cô cũng lon ton chạy ra vườn để đem tiểu Cát lên phòng.

Vừa đến cầu thang lên lầu, anh quay lại, không thấy cô, liền nhíu mày, hỏi:

" Lại đi đâu rồi?"

" À... cái này..." Bạch Hổ và Chu Tước cũng chịu... mới thấy cô ấy... quay qua quay lại... mất tiêu...

Chợt, người nào đó rất ung dung dắt tiểu Cát đi vào.

" Hừ..." Mặc Kỳ Hàn xám mặt, lạnh lùng liếc cô một cái rồi đi thẳng lên lầu 4.

Cô trề môi, tự dưng nổi giận, cô đã làm gì đâu nào. ( Cô nương à... cô bỏ người ta mà lại đi quan tâm tiểu Cát đấy...)

Cô mang tiểu Cát lên phòng. Thư phòng anh đóng kín, bên ngoài có hai người vest đen lạnh lùng canh giữ. Cô đi ngang, họ cúi đầu chào cô, cô cũng đáp lễ.

" Về tới là lại làm việc... anh ta không phải con người mà..." Cô lăm bắm với tiểu Cát.

Ở trong phòng, tắm rửa sạch sẽ, đang định sấy tóc thì nghe có người gõ cửa.

" Cô Diệp... Lão đại gọi cô xuống phòng ăn."

" Tôi xuống liền".

Lau vội mái tóc cho bớt ướt, cô khoác áo choàng ngủ màu kem, bước vội xuống.

Ở phòng ăn, anh và bốn người bọn Thanh Long đã ngồi sẵn ở đó. Anh đang đọc báo, tóc vẫn còn ướt, trên người mặc áo khoát ngủ màu đen, mấy người kia thì đang trò chuyện gì đó.

" Lão đại... gọi tôi có việc gì?"

" Ngồi xuống đi..." Anh đặt tờ báo xuống, nhượng mắt chỉ cái ghế bên cạnh.

” Vâng”. Ôi.. cô tự nhủ sao hôm nay mình thực nữ vậy chứ.

Thế rồi mọi người bắt đầu ăn cơm. Lúc ăn, họ không im lặng như cô nghĩ, họ bàn rất nhiều việc, nào là địa bàn này địa bàn nọ... cô nghe mà chóng cả mặt.

” Lão đại... thiết bị định vị chúng tôi đã cải tạo thành công... nhưng vỏ của nó chưa chọn được vật liệu gì thích hợp.” Bạch Hổ lên tiếng.

Sau đó, họ lại đưa ra một loạt nguyên vật liệu nhưng đều không đạt yêu cầu. Cái đạt yêu cầu thì lại là loại quý hiếm giá thành quá cao.

” Dùng hợp chất abc ”. Tử Kỳ lên tiếng, mắt vẫn nhìn chén cơm.

” Là gì?” Bạch Hổ hỏi cô.

” Cái này nên hỏi Tú Viên... lúc trước tôi có nghe cô ấy nói đây là hợp chất rất bền và dễ tạo ra, rất thích hợp cho những thiết bị nhỏ như máy nghe lén, thiết bị định vị,...”

” Ý hay.. lát nữa tôi sẽ liên lạc với Lão nhị...” Bạch Hổ hưng phấn.

Bữa cơm nhanh chóng trôi qua, cũng đã 8h tối. Đám người Thanh Long ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Tử Kỳ leo đèo theo Mặc Kỳ Hàn lên lầu. Ngang qua thư phòng, anh mở cửa đi vào trong, cô định về phòng mình thì nghe anh gọi lại.

” Vào đây”

“ ....”

Cô căng thẳng đi vào.

” Lão đại... có gì cản dận”

Anh ngồi xuống sofa, ngẩng mặt nhìn cô.

” Lại đây”

Vẫn là giọng nói trầm trầm nhưng đầy uy lực. Cô tiến lại gần anh một chút. Chợt, anh nắm cổ tay cô, kéo cô ngồi lên đùi anh. Ôm chặt cô trong tay, đầu anh vùi vào tóc cô.

” Ah... Lão đại...” Cô hoảng hốt.

” Ngồi im”. Hơi nóng từ môi anh phả vào gáy cô... cô cảm thấy người mình cứng đờ.

Hai người duy trì tư thế này suốt 15 phút. Cô đang không biết phải làm sao, thì anh chợt lên tiếng.

” Đạo này... ở đây.. em làm gì?”

” Tôi... rất chăm chỉ.. không quậy phá...”

” Ừ...” Giọng anh phẳng phất ý cười. Xoay cô ngồi ngang trên đùi anh. Nhìn gương mặt nghiêng của cô, anh chợt khẽ cười.

” Tôi lấy thân báo đáp rất nhiệt tình... đúng không?”

Thế rồi chả biết lấy dũng khí ở đâu, cô luyên thuyên kể cho anh nghe về những việc mình làm. Cô còn đề cập tới tiểu Cát.

” Em thích chó... để tôi mua cho em con khác”

” Không không.... tôi có tiểu Cát là được rồi...”

” Ừ...” Anh nhìn cô chăm chăm, lại vùi đầu vào cổ cô.

” Mà .... làm sao lão đại lại thích giống Samoyed thế? Không giống tác phong anh tí nào...”

Cô chưa nói xong thì anh đã đỡ cô đứng dậy.

” Em về phòng đi”

” À.... Vâng...” Sự thay đổi tức thì của anh làm cô hơi tò mò. Mỗi lần nhắc đến vấn đề này... người Mặc gia đều cười lắc mà không đề cập đến. Về mặt ai cũng không tự nhiên. Bỗng dưng cô muốn biết rõ ngọn ngành quá.

Đang nghĩ ngợi... chợt mắt cô sáng lên... đúng rồi ... Mặc Kỳ Phong... Tú Viên ... Tú Viên của cô.

Thế là cô đem chuyện trong lòng ra kể với Tú Viên, rồi nhờ Tú Viên điều tra từ Mặc Kỳ Phong. Và cũng qua cuộc nói chuyện, Tú Viên đã thông báo cho cô rằng cô ấy chính thức nhận lời yêu của Mặc Kỳ Phong. Ôi.... bạn cô chấp nhận anh ta nhanh vậy... thật không giống phong cách lạnh lùng bất cần của Tú Viên gì cả.

Cô đã bị Tú Viên cho ra rìa rồi... Ahhhh.... Tử Kỳ đau khổ lăn qua lăn lại trên giường. Tiểu Cát nghiêng đầu nhìn cô nhưng nhanh chóng quay lại với trái banh đồ chơi của nó.

## 6. Chương 5: Lăn Đầu Sát Cánh

Sáng hôm sau, Tú Viên gọi điện cho Tử Kỳ, kết quả là không thu được gì. Nhưng Tú Viên hứa là sẽ moi được thông tin cô muốn.

Tử Kỳ thay đồ, chải tóc xong thì dắt tiểu Cát ra ngoài. Cô lại tiếp tục công việc thường làm ở vườn hoa. Miệng ngâm nga vài câu hát.

” Tiểu Kỳ, hôm nay có việc gì mà vui thế??” Mấy bác làm vườn cười hỏi.

” Dạ... không có gì ạ”.

” Có phải Lão đại đã về nên vui vẻ không?”

” Không phải ạ... không phải đâu...”

” Ha ha ha...”

Tử Kỳ ngượng đỏ mặt, cười cười rồi tiếp tục tưới đám hoa hồng.

Trên thư phòng lầu 4....

Mặc Kỳ Hàn đang đứng bên cửa sổ to, tay cầm tách cafe nóng, nhìn xuống vườn hoa, miệng khẽ vẽ ra một nét cười như có như không.

” Lão đại” Thanh Long bước vào. Anh đi lại cạnh Mặc Kỳ Hàn, mắt cũng nhìn xuống vườn. Lúc này, Tử Kỳ đã xong việc, đang nghịch với tiểu Cát. Nụ cười không ngớt trên môi khiến người nào đó khẽ động tâm.

Mặc Kỳ Hàn và Thanh Long thong thả đi xuống phòng ăn ở lầu hai. Tử Kỳ đang loay hoay xếp chén đĩa. Thấy hai người đi vào, cô mỉm cười cúi chào.

” Lão đại... mời dùng bữa sáng...”

Ba người Bạch Hổ cũng bước vào. Huyền Vũ hơi ngạc nhiên trước hành động của Tử Kỳ. Bạch Hổ và Chu Tước thì đã quen nên chỉ cười cười.

” Em cũng ngồi xuống luôn đi”.

” Không... như vậy là không được.” Cô đã nghe dì Lưu trong bếp nói rằng bàn ăn này chỉ có Lão đại, Lão nhị và nhân vật có vai vế trong Mặc gia.

Bốn người Thanh Long thầm kêu trời, cô dám kháng lệnh Lão đại.

” Tôi không nói hai lời”. Mặc Kỳ Hàn nhíu mày nhìn cô.

” Ah.... Vâng...”. Cô cúi đầu ngồi xuống.

” Có vẻ em thích làm việc...” Mặc Kỳ Hàn chậm rãi hỏi.

” Lão đại đã nói tôi là người của Mặc gia... nên tôi ở Mặc gia vẫn nên làm việc...”

” Ai bảo em làm những việc đó?” Giọng anh mang theo ý cười.

” Tại... lão đại không bảo tôi phải làm gì.... tôi thấy... mấy việc đó đơn giản nên...”

” À... ra vậy... ”

Mọi người tiếp tục bữa sáng. Ăn xong đám người Thanh Long vội vã đi chuẩn bị gì đó, chắc Lão đại lại đi ra ngoài rồi.

” Anh chuẩn bị đi ra ngoài à?” Những lúc gấp gáp, cô luôn quên gọi một tiếng Lão đại.

Anh nhìn cô chăm chăm, anh không tức giận, chỉ thấy có một chút ảm áp đầu đó. Miệng nở nụ cười nhẹ:

” Ừ...”

” Cẩn thận đấy”. Cô buộc miệng, ngay cả cô cũng không hiểu sao mình lại nói vậy.

Anh khựng lại, quay đầu nhìn cô, cô vẫn đứng yên tại chỗ nhìn theo anh.

” Đi thay đồ... em đi với tôi”

” Tôi...? À... Vâng”

Tử Kỳ lú lú chạy lên lầu. 5p sau, cô chạy như bay xuống, anh đang đứng ở cửa ra vào.

” Lại đây...”

” Vâng...” Cô hớn hở chạy lại.

Anh kéo cô vào ngồi chung xe với anh. Đoàn xe 5 chiếc nhanh chóng lăn bánh.

” Vui thế cơ à?”

” Vâng... Lão đại à... tôi ở trong Mặc gia đã hơn tháng chưa được ra ngoài.... gần hết sắp mục đến nơi rồi”

Anh không nói gì, cười cười nhìn cô. Hôm nay cô mặc một áo phông đen rộng tay ngắn, quần jean tối màu, giày thể thao cũng đen nốt. Tóc nâu cột cao, vài cọng tóc mai rớt xuống tai.

Thấy anh nhìn cô từ trên xuống, cô cười cười nhìn ranh rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Thanh Long ngồi ở ghế lái phụ thỉnh thoảng khó hiểu nhìn cô rồi lại nhìn anh.

Một giờ sau, họ lại lên một chiếc máy bay tư nhân, lúc này cô mới phát giác ra là họ đi nước ngoài.

” Chúng ta đi đâu thế?” Cô vừa lên máy bay vừa kéo tay áo Chu Tước hỏi.

” Đi Malay, bàn việc giao dịch với Lão đại của Gia tộc Huang Wei ( Hoàng Uy)”.

” À...”

Cô nhanh chóng an vị chỗ ngồi. Đúng là máy bay tư nhân có khác. Cô cũng đã đi máy bay riêng vài lần nhưng nội thất so với cái này thì... thua xa.

Mọi người đều ngồi ở một khoang, Mặc Kỳ Hàn lôi cô vào một khoang riêng. Khoang này chỉ có hai ghế dài có thể coi là giường, có bàn để trái cây, rượu. Anh cởi áo vest vắt sang một bên rồi ngồi xuống, cô ngồi ở cái ghế đối diện.

” Qua đây ...” Anh tựa người ra sau, nhướn mắt gọi cô.

Cô lẳng lặng đi lại, chưa kịp nói gì đã bị anh kéo lại đặt cô ngồi ngang trên đùi anh, đầu anh vùi vào cổ cô, mùi thơm trên người trên tóc cô bay vào mũi anh... thật dễ chịu a.

Bị lần thứ hai nên cô cũng không bất ngờ lắm, yên lặng cùng anh duy trì tư thế hơi gần gũi này. Hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ làm cô hơi ngứa ngứa nhưng không dám động đây.

” Thật là mệt”. Anh hờ hững buông một câu.

” Lão đại... mệt thì nhắm mắt nghỉ chút đi..”

” Ừ...” Nói rồi anh quay người cô lại, ôm cô vào lòng, cầm đặt trên vai cô. Hơi bất ngờ với hành động này của anh nhưng cô vẫn nhanh chóng thích ứng được. Một tay cô vịn vai anh, tay còn lại vỗ nhẹ nhẹ trên lưng anh. Khi tay cô vừa chạm vào người anh, có lẽ do bất ngờ nên cơ thể anh cứng đờ trong giây lát rồi thả lỏng, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ khi nghe thấy hơi thở đều đều của anh, cô biết anh đã thiếp đi thì mới hoàn toàn yên tâm. Tay cô không vỗ nhẹ nữa mà chuyển sang vuốt nhẹ nhẹ trên lưng anh, chợt tay cô chạm phải những đường lồi lõm chằng chịt trên lưng anh. Do chỉ cách lớp áo sơ mi nên những vết sẹo đó cho cô cảm giác rất thật. Tay cô bỗng run run, một cảm giác đau lòng ở đâu ủa tới.

Anh bỗng vui mặt vào hôm cổ của cô. Cô xoay mặt qua, trong tích tắc, môi cô chạm vào sống mũi của anh.

” Ôi trờiiiii.... ” Cô rên khẽ, đỏ mặt xoay qua chỗ khác.

Người nào đó bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng nhắm mắt lại, miệng khẽ nhếch lên ý cười, vòng tay siết chặt thêm chút.

2 tiếng sau....

” Cộc cộc.... ” Tiếng gõ cửa vang lên, theo sau là tiếng của Thanh Long.

” Lão đại.. máy bay sắp đáp xuống”.

” Tôi biết rồi.”

Mặc Kỳ Hàn trả lời, mắt vẫn chăm chú nhìn người con gái đang yên giấc trong lòng mình. Tay anh khẽ nghịch loạn tóc của cô.

Nghe tiếng động, cô khẽ tỉnh. Đập vào mắt là gương mặt hoàn hảo của ai kia.

” Ahhh.... ” Cô vội vàng đứng dậy khỏi người anh. Kêu anh ngủ một chút lấy sức sao giờ lại thành ra cô ngủ trên người anh. Thật mất mặt quá đi...

” Sao... anh không kêu tôi dậy...”

” Có chứ.... nhưng ai đó nói nếu tôi lên tiếng nữa sẽ đập chết tôi”. Anh nhàn nhã nhấp một ngụm nước.

” Có nói như vậy sao?” Tử Kỳ lấy tay đỡ trán... thôi xong rồi...cô chết chắc...

” Tôi.... Áhh” Tử Kỳ chưa kịp nói thì đã cảm nhận được máy bay bị rung lắc hơi mạnh, chưa kịp định thần thì đã ( lại) nằm gọn trong lòng ai kia.

” Máy bay đang đáp xuống...” Giọng nói trầm trầm vang lên trên đầu cô.

” Ừ...” Cô cúi gằm mặt. Hôm nay cô và đại Boss này tiếp xúc thân thể hơi nhiều nha.

Đến nơi, đoàn người rời khỏi máy bay, có 5 chiếc Cadillac đen và nhóm người của Mặc gia ở Malay đã chờ sẵn. Ngoài ra còn có một đoàn xe 5 chiếc Audi đen bóng của Gia tộc Hoàng Uy, họ cũng đến đón Mặc lão đại của Mặc gia.

” Mặc lão đại... lâu rồi không gặp...” Một người đàn ông khoảng 50 tuổi, bước lên chào hỏi, mặt lạnh lùng uy nghiêm nhưng vẫn phảng phất vẻ e dè.

” Hoàng Uy lão đại...” Mặc Kỳ Hàn bắt tay xã giao với ông ta.

Ánh mắt ông ta dời từ Mặc Kỳ Hàn sang Tử Kỳ, trong mắt lóe lên một tia kì dị, nhưng nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác.

Gia tộc Hoàng Uy tuy không phải là gia tộc lớn nhất Malay nhưng cũng xem như là có thế lực, cũng vì lần giao dịch này quan trọng nên Mặc Kỳ Hàn mới đích thân đến.

Đoàn xe 10 chiếc nhanh chóng rời đi. Căn cứ của Hoàng Uy là một khu biệt thự nằm sát biển, phải chạy qua một con đường rất dài dọc theo bờ biển, một bên núi một bên biển khá hẻo lánh, xe không nhiều.

Đoàn xe vừa chạy vào con đường đó Tử Kỳ bỗng có cảm giác lo lắng lạ thường. Tuy cô không biểu hiện ra mặt nhưng Mặc Kỳ Hàn đã phát hiện ra. Anh với tay lấy khẩu súng ngắn đưa cho cô.

” Phòng thân” Anh nói ngắn gọn, vươn tay kéo cô lại gần.

” Ừ... ”

Xe của Hoàng Uy chạy dẫn trước. Ba chiếc Audi chạy ở đầu rồi đến năm chiếc Cadillac của Mặc gia, cuối cùng là hai chiếc Audi của Hoàng Uy.

” Sao đường càng lúc càng đông vậy?” Tử Kỳ khó hiểu nhìn xung quanh, chợt ánh mắt cô lạnh lẽo nhìn sang Mặc Kỳ Hàn, chỉ thấy anh cười nhạt một tiếng.

” Bảo người của ta chuẩn bị tiếp khách”

” Dạ... Lão đại” Thanh Long ngồi ở ghế lái phụ nghe lệnh, nhanh chóng liên lạc với đám người của Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước.

” Anh đã biết?”. Hỏi xong Tử Kỳ chợt thấy mình đã hỏi một câu vô cùng thừa thãi.

” 10 chiếc 40 người...” Cô và anh đồng loạt lên tiếng. Anh cười cười xoa đầu cô.

” Bám theo 15 phút rồi... Mục tiêu của họ là Hoàng Uy lão đại” Anh gồi tay sau ghế nhàn nhã tựa vào sau.

” Hả? Vậy là từ lúc ở đường chính họ đã theo?” Tử Kỳ tròn mắt. Anh biết từ lâu mà vẫn tỉnh như không vậy sao.

” Tính ra... cảm giác của em cũng không tệ”. Anh mở miệng, ngồi thẳng dậy. Miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, tay rút ra một cây súng, liếc mắt nhìn cô.

” Ra tay” Anh bình thản ra lệnh.

Rất nhanh sau đó, tiếng súng vang lên khắp nơi. Bên Hoàng Uy lão đại nhận được chỉ thị của Mặc Kỳ Hàn cũng nhanh chóng ứng phó. Họ thật sự không ngờ lại bị tấn công ngay trên địa bàn của mình.

Tiếng súng, tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường, tiếng la hét,... Khung cảnh hết sức hỗn loạn.

Tử Kỳ cũng tập trung chiến đấu cùng mọi người. 10 chiếc xe dần tách ra, chạy loạn cả lên. Tốc độ dần nhanh hơn. Tiếng súng vẫn vang lên chói tay.

Chỉ sau hơn 15 phút giằng co, đã hạ được khoảng hơn 20 tên và vài chiếc xe. Tuy nhiên Mặc gia cũng mất đi 4 người, còn phía Hoàng Uy chỉ còn lại 2 xe.

” Vô dụng ” Mặc Kỳ Hàn nhìn về phía người Hoàng Uy hờ hững buông ra hai chữ.

” Cử người qua xe của Hoàng Uy” Anh ra lệnh.

Tử Kỳ chăm chăm nhìn xe của Hoàng Uy lão đại đang chạy ở bên cạnh.

” Để tôi... xe của họ sát xe chúng ta” Cô lên tiếng. Tay cầm theo một khẩu súng trung.

” Em ở yên đây ... Thanh Long... đi hỗ trợ họ”

” Tay anh ta bị thương rồi... để tôi đi... tôi là X8 Diệp Thiên đấy...”

Mặc Kỳ Hàn vừa mới nhớ ra thì đã thấy Tử Kỳ leo ra khỏi xe. Xe của Hoàng Uy hiểu chuyện, chạy sát lại xe của cô. Cô vắt mình đu qua xe kia. An vị trong xe cô nháy mắt với anh một cái, anh hừ lạnh một tiếng.

Đường eo biển đã không còn vắng vẻ bởi cuộc đua sống chết giữa của Mặc gia và Hoàng Uy với thể lực nào đó.

” Mở cửa trên nóc xe” Tử Kỳ nói với người lái xe.

Cánh cửa nhỏ vừa mở, Tử Kỳ đứng dậy, nửa thân mình cô ló ra khỏi nóc xe, trên tay là khẩu súng vừa lấy từ người của Hoàng Uy.

Mọi người ai cũng thót tim với hành động liều lĩnh này của cô.

” Em chui xuống cho tôi” Mặc Kỳ Hàn hét lên.

“..... ” Tử Kỳ vờ như không nghe. Cô có thể hình dung được vẻ mặt của anh lúc này...

Một viên đạn bay trúng nóc xe ngay cạnh cô. Cô khẽ nhíu mày.

” Diệp Tử Kỳ... em được lắm...”

Cô nghe rõ tiếng nghiền răng của anh. Sóng lưng bỗng nhiên lạnh buốt. Cô nghĩ phải nhanh chóng giải quyết hết đám người này rồi chui xuống, không thôi anh sẽ làm thịt cô mất.

Tiếng súng đạn giảm dần và cuối cùng là im hẳn.

Toàn bộ đám người tấn công đã bị tiêu diệt, bên phía Hoàng Uy chỉ còn lại một xe của ông ta còn Mặc gia thì mất đi 10 người, những người khác ít nhiều đều bị thương.

Một tốp người của Hoàng Uy đứng lúc chạy tới. Giao hiện trường lại cho họ, nhóm người Mặc Kỳ Hàn tiếp tục đi đến căn cứ của Hoàng Uy. Người nào đó đã quay về xe ngồi an vị vào chỗ của mình, và một người nào đó khác trưng ra bộ mặt lạnh tanh không cảm xúc.

” Lão đại..”

” ....”

” Lão đại... tôi sai rồi”

“ ....”

“ ....”

## 7. Chương 6: Chung Phòng

Biệt thự Gia tộc Hoàng Uy....

Vì cả hai bên đều có thương vong nên việc quan trọng là trị thương và nghỉ ngơi sau đó mới bàn công việc, huống hồ Hoàng Uy đã bị thương nặng.

Họ sắp xếp cho Mặc Kỳ Hàn và người Mặc gia ở lại một dãy phòng vòng cung cửa sổ nhìn ra biển, có hồ bơi ở giữa.

Mặc Kỳ Hàn lạnh lùng đi trước, Tử Kỳ lầm lũi đi theo.. không đúng... là chạy theo. Mặc Kỳ Hàn ở căn phòng chính giữa, vừa vào anh chỉ đưa Huyền Vũ vào rồi đóng chặt cửa lại.

Mọi người chia nhau ở các phòng còn lại và gấp rút trị thương. Thanh Long và Bạch Hổ đều bị thương nhưng may mắn là không nghiêm trọng.

Chu Tước và Tử Kỳ ở chung một phòng. Vừa về phòng, Chu Tước vội vàng chuẩn bị hộp sơ cứu, thuốc men các loại.

” Chu Tước... cô làm gì vậy?”

” Lão đại bị thương... không để cho người khác biết nên tôi phải đi băng bó cho Lão đại... ”

“Lão đại bị thương... có nặng không?”

” Tôi không rõ... Nghe Huyền Vũ nói lại thôi”

” Tôi... tôi đi với cô...”

Hai người nhanh chóng đến phòng của Mặc Kỳ Hàn. Cửa mở, Huyền Vũ đưa hai người vào trong. Anh lúc này đang ngồi dựa vào đầu giường. Ánh mắt lạnh lẽo quét qua người cô.

” Lão đại...” Cô vừa mở miệng đã ngừng bật... lúc áo sơ mi của anh được cởi ra nhìn vết đạn bắn trên bụng anh, những vết sẹo cũ chẳng chịt, hồ hấp của cô bỗng trở nên khó ăn. Cô đứng bất động hồi lâu, Chu Tước chăm chú lấy đạn, khâu vết thương lại cho anh. Tất cả quá trình, anh đứng đưng như không...

” Đã xong rồi Lão đại” Chu Tước băng bó xong xuôi, đứng dậy nói.

” Ừ...”

” Lão đại... sao lại trúng đạn vậy?” Chu Tước khó hiểu, từ lúc theo Lão đại đến bây giờ gần 7 năm cô hầu như chưa từng thấy Lão đại bị trúng đạn dù cuộc đấu có khắc nghiệt hơn cả hôm nay, bởi căn bản thân thủ và năng lực bắn súng của Lão đại hiếm ai sánh bằng.

” Không phải nhờ ơn cô ta sao?” Huyền Vũ hừ nhẹ, hất cằm về phía Tử Kỳ.

” Cô ấy....”

“.....” Tử Kỳ ngớ người, chợt cô nhớ lại lúc anh quát cô thì cô có nghe Thanh Long và Huyền Vũ lo lắng gọi anh... thì ra là vì cô mà anh lơ là cảnh giác... vì cô...

” Tôi...”

” Ra ngoài hết đi.... Huyền Vũ ở lại” Anh nói rồi gượng người nằm xuống.

Huyền Vũ đỡ anh nằm xuống rồi kéo hai người vòng qua bình phong đi ra ngoài. Ra tới cửa chợt cô đứng lại.

” Tôi... ở lại với lão đại...”

” Cô lại cãi lệnh lão đại.”

” Nhưng tôi...”

” Để cô ấy lại đi.” Chu Tước kéo tay Huyền Vũ. Huyền Vũ cũng đã đoán ra chuyện từ ánh mắt của Chu Tước, bất lực gật đầu rồi cùng Chu Tước đi ra ngoài.

Cô đứng ngay cửa, hít một hơi sâu rồi đi vào.

Nghe tiếng bước chân, tưởng Huyền Vũ trở vào, anh buông đt xuống, nhìn về phía bình phong, thấy cô anh nhú mày, hừ lạnh một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Cô không nói gì, lấy cái khăn nhúng nước ấm, nhẹ nhàng lau trán anh. Anh vẫn im lặng.

” Lão đại... tôi sai rồi.... tôi xin lỗi...”

” .....”

” Anh nói gì đi ...”

” Ừ...” Anh mở mắt nhìn cô.

” Lão đại...” Cô chớp chớp mắt, mừng rỡ.

” Sai ở chỗ nào?”

” Cãi lệnh lão đại.... làm lão đại bị thương”.

” Còn gì nữa?”

” Còn nữa hả?”

” Thôi... bỏ đi”

” Ừ... bỏ đi... ”

” .....” Ôi... sao anh lại khoan dung với cô nàng này đến vậy. Nhìn cô một lượt, anh mở miệng.

” Ra gọi người khác vào đây... em về nghỉ ngơi đi.... mục đích của em là khiến tôi mở miệng đã thành công rồi... không cần tốn sức nữa...”

” Anh.... tôi...” Bị anh nói trúng tim đen, cô thật thấy áy náy ... nhưng cô cũng thật sự lo cho anh đấy chứ.

” Mau đi đi...”

” Ừ.... tôi ra kêu Huyền Vũ vào”

Đi được hai bước, cô quay người lại, vẻ mặt không cam tâm, nói: ” Tôi... cũng có lo lắng cho anh mà”

” Ừ... ”

“ .....”

.....

Mặc Kỳ Hàn ở lại Malay hai ngày, sau khi bàn bạc giao dịch thành công ổn thỏa lập tức quay về Trung Quốc. Để tránh bất trắc, máy bay trực tiếp đón người tại biệt thự của Hoàng Uy.

Ngồi trên máy bay, Tử Kỳ mới thật sự yên tâm. Nhìn sang Mặc Kỳ Hàn đang ngủ say trên ghế dài đối diện, cô bỗng mỉm cười. Đi sang kéo chăn lại cho anh, cô ngồi xồm xuống bên cạnh nhìn anh chăm chú.

“Quả là cực phẩm” Cô thầm nghĩ, ngồi một chút rồi cô đứng dậy đi sang ghế của mình nằm xuống.

Hai tiếng sau, máy bay đáp trực tiếp xuống Khu biệt thự Mặc gia.

Cô định theo Mặc Kỳ Hàn vào phòng giúp anh vài việc lật vật thì anh đã xoa đầu cô bảo cô về phòng nghỉ ngơi. Quá mệt mỏi vì mấy ngày nay không được ngủ ngon giấc, cô liền về phòng tắm rửa đánh một giấc tới tận 5h chiều, khi Tú Viên điện thoại.

” A ... lô...”

” Đừng bảo là đang ngủ đấy nhé”

” Uhm...”

” Trời đất... à nghe nói mấy nay cậu đi Malay với lão đại... còn xảy ra chuyện nữa à?”

“Uhm ”

” Này... cậu có muốn nói chuyện với mình không đấy?”

” Uhm...”

” Cậu còn câu nào khác không hả? Thôi... đi rửa mặt cho tỉnh đi... mình gọi lại sau... có chuyện hay...”

” Uhm...”

” Cái con này.... ”

Nhìn đồng hồ cũng đã 5h chiều, vì giấc ngủ buổi tối nên Tử Kỳ đành lê lét tắm thân vào nhà tắm. Đúng 15 phút sau, Tú Viên gọi lại. Chuyện hay mà Tú Viên nói chính là chuyện cô nhờ Tú Viên dò hỏi. Hai người nói chuyện rất lâu.

Buông điện thoại, Tử Kỳ bỗng trở nên thần thờ, câu chuyện Tú Viên nói cho cô cứ lẩn quẩn trong đầu. Ngồi ngẩn ngơ mãi cho tới khi có người làm lên gọi cô xuống ăn tối cô mới tỉnh lại.

Mọi người đã có mặt đầy đủ ở phòng ăn. Tử Kỳ im lặng ngồi xuống, Mặc Kỳ Hàn tưởng cô còn mệt sau chuyến bay sớm lúc sáng nên không nói gì. Anh cùng đám người Thanh Long nói chuyện vài câu.

Cô nhanh chóng ăn tối rồi đứng lên nói đi tìm tiểu Cát. Mọi người thấy cô lạ lạ nhưng cũng không hỏi gì.

Cô cho tiểu Cát ăn xong thì dắt nó đi dạo quanh vườn hoa. Đi đến cái đình hóng mát ở bên hồ cá, cô ngồi xuống ghế, vuốt ve nó. Từng lời từng chữ của cuộc trò chuyện Tú Viên lại văng vẳng bên tai.

\*\*\*\*\*

” Nghe kĩ... thông tin quý hiếm lắm... Mặc Kỳ Hàn từng có một người bạn gái tên là Trầm Tuyết”

” Anh ta từng có bạn gái?”

” Ừ.... cũng từng ở tại Mặc gia, là căn

phòng cậu đang ở. Tiểu Cát là do cô ấy nuôi, nhưng không hiểu sao 4 năm trước cô ấy bỏ đi không lý do... hình như đến bây giờ anh ta vẫn còn tìm cô ấy....”

” Ừ.... ”

” À... cô ấy thích hoa hồng... ”

” Vườn hoa có rất nhiều hoa hồng...”

” Xem ra... cô ta thật sự quan trọng...”

” Ừ..”

\*\*\*\*\*

Tiểu Cát là thứ cô ấy để lại cho anh, thảo nào anh lại quan tâm đến nó như vậy. Anh vì cô ta mà trồng nhiều hoa hồng như thế.... anh vẫn còn tìm cô ta.

Tại sao anh lại để cô ở tại phòng cũ của cô gái đó.

Tại sao lòng của cô lúc này lại đau như vậy..... chuyện của anh liên quan gì đến cô mà cô phải bận tâm rồi đau thế này....

Nhìn tiểu Cát, cô lại nhớ đến cô gái ấy lại đau lòng... có phải anh cũng vậy?

Tử Kỳ đứng dậy, dắt tiểu Cát vào nhà. vừa vào sảnh đã thấy anh ngồi trên sofa đọc báo. Thấy cô, anh để tờ báo xuống, gọi cô lại.

” Lại đây”

” Vâng....” Cô dắt tiểu Cát lại, ngồi xuống sofa.

” Em rất thích nó...”

” Vâng.... ”

Tử Kỳ đột nhiên hỏi:

” Lão đại...Tiểu Cát... là do anh đặt?”

” Không phải... ”

” Vậy là ai?

Hỏi xong câu đó, Tử Kỳ im lặng cắn chặt môi. Mặc Kỳ Hàn đưa ánh mắt thâm sâu nhìn cô.

” Tôi.... lên lầu trước”.

” Ừ”

Tử Kỳ nhanh chóng lên lầu, cô sợ ngồi thêm chút nữa cô sẽ không kìm được mà hỏi về người con gái tên Trầm Tuyết kia. Nhưng.... cô đâu là gì của anh... tư cách gì mà hỏi anh chuyện đó... anh là Lão đại cao cao tại thượng.... cô chỉ là một đứa nương nhờ Mặc gia mà giữ mạng.... ôi thật đau lòng khi cô nhận ra... cô thích anh mất rồi...

Cô thích Mặc Kỳ Hàn....

Tử Kỳ đau khổ vùi mặt vào chăn, một giọt nóng hổi lăn trên má.... Cô khóc rồi....

Nặng nề mở mắt ra.... đã hơn 7h sáng... đầu đau như búa bổ.... tác hại của trận khóc hôm qua sao? Ai nha .. thật chết người mà...

Mọi việc vẫn cứ diễn ra như thường lệ... chỉ là hôm nay Tử Kỳ có nói chuyện với dì Lưu - người làm việc lâu năm cũng là người mà cô thân thiết nhất trong Mặc gia và cô đã được như mong muốn, biết thêm nhiều chuyện về cô gái mang tên Trầm Tuyết.

Cô ở bên ngoài mãi cho tới tối mới về lại nhà chính. Phòng ăn.....

” Lão đại...”

” Ừ...”

” Tử Kỳ... cô rất giỏi về vũ khí công nghệ cao?” Bạch Hổ hỏi, anh là chuyên gia về vũ khí.

” Chỉ là lúc trước có tham gia chế tạo vài món...”

” Ăn xong... cô nói với tôi vài chuyện..”

” Ừ...”

” Sao mấy nay cô trông thiếu sức sống vậy?” Chu Tước cười cười hỏi.

” À... không có gì... chỉ là....”

” Không cần làm gì hết... cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày đi...” Mặc Kỳ Hàn bỗng đứng lên tiếng.

” À.. không... tôi rất khỏe... không có vấn đề gì cả... Bạch Hổ... lát tôi sẽ đi với anh... tôi cũng chỉ là một thuộc hạ trưởng Lão đại không thể cứ ăn không ngồi rồi nữa...”

“.....” Mặc Kỳ Hàn không vừa lòng nhìn cô.

” Ở .. chuyện này...” Bạch Hổ thấy thái độ của cô liền đổ mồ hôi lạnh.

” Còn nữa.... Lão đại... tôi có thể xin anh một chuyện được không?”

” Nói”

” Tôi.... muốn chuyển sang khu nhà phía đông ở ( nơi nhóm Thanh Long đang ở)”

“....” Mặc Kỳ Hàn buông đũa, lạnh lùng nhìn cô. Tử Kỳ cắn môi, cúi đầu căng thẳng.

Không khí im lặng đáng sợ, mọi người ai cũng toát mồ hôi khó hiểu tự hỏi hôm nay cô đã ăn trúng gì mà lại to gan như thế này. Người khác mơ cũng không được Lão đại đãi ngộ như cô, cô thì lại...

” Không có chuyện đó...” Mặc Kỳ Hàn khoanh tay trước ngực, dựa vào ghế. Mắt vẫn không rời khỏi người cô.

” Vậy ....tôi muốn đổi phòng khác” Tử Kỳ lấy hết can đảm cuối cùng, cao giọng nói.

Trời ơi.... Bọn Thanh Long quả thực muốn bỏ đầu cô ra xem trong đó chứa gì... đang yên đang lành lại đi làm loạn với Lão đại... là với Lão đại a...

” .....” Mặt anh đã tối đen lại.

” Tôi .... gần đây hay gặp ác mộng... ngủ không yên... chắc là không hợp phong thủy... nên muốn đổi phòng” . Lí do nghe cũng được đấy... Tử Kỳ tự thấy mình thông minh.

” À... vậy lại muốn ở đâu?” Anh bước lại gần cô, một tay chống lên ghế của cô, một tay chống xuống bàn.

” Trên đó... vẫn còn vài phòng trống.....”.

Cô chỉ chỉ lên lầu 4, chưa kịp dứt lời đã bị anh cướp lời.

” Ở chung phòng với tôi... bắt đầu từ tối nay”.

Anh nói rồi xoay người đi lên lầu.

” Ó... không...”

Tử Kỳ hoảng hốt định nói gì đó thì đã bị Chu Tước bịt miệng lại. Tử Kỳ thấy anh quay người lạnh rét lạnh nhìn cô, ánh mắt kiêu ” Em dám nói tiếng nào nữa xem”

Chu Tước vội nhắc nhở: ” Trời ơi... cô còn nói nữa là không ai cứu được cô đâu”

Tử Kỳ ầm ỨC cuối đầu xuống. Mặc Kỳ Hàn hài lòng đi lên lầu.

## 8. Chương 7: Gần Gửi Hờn

Tử Kỳ lầm lũi đi lên lầu, đứng trước cửa phòng Mặc Kỳ Hàn suy nghĩ hồi lâu.... vẫn là nên về phòng mình.

Bước vô phòng, cảnh tượng trước mắt khiến cô khóc không ra tiếng... Đồ đạc của cô... đâu mất hết rồi....

” Em quên lúc này chúng ta đã nói gì sao?”

Giọng trầm trầm vang lên trên đỉnh đầu cô. Cô quay lại thì đâm sầm vào ngực anh. Một mùi hương thơm ngát nam tính bay vào mũi cô.

” Ah.... Lão đại”. Cô xoa xoa cái mũi của mình.

” Định làm gì?”

” Tắm...”

” Đồ của em hiện ở phòng tôi....” Nói rồi anh chậm rãi đi về phòng. Cô cúi đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu... vẫn là qua phòng anh.

Hít một hơi thật sâu rồi đi vào phòng. Anh đang nằm trên giường, mắt chăm chú xem TV màn hình phẳng 100 inch gắn trên tường. Thấy cô đi vào khẽ nhướng mắt nhìn cô rồi lại chăm chú xem TV.

Cô nhìn lướt qua phòng.... rộng thật.... chiếc giường kingsize hai màu xám và đen đặt giữa phòng, bên phải giường có một cái bàn trang điểm.... ai nha... đem từ phòng cô qua luôn đấy... nhìn qua một chút nữa là cửa sổ thật to. Phía bên trái giường là một bộ sofa sang trọng màu đen, phía trong góc là một giá sách nhỏ. Hai bên đầu giường là hai đèn ngủ sang trọng, trên trần là chùm đèn pha lê rực rỡ, dưới sàn trải thảm nhung mịn màng.... Thật xa hoa... ắt hẳn không thua phòng tổng thống ở khách sạn năm sao.

” Phòng tắm.... ” Anh tốt bụng chỉ tay vào cánh cửa ở góc phòng.

“À... cảm ơn” Cô cúi đầu... thầm than khổ trong đầu... sớm biết thành ra như vậy... cô thà ở phòng cũ còn hơn.

Cô cầm đầu chạy vào phòng tắm. Một lần nữa cô lại tròn mắt vì mức độ xa hoa của phòng tắm này. Phòng tắm này rất rộng, được nối với phòng thay đồ. Cô lại tiếp tục trạng thái kinh ngạc khi sang phòng thay đồ bốn bức tường là đầy những tủ đồ chứa vest, áo sơ mi, đồ thường, giày của anh. Giữa phòng có tủ đựng cà vạt, đồng hồ. Cô lướt qua nhãn hiệu trên quần áo của anh... toàn nhãn hiệu nổi tiếng nha...

Vài phút sau, cô tìm được quần áo của mình, được treo chung tủ với đồ của anh. Tủ Kỳ cảm thấy mặt nóng ran... cứ như tủ đồ của hai vợ chồng.

Tủ Kỳ lại tiếp tục kĩ lưỡng chọn đồ. Lấy một cái áo thun mỏng rộng màu đen và một cái quần sọc màu nâu.... chợt cô ngẩn ra....một hồi suy nghĩ... vẫn là nên mặc nội y ...

Hơn nửa tiếng sau, Tủ Kỳ rốt cục đã chịu lết ra. Anh nhếch miệng cười tà mị rồi nhích người sang một bên, nhường cho cô phần giường bên phải. Tủ Kỳ cắn môi, trùm cái khăn lên đầu che mặt lại. Cô lê lết lại ngồi trước bàn trang điểm lau khô tóc. Cô vẫn không hay biết rằng ai đó đang nhìn cô chằm chằm.

” Định ngồi đó suốt đêm?”

” Ó... không... nhưng...”

” Nhưng gì?”

” Tôi... sẽ ngủ ở đâu?”

” Em muốn ngủ trên sofa sao?”

” Tất nhiên là không?” Bỗng hai mắt cô sáng rỡ nhìn anh nghĩ thầm ” Không lẽ lão đại ngủ sofa sao?”.

Anh dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, mở miệng nói:

” Tôi cũng không có ý định đó”.

Nụ cười của cô đông cứng lại, nhìn anh một cách khó hiểu:

” Vậy.... Áhh”

Cô chưa kịp nói gì nữa thì đã bị anh kéo lên giường, ôm chặt vào lòng. Đầu anh lại vùi vào tóc và cổ cô.

” Lão đại...” Cô ra sức đẩy anh ra, nhưng càng bị anh ôm chặt.

” Em là người của Mặc gia?”

Anh luôn thích sử dụng câu khẳng định kiên luôn nghi vấn nhỉ!

” Ừm....”

” Đây chính là nhiệm vụ của em”

” Hả?????”

” Hiểu rồi chứ?”

” Chưa hiểu”

” Ha....”

Chợt anh bật cười, lật người lại nằm đè lên cô, nở thêm một nụ cười ma mị, anh cúi xuống sát tai cô, nói: ” Nhiệm vụ của em là cùng tôi ngủ mỗi đêm”.

” Cái gì?”. Tức là mỗi đêm đều cùng anh.....

” Chỉ ngủ... không làm chuyện khác”

” À... thật chỉ vậy chứ...” Nói xong bỗng cô muốn đập đầu vào gối tự tử mãnh liệt. Anh ta là Mặc lão đại đấy cô nương à... lời anh ta nói cô còn dám nghi ngờ....

” Tôi không có hứng thú với em... ba vòng còn không rõ ràng...” Anh nhướn mắt nhìn khiêu khích cô.

” Gì chứ.... mắt anh có vấn đề à?... ai nói với anh là không rõ ràng...” . Đụng chạm tự ái à nhaaa....

” Là do em đang có nội y nên mới rõ ràng ... ”

” Biến thái.... biến thái hết sức...” Tử Kỳ thầm rửa trong lòng. Mặt đỏ như tôm luộc, quay mặt đi chỗ khác. Vì ai mà tôi phải mặc cái này để phòng hờ chứ?

” Tôi sẽ không làm gì em.... em không cần đề phòng” Nói rồi anh lại nằm xuống, nghiêng người ôm cô vào lòng.

” Đợi chút...” Nếu anh đã nói vậy thì cô cũng chẳng cần mặc nó mà ngủ chỉ cho phiền phức lại còn thêm bộ đồ nóng muốn đổ lửa. Cô ngồi dậy, lon ton chạy vào nhà tắm, năm phút sau lại lon ton chạy ra, tự giác chui vào lòng anh nằm xuống. Mặc Kỳ Hàn bất động vài giây. Cô đi thay đồ. Thay một cái váy ngủ dài đến đầu gối...đặc biệt... không còn mặc cái kia.... Ôi... anh thật phục chính mình khi có thể bình tĩnh như vậy... Quả thực là đã tự làm khó mình mà.

Thật ra từ chuyến đi Malay vừa rồi anh nhận ra khi có cô bên cạnh thì anh ngủ rất ngon. Vì thế lão đại nhà ta cho rằng vì giấc ngủ vì sức khỏe của anh, anh phải ngủ chung với cô.

Và còn ai đó khi bị ôm không những không khó chịu như trong tưởng tượng mà còn dễ ngủ hơn bình thường. Cho nên, chỉ một lát sau, bất an lo lắng gì đó quẳng đi đâu mất liền mau chóng chìm vào giấc ngủ.

\*\*\*\*\*

Sáng hôm sau.... do Tử Kỳ ngủ rất ngon nên tâm trạng khá là tốt. Cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi xuống lầu.

” Lão đại...” Cô vui vẻ gọi anh rồi ngồi xuống chỗ.

” Hôm nay tâm trạng tốt thế cơ à?” Anh hỏi, nhàn nhã nhấp ngụm trà rồi nói tiếp:” Được ôm ngủ rất ngon sao?”.

Phụt.... Bạch Hổ với Huyền Vũ mém phun đồ ăn trong miệng ra. Thanh Long và Chu Tước vẫn thản nhiên, tuy vậy khóe miệng vẫn co giật nhẹ nhẹ.

” Khụ khụ..... ” Cô bị sặc rồi... thở không thông rồi.... Chu Tước vội lấy cho cô ly nước rồi vỗ lưng cho cô.

Dần lấy lại hơi thở đều đặn, cô ném cho anh một cái liếc.

” Tôi nói oan cho em? Là ai bám chặt lên người tôi suốt đêm không buông?”

Đám người Bạch Hổ nhin cười đến đỏ cả mặt, cô thầm mắng Bạch Hổ và Huyền Vũ chết tiệt.

” Tôi...” Cô không biết nói gì nữa. Bản thân tự biết cô có thói quen khi ngủ là luôn rút vào nơi nào có hơi ấm, nên việc bu bám người anh là rất có khả năng.

” Nhưng không sao... da thịt cô rất mềm và thơm” Anh lại phun ra một câu khiến cho cô muốn chui tọt vào góc tường mà chột kiến cho rồi. À khoan.. sao nói cô giống món ăn vậy??

“.....” Cô không muốn nói gì nữa... Bọn người kia cười muốn té ghế luôn rồi kìa... còn mặt cô bây giờ chỉ có thể liên tưởng đến hình ảnh.... tôm luộc.

Bữa sáng đáng ghét cũng trôi qua. Cô theo mọi người đến khu căn cứ vào phòng nghiên cứu vũ khí của Mặc gia. Từ Kỳ vẫn nghĩ khu chế tạo vũ khí thiết bị công nghệ của X đã là tiên tiến tiện nghi nhất cho đến khi cô đặt chân vào nơi này.

Từ Kỳ như cá gặp nước, hai mắt sáng rực đi xung quanh, sờ các máy móc thiết bị rồi xem xét nhân viên đang làm việc.

” Thật hoành tráng.... ” Cô buộc miệng thốt ra, vui vẻ nhìn Mặc Kỳ Hàn đang ngồi trên ghế sofa.

Bạch Hổ mang đến cho cô một bản thiết kế mắt kính công nghệ cao kết hợp giữa kính bình thường với kính hồng ngoại nhìn trong đêm còn có thêm nhiều chức năng định vị và gây nhiễu.

” Chúng tôi muốn tạo thêm cho nó chức năng gây nhiễu thiết bị định vị của đối phương nhưng để không ảnh hưởng đến định vị của ta thì... vẫn chưa nghĩ ra. ”

” Dùng sóng kết hợp của Xxx với Yyy để gây nhiễu đồng thời. Chúng ta cần cải tiến bộ nhận tín hiệu định vị cho phép nhận tín hiệu nhấp nháy...”

” Đúng rồi.... đồng thời thiết kế kính để nó phát tín hiệu xen kẽ tuy gây nhiễu sẽ không liên tục nhưng cũng là quá tốt rồi.... không hổ danh sát thủ công nghệ.... ” Bạch Hổ phấn khích vịn vai Từ Kỳ cảm thán.

” Hm... Hm...” Huyền Vũ ho nhẹ nhắc nhở.

Bạch Hổ lập tức buông Từ Kỳ cười trừ nhìn Lão đại.... Mặc Kỳ Hàn mặt không biểu hiện gì nhìn chăm chăm Từ Kỳ.

” Em ở lại giúp bọn họ đi” Anh nói rồi sải bước ra ngoài.

” Vâng... tôi sẽ cố gắng ...”

Thế là nguyên cả ngày hôm đó cô vui đầu vào bản thiết kế, thử nghiệm đủ thứ... đến bữa tối cô cũng nhờ người mang đến cho cô và Bạch Hổ.

Mãi đến 9h tối, khi bản vẽ mẫu hoàn chỉnh cô mới rời khỏi đó, đi về phòng. Đi ngang qua chuồng của Tiểu Cát đặt ở ngoài vườn, cô ngồi xuống trò chuyện với nó một chút.

Đi ngang qua thư phòng sáng đèn, anh vẫn còn làm việc. Thời gian này Mặc Kỳ Phong đi Hawaii vừa đi chơi vừa đi làm việc, nên việc ở Tập đoàn Mặc thị đều do anh giải quyết. Cô vào phòng, tắm xong đã hơn 9 giờ rưỡi và anh vẫn chưa xong việc. Cô đi xuống phòng bếp ở lầu hai làm cho anh tách trà hoa nhài rồi mang lên.

Gõ gõ cửa phòng vài tiếng thì nghe giọng anh vang lên.

” Vào đi”

Anh vẫn chăm chú xem tập hồ sơ trên bàn, không biết người đến là cô.

” Lão đại”. Cô nhẹ nhàng đặt tách trà xuống. Nghe tiếng cô, anh ngẩng đầu nhìn cô rồi lại nhìn tách trà. Anh cười cười buông tập hồ sơ xuống rồi cầm lấy tách trà.

” Sao chưa ngủ?”

” À.. tôi mới vừa về... ”

” Không phải không có tôi em không ngủ được đấy chứ?”

” Ah... không... không phải vậy”

“....” Anh im lặng nhìn cô vài giây rồi nói tiếp :” Lại đây”

Vẫn câu quen thuộc và sau đó là tình cảnh quen thuộc. Cô ngồi trên đùi anh và anh vùi đầu vào cổ cô hít thở mùi thơm quen thuộc.

5 phút sau, buông lỏng cô ra, nhìn cô nói: ” Em về ngủ trước đi”

Cô nhìn lướt qua bàn làm việc, chỉ vào chồng hồ sơ, hỏi: ” Đừng nói là anh phải xem hết chúng nha”

” Ừ.... nên em đi ngủ đi”

“....” Cô nhìn anh rồi đứng dậy đi ra ngoài. Tới cửa, cô quay lại nhìn thì thấy anh đã cúi xuống xem hồ sơ tiếp, còn lấy tay day day huyệt thái dương. Cô thở dài rồi đóng cửa lại.

Về phòng, cô cởi áo khoác rồi lên giường nằm. Điện thoại chợt reo lên... là Tú Viên.

” Thành thật khai báo... sẽ nhận khoan hồng”. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói đầy hào hứng của Tú Viên.

” Chuyện gì?”

” Cậu đừng giả ngu.... mình không ở đây nhưng biết chuyện nên biết nha”

” Biết rồi còn hỏi.... cậu thừa năng lượng à?”

” Haha..... hôm trước có người còn bảo sao chuyện của tôi phát triển nhanh... xem ra .... ai đó cũng không chịu thua nhỉ?”

” Không như cậu nghĩ đâu....”

” Xí... dùng đầu gối nghĩ cũng không có khả năng mình nghĩ sai”

” Thật... bọn mình chỉ ngủ chung không phát sinh chuyện gì hết... anh ta bảo đó là nhiệm vụ của mình thôi...”

” Hả????”

” Vậy đó...”

” Thôi... Phong nói Mặc Kỳ Hàn anh ta đó giờ chưa gần gũi ai như vậy... cậu xem... ”

” Phong?... haha.... ngọt thế?”

” Cậu đừng đánh trống lảng”

.....

Hai cô nàng nói chuyện hơn tiếng đồng hồ. Tử Kỳ tắt điện thoại, tắt đèn rồi chui vào chăn. Một mỗi cả ngày nên cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Không rõ là anh trở về khi nào, chỉ biết khi cô giật mình lúc nửa đêm đã thấy mình nằm gọn trong lòng anh. Cô mỉm cười rồi xích lại sát anh một chút, hài lòng tiếp tục ngủ.

## 9. Chương 8: Sóng Gợn Trong Lòng

Thời gian tiếp tục trôi...

Hôm nay Mặc Kỳ Phong cùng Tú Viên trở về và mẫu kính mà cô và Bạch Hổ tốn bao công sức cũng đã thành công tốt đẹp nên Tử Kỳ vui vẻ không thôi...

Một tháng không gặp, Tử Kỳ và Tú Viên liền dính nhau như sam từ lúc về cho tới tận tối. Nói chuyện từ đông sang tây từ nam lên bắc. Hai cô lo chìm trong thế giới của riêng họ nào hay biết hai người nào đó mặt đã sớm xám xịt, hai chân mày muốn chạm vào nhau. Buổi tối, hai cô còn tuyên bố đồng ý rằng:

” Tối nay em sẽ ngủ với Tú Viên/ Tử Kỳ”

” Không được” Hai người nào đó đồng thanh.

” Tại sao?”. Team sát thủ hỏi lại.

” Không được là không được“. Team lão đại lão nhị lạnh lùng. Hai anh em bỗng nhường mày đắc ý nhìn nhau kiểu ” Anh/ chú mày rất biết phối hợp”.

Tú Viên hần học nhìn Mặc Kỳ Phong, chợt cô nở nụ cười gian trá đi lại gần anh, thì thầm:

” Một đêm hay một tuần ngủ sofa?”

Đầu Mặc Kỳ Phong chảy đầy hắc tuyến, cười cười nói:

” À... vẫn là một đêm đi... ”. Xong rồi quay qua Mặc Kỳ Hàn mặt đầy vẻ vô tội.

Tử Kỳ nhìn nhìn Mặc Kỳ Hàn. Nhìn vẻ mặt của cô, anh chỉ có thể ” Hừ...” một tiếng rồi đi về phòng.

Hai cô nằm trong phòng của Tú Viên tâm sự đến khuya mới ngưng. Tú Viên vì chuyển bay lúc sớm nên rất mệt liền ngủ ngon lành, Tử Kỳ lăn lộn mãi vẫn không ngủ được. Nhìn đồng hồ đã hơn 11h, cô nghĩ không biết anh đã ngủ chưa? Nằm trần trọc một lát nữa cô vẫn là không yên tâm liền trở mình đứng dậy.

” Ai nhaaa..... mới xa xíu mà không chịu nổi rồi sao?” Giọng ngáy ngủ của Tú Viên vang lên làm Tử Kỳ giật mình, cô ngưng ngưng giải thích:

” Không phải... mình chỉ là...”

” Haha... mặt cậu viết rõ lắm... khỏi chối... đi đi...” Nói rồi Tú Viên vùi đầu vô chăn.

” Cậu... mình đi rồi sẽ trở lại”

” Ừm... ở luôn trên đó cũng không sao.

” Tú Viên lấy áo khoát ném cho cô, nhìn cô ra khỏi phòng mà không kìm được phải bật cười.

Tử Kỳ khoác áo rồi đi lên lầu. Thư phòng vẫn mở đèn và cửa không đóng, ” lão đại vẫn chưa ngủ sao” Tử Kỳ nghĩ thầm.

Bước lại gần nhìn vào bên trong... không có người... Cô bước vào phòng, quả thật là lão đại không có ở đây.

“Anh ấy đi đâu nhỉ?” Tử Kỳ lẩm bẩm định xoay người đi ra thì bỗng cô bị xấp hình trên cái bàn hình bầu dục ở trước sofa gây chú ý.

Nhân vật trong xấp hình là một cô gái khoảng 26 - 27 tuổi, xinh đẹp nhưng mang vẻ u buồn cùng một tốp người mặc vest đen, họ xuất hiện cùng nhau trong toàn bộ xấp hình, có lẽ những người áo đen nhận lệnh bảo vệ cô gái đó.

Bỗng một tấm hình rớt xuống bàn, Tử Kỳ nhanh tay nhặt lên. Lúc cô vừa nhìn xuống thì đập vào mắt là cái tên khiến cho cô bàng hoàng..... Trầm Tuyết. Cô cảm thấy hô hấp như ngưng trệ, trong lòng bỗng nhói lên.

” Trầm Tuyết là bạn gái đã bỏ đi của Mặc Kỳ Hàn.... anh vẫn đang tìm cô ấy...” Lời của Tú Viên đêm ấy bỗng vang lên trong đầu cô. Lướt nhanh qua tờ hồ sơ trên bàn cô biết được đó là thông tin điều tra được về tung tích bây giờ của Trầm Tuyết.

” Còn sống... đang bị người của Ngô gia khống chế... ” Thông tin cứ ong ong lên trong đầu của cô.

Cô nặng nề đặt mọi thứ về chỗ cũ, bước ra khỏi phòng. Nghĩ đến những bức hình... những thông tin kia... tim cô cứ nhói lên từng hồi.

Bỗng cô nhớ đến một việc đã xảy ra ở tuần trước. Lúc cô dọn dẹp thư phòng cho anh, tình cờ cầm lên cuốn sách mà anh hay đọc và đã phát hiện ra cuốn sách đó là do Trầm Tuyết tặng, trong đó còn một bức hình chụp anh và Trầm Tuyết đang ôm nhau... anh còn cười nữa... rất dịu dàng .. rất ấm áp... Cô lục lại trong trí nhớ, hình như từ lúc cô gặp anh, cô chưa từng thấy anh cười như vậy.... một nỗi niềm ganh tị len lỏi trong cô. Và vì bận bù đầu cho công việc với Bạch Hổ nên cô không nhớ đến việc đó nữa... nhưng giờ đây nó đã trở lại và vây kín tâm trí cô.

Cô thần thờ đi xuống lầu.

Bỗng cầu thang xuất hiện một bóng người đi lên. Người đó thấy cô thì hơi khựng lại một chút rồi sau đó đi lại gần cô. Cô hoàn toàn không để ý xung quanh nên không phát hiện có một dáng người đã đứng chặn đường mình.

” Ah....” Bị tông đột ngột, cô giật mình khê kêu.

” Đi đâu?” Giọng nói lạnh lùng bá đạo vang lên.

” À... tôi....” Cô định thần, nhận ra người trước mặt liền lúng túng như trẻ làm sai, chỉ biết cúi đầu.

” Định lặn xuống cầu thang sao?” Anh nhìn chằm chằm đỉnh đầu cô.

” Tôi....” Không thể mở miệng nói là do tôi lo cho anh nên lên đây xem thử, cô đành im lặng.

Anh nhìn đồng hồ trên tay rồi lại nhìn cô.

” À... Tôi ....đi lấy... áo khoác” Cô chỉ chỉ vào cái áo mình đang mặc, bày ra một lí do.

” Ừ.... ”

” Anh ngủ sớm đi.... tôi xuống lầu”

” Ừ... ”

Cô lách qua người anh, đi mới hai bước thì tay đã bị anh kéo lại, một giây sau cô đã bị anh ôm vào lòng, lưng dán vào vòm ngực ấm của anh.

” Đợi chút....” Anh thì thầm vào tai cô.

Hơi nóng từ miệng anh phả vào bên tai, cô cảm thấy ngứa ngứa nên hơi né đi, anh lại ôm chặt cô hơn.

Cô ngửi ra mùi thuốc lá từ anh. Anh hút thuốc???

Cô khê nhếch miệng giương lên một nụ cười chua chát... Từ lúc cô ở bên anh, chưa từng thấy anh hút thuốc... vậy mà bây giờ... nhất định là vì cô gái ấy. Anh vẫn còn yêu cô gái ấy... yêu rất nhiều... Từ Kỳ đau đớn khi nghĩ đến đây.

Đứng như thế gần 5 phút, Từ Kỳ rốt cuộc cũng chịu không nổi cảm giác khó chịu khi nghĩ anh ôm cô mà lòng thì nghĩ đến người khác nữa liền gỡ tay anh ra khỏi người cô. Anh cũng không kháng cự, nhẹ nhàng buông tay.

” Anh... đi ngủ đi”

” Em không ngủ lại à?”

” Tôi đã hứa sẽ quay lại với Tú Viên”

” Tôi vừa nhìn thấy Kỳ Phong vào phòng cô ấy.”

” Ah... cái đó...”

” Đi... về phòng thôi”

Anh xoay người đi về phòng, cô lặng lẽ theo sau. Vào phòng, cô nhanh chóng leo lên giường, trùm chăn kín lại mặc cho anh đang khó hiểu nhìn cô.

Anh vào nhà vệ sinh nhanh chóng tắm rửa rồi đi ra. Lúc này cô đã nằm im ngay ngắn ở một bên giường kingsize rộng lớn, quay mặt ra ngoài. Anh khê cười rồi nằm lên giường.

Nằm im hơn 10 phút mà thấy anh chẳng có động tĩnh gì, cô bỗng thấy hơi sốt ruột. Đánh liều trở mình nhìn anh, cô bỗng thấy hụt hẫng... anh đã ngủ.

Đêm nào anh cũng ôm cô vào lòng rồi ngủ, vậy mà đêm nay...

Vừa biết được tin tức người trong lòng thì anh đã lạnh nhạt với cô. Rõ ràng... cô chỉ là người thay thế... không hơn không kém.

Nghĩ vậy, cô cười đau đớn. Tự dưng thấy tầm mắt mình nhòe đi, cô vội vàng xoay lưng về phía anh.

Một giọt nước mắt lăn xuống... từ lúc đó cô đã biết... cô yêu anh .. đã yêu từ lúc nào không biết... đến khi biết thì rễ cây tình đã bám sâu vào tim rồi.

\*\*\*\*\*

" Ngủ không ngon sao?" Tú Viên vừa bước vào phòng đã hỏi liền, tay cô bưng đồ ăn sáng vào cho Tử Kỳ.

" Ừm..." Tử Kỳ mệt mỏi trả lời, cô mới thức dậy... đêm qua cô không rõ mình thức tới mấy giờ.

" Lão đại và cậu đã..." Tú Viên lộ vẻ mặt hứng thú, nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu của Tử Kỳ.

" Cậu đừng nghĩ bậy bạ"

" Mình thì không sao.... chỉ e là cả Mặc gia đã đồn ầm lên chuyện mình vừa nhắc tới đó" Tú Viên cười gian xảo huýt vai Tử Kỳ.

" Sao lại như vậy?" Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi lại.

" Đi mà hỏi tên Lão đại của cậu ấy... sáng sớm tinh mơ bước vào phòng ăn đã ra lệnh đừng đánh thức cậu còn kêu chuẩn bị cho cậu phần ăn sáng đợi cậu tỉnh rồi mang vào.... anh ta còn tốt bụng giải thích là do đêm qua cậu thức khuya mệt mỏi nên để cho cậu ngủ một lát..."

" Sao anh ra biết mình thức khuya?"

" Mình không quan tâm chuyện đó... cái chính là nhờ cách nói "rõ ràng và trong sáng" như vậy của anh ta nên bây giờ trên dưới Mặc gia ai ai cũng đoán đêm qua cậu đã chính thức là người phụ nữ của lão đại .. tên ten"

" Cái gì?" Tử Kỳ mém phun hết ngụm sữa trong miệng.

" Ừ..." Tú Viên chớp chớp mắt gạt đầu lia lịa.

" Giờ phải làm sao?"

" Cậu không định đi giải thích cho mấy trăm con người của Mặc gia là cậu và lão đại trong sáng đấy chứ?"

" Cũng đang suy nghĩ tới... nhưng mà... không khả thi" Tử Kỳ ngậm bánh mì, vẻ mặt thâm trầm nhìn Tú Viên.

" Ôi trời... nói đùa mà cậu cũng tính làm thật..." Tú Viên vỗ trán bất lực nhìn lại Tử Kỳ. Cô nói tiếp:

" Nói... đêm qua có chuyện gì?"

Tử Kỳ im lặng một lúc rồi kể hết mọi chuyện cho Tú Viên nghe. Xong rồi cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, Tú Viên nhìn theo bóng dáng chán nản thiếu sức sống của cô mà cảm thấy xót xa trong lòng.

## 10. Chương 9: Gặp Lại Người Xưa

Mặc Kỳ Hàn cùng bốn người Thanh Long có chuyến đi Macau và tất nhiên Tử Kỳ cũng "có vé" đi chung.

Sau vụ đêm đầy đến nay đã mấy ngày, Mặc Kỳ Hàn tuy đối với cô không khác mấy nhưng do trong lòng cô đã có một tảng đá đè nặng nên đối với anh có ý tránh mặt, duy chỉ có ban đêm là không tránh không né được... lúc trước nằm trong vòng tay anh cô ngủ rất yên giấc nhưng nay vẫn vòng tay ấy, hơi thở ấy nhưng mỗi hơi thở mỗi cái ôm lại hóa đá, đè nặng tim cô biết bao nhiêu.

Lần này đi Macau là giải quyết việc phân chia địa bàn với Lâm gia - một trong những gia tộc dưới trướng Ngô gia - đối thủ số một của Mặc gia.

Mặc gia đã thôn tóm được địa bàn của tổ chức xã hội đen A ở đây. Nhưng do A đã nợ một số tiền lớn của Lâm gia nên Lâm gia muốn trả nợ bằng địa bàn.

Trong phòng hội nghị sang trọng rộng lớn của một nhà hàng 5 sao, Mặc gia và Lâm gia ngồi đối diện nhau ở chiếc bàn họp cực lớn. Chỉ có hai lão đại và hơn 20 người thân cận của cả hai là được vào trong.

Khi đoàn người Mặc Kỳ Hàn đi vào Lâm Thanh - một người đàn ông khoảng 45- 50 tuổi, chủ quản Lâm gia - đứng dậy, bắt tay với Mặc Kỳ Hàn, tuy nhiên ánh mắt lại rơi trên Tử Kỳ, nét mặt đầy hiếu kỳ về người phụ nữ lạ bên Mặc Lão đại nổi tiếng này.

Tử Kỳ phát hiện ra ánh mắt ông ta liền chủ động gật đầu chào. Ông ta mỉm cười đáp lại.

" Mặc lão đại.... mời ngồi" Ông ta từ tốn nói.

"...." Anh không nói gì, trực tiếp ngồi xuống tiện tay kéo Tử Kỳ đứng sát sau lưng mình. Động tác rất nhanh nhưng vẫn lọt vào mắt Lâm Thanh.

" Mặc lão đại hẳn là đã đọc yêu cầu của bên chúng tôi?"

" Đã đọc.... "

" Vậy thì Mặc lão đại.... chúng ta ..." Ông ta hơi ngưng lại rồi mạnh miệng đề nghị.

" Không có khả năng" Anh lạnh lùng nhả ra bốn chữ.

" Vậy... Mặc Lão đại muốn sao?" Lâm Thanh bình tĩnh, tựa như đã biết trước kết quả như vậy.

Thanh Long bước lên đưa ra một tập hồ sơ, nói: " Chúng tôi chỉ có thể thỏa thuận như thế này với Lâm lão đại"

Lâm Thanh cầm tập hồ sơ, chăm chú đọc. Chợt có một thuộc hạ đi vào nói nhỏ với hắn gì đó hắn liền đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Mặc Kỳ Hàn và Tử Kỳ, cười như không cười.

" Được.... Chúng tôi đồng ý với thỏa thuận này". Lâm Thanh nhấp một ngụm trà, nhàn nhã ngả người dựa vào ghế.

"...." Mặc Kỳ Hàn bình thần nhìn ông ta. Bị ánh mắt rét lạnh nhìn thẳng khiến ông ta hơi chột dạ.

" Sao ông ta lại đồng ý nhanh vậy?" Tử Kỳ nghiêng người hỏi nhỏ Chu Tước.

" Tôi cũng không rõ" Chu Tước nhỏ giọng trả lời.

" Nhưng tôi có một yêu cầu nho nhỏ..." Lâm Thanh bắt đầu lật bài.

" Lâm lão đại nói thử xem...." Mặc Kỳ Hàn lạnh lùng nói....

" Từ lâu tôi đã nghe danh người Mặc gia được huấn luyện rất kỹ lưỡng.... ai cũng là cao thủ... hôm nay rất muốn thỉnh giáo tài nghệ của thuộc hạ Mặc lão đại.... không biết Mặc lão đại thấy sao?"

"....." Mặc Kỳ Hàn im lặng, cười như không cười.

" Việc con con này.... Lão đại không từ chối chứ?" Lâm Thanh hỏi tiếp.

" Được thôi.... nếu Lâm lão đại có hứng như vậy thì tôi cũng không từ chối...."

" Haha.... Cảm ơn Mặc lão đại đã nể mặt..." Lâm Thanh cười khoái trá nói tiếp:

" Tôi chỉ muốn thử một thuộc hạ ngẫu nhiên của Lão đại thôi.... chính là cô ấy"

Mọi người nhìn theo ngón tay Lâm Thanh, tầm mắt rơi vào cô gái đứng sau ghế của Mặc Kỳ Hàn.... là cô - Diệp Tư Kỳ.

" Hả??? Tôi sao?" Tư Kỳ chỉ vào mình, ngạc nhiên hỏi.

” Lâu nay bên cạnh Mặc lão đại chỉ có mỗi Chu Tước, nay bỗng có thêm một thuộc hạ nữ... thật khiến người ta hiếu kì không biết là người như thế nào mà được lão đại trọng dụng”. Lâm Thanh cười cười nói.

” Tôi...” Tử Kỳ lúng túng. Mặc Kỳ Hàn vẫn im lặng.

” Không lẽ.....” Lâm Thanh nói nửa vờ rồi cười gian trá.

Bên cạnh Mặc lão đại có thêm một người phụ nữ thì chỉ có hai khả năng: thuộc hạ hoặc phụ nữ của Lão đại. Ai cũng biết bây giờ nếu Tử Kỳ không ra dù cho có giải thích thì bên Lâm Thanh cũng sẽ không tin. Chỉ còn một lựa chọn duy nhất...

Cô đưa mắt nhìn anh. Anh vẫn đang suy nghĩ gì đó, bỗng anh nhìn cô. Bất gặp ánh mắt khó xử của cô, anh định mở miệng nói gì đó thì đã bị tiếng ồn ào bên ngoài làm cho chú ý.

Một tốp 5 người đàn ông vest đen bước vào. Người đi đầu vẫn còn trẻ nhưng khí thế cao ngạo bức người, Lâm Thanh thấy anh ta vội đứng lên nhường ghế, còn mình thì đứng cubg kính phía sau.

Cười lạnh lùng một cái rồi gỡ kính đen đang đeo ra, anh ta từ tốn mở miệng:

” Đã lâu không gặp”

Vừa nhìn thấy rõ mặt anh ta, Tử Kỳ hoảng hốt đến cực độ. Anh ta rất đẹp, không hề thua kém anh em nhà họ Mặc, tuy nhiên cô hoảng hốt không phải vì anh ta quá đẹp trai mà bởi vì... gương mặt này có hóa ra tro cô cũng nhận ra .... gương mặt và cả giọng nói quá đỗi thân quen... thật là anh ấy sao....

\*\*\*\*\*

” Chào em... anh là Lâm Ngạn”

” Dạ... chào anh.... ”

” Em tên gì?”

” Diệp Thiên”

Anh 10 tuổi... cô 5 tuổi ... lần đầu gặp nhau... cô mệt mỏi đau đớn vì đợt huấn luyện đầu tiên... anh lau nước mắt, băng bó vết thương cho cô.

\*\*\*\*\*

Anh 15... cô 10 tuổi....

” Sao em không biết tự bảo vệ mình nhỉ?”

” Có anh bảo vệ em rồi... hi hi...”

” Anh không phải bảo mẫu của em”

” Anh là anh trai em mà”

Anh im lặng cúi đầu, tập trung băng bó vết thương cho cô... cô lú lo kể với anh việc tập luyện của mình và Tô Khả Vân ( Tô Tú Viên).

\*\*\*\*\*

Anh 20 .... cô 15...

” Sau này rồi tổ chức.... anh sẽ cưới em... chịu không?”

” Anh lại đùa em”

” Không.... anh rất nghiêm túc”

“ ....”

Cô chớp chớp nhìn thẳng anh.... đúng là không nhìn ra nửa điểm đùa giỡn.

\*\*\*\*\*

Anh 25.... cô 20...

” Anh đã hết hợp đồng.... sao không rời đi...”

” Anh đợi em”

“ .....”

Cô im lặng... cô không biết làm thế nào trước những quan tâm, hi sinh của anh giành cho cô.

\*\*\*\*\*

Cùng năm đó....

Anh đi làm nhiệm vụ đã mấy ngày không có tin tức.... đến một buổi tối có người chạy đến báo cho cô tin dữ.

” Thiên Thiên.... X5 Lâm Ngạn đã tử vong.... xe của anh ấy bị kẻ thù cài bom, đã phát nổ và lao xuống biển”

” .....”

Cô định hỏi thêm nhưng mấp máy môi mãi cũng không nói được gì.... Quá đau đớn.... suy sụp... mãi nửa năm sau cô mới quay lại đứng quỹ đạo của mình

\*\*\*\*\*

Chìm trong kí ức, Tử Kỳ đưa mắt nhìn người đàn ông ngồi đối diện. Gương mặt ấy, giọng nói ấy nhưng ánh mắt và nụ cười đã không còn như ngày xưa. Anh lạnh lùng hơn, ngạo mạn hơn và thâm sâu hơn. Không phải là anh rồi... anh đã chết rồi kia mà.

” Đã lâu không gặp” Lời anh nói là giành cho ai.... cho cô? Hay là cho Mặc Kỳ Hàn?

Cô vô thức bước lên một bước, muốn tiến lại gần anh thì bị giọng của Mặc Kỳ Hàn làm cho tỉnh lại.

” Ngô Ngạn.... đúng là đã lâu không gặp” Mặc Kỳ Hàn cười khẩy một cái.

” Ngô Ngạn... anh là Ngô Ngạn” Tử Kỳ trầm nghĩ, lòng lóe lên tia hi vọng.

” Hàn... cậu vẫn không thân thiện tí nào”. Ngô Ngạn lắc đầu chê trách.

” .....”

” Hình như lúc này tôi nghe được trong đây đang có thách đấu gì thì phải?” Ngô Ngạn bày ra nụ cười quyến rũ nhìn lướt qua Tử Kỳ. Tử Kỳ cảm thấy hụt hẫng thoáng qua... Anh không nhận ra cô sao? Ánh mắt ấy của anh cô chưa thấy bao giờ? Anh thật sự không phải là Lâm Ngạn của cô.

Lâm Thanh kể lại ngắn gọn cho Ngô Ngạn nghe. Nghe xong, anh bật cười xua tay:

” Lâm Thanh... sao ông lại đi làm khó một cô gái như vậy... Hàn.... tôi thay mặt Lâm Thanh rút lại yêu cầu vô lí của ông ta”

” Ngô Ngạn.... cách làm việc của người của anh thật khiến tôi thất vọng... tạm biệt” Mặc Kỳ Hàn đứng lên, lịch sự chào tạm biệt rồi đi ra ngoài. Tử Kỳ vội vã đi theo nhưng vẫn không được ngoảnh lại nhìn Ngô Ngạn. Chợt cô kinh ngạc đến khựng người lại.

” Có chuyện gì?” Mặc Kỳ Hàn dừng lại, nhíu mày nhìn cô.

” Không... không có gì“. Cô lắc đầu rồi vội vàng cúi mặt xuống. Lúc này ngoảnh đầu lại, cô thấy rõ ràng Ngô Ngạn dùng khẩu hình miệng nói với cô ” 7h, tối nay, sân thượng”

Cô phải làm sao đây?

## 11. Chương 10: Trao Đổi

Lâm Thanh nhìn đám người Mặc gia rời đi rồi lại khó hiểu nhìn Ngô Ngạn. Lúc này ông ta nhận được lệnh của Lão đại là cứ thỏa hiệp với Mặc gia rồi tìm cách thử thân thủ của cô gái lạ mặt đi theo Mặc Kỳ Hàn, đến khi sắp thử được thì cũng chính Lão đại ra quyết định hủy bỏ. Đúng là tâm tư người đàn ông đáng sợ này ông chưa bao giờ nắm được dù chỉ một chút.

Từ lúc Mặc gia bước vào căn phòng hội nghị này, ánh mắt Ngô Ngạn trong phòng quan sát camera đã dán lên người cô gái đi sau Mặc Kỳ Hàn. Anh không ngờ là gặp lại cô trong hoàn cảnh này. Tuy nhiên, anh vẫn chưa chắc chắn cô gái đó có phải Diệp Thiên của anh hay không nên đã để Lâm Thanh tìm cách thử cô ấy... Nhưng khi cô lên tiếng, dù chỉ là một tiếng “tôi” nhưng ngay khoảnh khắc đó.... bao nhiêu yêu thương bao nhiêu nỗi nhớ liền theo thanh âm quen thuộc đó ùa về, anh chắc chắn cô chính là Diệp Thiên, người anh yêu nhất. Sau đó, không tự chủ liền chạy đến căn phòng đó để gặp cô. Nhưng lí trí vẫn còn, anh biết cô là người của Mặc Kỳ Hàn, nên đành kìm nén cảm xúc của mình, bày ra bộ mặt bình thản đi vào phòng. Nhưng đến phút cuối vẫn nắm chặt cơ hội gặp lại cô.

\*\*\*\*\*

Buổi tối hôm đó....

” Thật không đi sao?”

” Vâng.... hôm nay tôi hơi mệt... không muốn đi đâu cả...”

Tử Kỳ cẩn thận chỉnh sửa áo vest trên người Mặc Kỳ Hàn, bày ra bộ mặt mệt mỏi chân thật để qua mắt anh.

” Ừ.... vậy nghỉ ngơi cho tốt... mai về...” Anh khẽ vuốt đầu cô, nở nụ cười như có như không rồi xoay người đi ra khỏi phòng. Anh đi dự tiệc do Lâm Thanh tổ chức để chiêu đãi anh.

Anh đi rồi cô cũng chuẩn bị một vài thứ cần thiết để thoát khỏi một đám người canh gác bên ngoài.

Đã 6h 30 tối, cô còn nửa tiếng để trốn đi và phải quay về trước 9h.

Cô mở cửa nói với người canh cửa:

” Tôi uống thuốc rồi đi ngủ.... đừng quấy rầy tôi”

” Vâng...”

Cô đóng cửa, khóa trái, thay một bộ đồ đen ôm sát rồi đi lại cửa sổ, leo ra ngoài. Tầng này của khách sạn chỉ toàn phòng tổng thống, an ninh rất chặt nên không có khả năng lên vào phòng khác rồi mở cửa đi ra ngoài. Vì thế cô chỉ cần leo xuống tầng dưới là có thể thoát được. Từ vòng tay bắn ra một sợi dây cực chắc móc vào ban công, cô thả mình xuống ban công căn phòng phía dưới. Leo vào phòng, nhanh chóng đánh ngất chủ phòng rồi lấy chìa khóa mở cửa phòng đi ra. Chọn đi thang bộ, leo lên 3 tầng là tới được sân thượng.

Nhìn đồng hồ trên tay.... 6h50.... Cô lẳng lặng đứng sát lan can sân thượng chờ. Gió lồng lộng thổi tung mái tóc dài cột cao lên của cô, một thân áo quần màu đen... càng nhìn càng cảm thấy lạnh lùng, cô độc.

Tiếng mở cửa sân thượng vang lên, Tử Kỳ quay đầu lại nhìn, lòng đầy cảm xúc hỗn loạn... hồi hộp... lo sợ... trông chờ...

Ngô Ngạn một thân vest đen, tóc đen bóng mượt, da trắng, ngũ quan đẹp tựa điêu khắc, bình thản đi lại phía cô.

Đứng trước mặt cô, nở một nụ cười dịu dàng rồi không đợi cô nói gì liền trực tiếp ôm cô vào lòng.

Cô không giãy dụa, để mặc cho anh ôm. Cảm xúc, cảm giác luôn thành thật.... cô biết anh lúc này chính là Lục Ngạn của cô, nhẹ nhàng, dịu dàng và ấm áp.

Một lúc sau, cô gượng nhẹ đẩy anh ra. Nhìn thẳng vào anh, hỏi:

” Sao lại như vậy? Chuyện này....”

” Bất ngờ lắm phải không?”

” Ừ.... năm đó... không phải anh đã bị người ta hại chết rồi sao?”

” Ừ.... anh bị hại... nhưng may mắn là thoát chết....”

” Vậy còn chức Lão đại ngô gia... không phải là cha truyền con nối như Mặc gia sao?”

” Hi....” Anh cười xoa đầu cô, xoay người chống tay lên lan can nhìn xa xăm, từ từ kể hết mọi chuyện cho cô nghe.

Thì ra anh chính là con trai của Ngô Lão đại đời trước, bị bắt cóc năm 5 tuổi. Hôm anh bị tai nạn rơi xuống biển may mắn được một ngư dân trước kia làm người của Ngô gia cứu, người ấy thấy anh có cái bớt hình cánh chim ở trên vai liền sinh nghi nên đã thông báo cho Ngô gia.

Từng lời từng chữ anh nói ra, Tử Kỳ càng kinh ngạc bao nhiêu thì càng thương xót bấy nhiêu. Bỗng anh quay qua, nắm chặt vai cô, hỏi:

” Thiên Thiên.... đi với anh... ”

” Không được đâu....” Tử Kỳ nói ra câu này mà không cần suy nghĩ.

” Tại sao.....? Mặc Kỳ Hàn uy hiếp em? Em đừng lo.... anh sẽ bảo vệ em anh ta không dám làm gì đâu”

” Không phải.... anh ấy đối với em rất tốt”

” Rất tốt?” Ngô Ngạn khó hiểu nhìn Tử Kỳ, chợt anh nghĩ ra gì đó liền biến sắc, siết chặt vai cô, hỏi:

” Em.... với anh ta.... không phải là....”

” Không... không phải...”

” Vậy tại sao?” Anh nhìn cô, cô nhìn anh, ánh mắt anh đã không còn dịu dàng nữa mà chỉ tràn đầy ý muốn chiếm hữu. Cô lắc đầu, hơi hoảng:

” Anh buông em ra đi... ”

” Không.... hôm nay anh phải mang em đi.... Diệp Thiên.... anh yêu em... rất yêu... ?”

” Em... Lục ... à không... Ngô Ngạn...em xin lỗi.... em ...em....”

” Diệp Thiên... em phải là của anh... Thiên Thiên....”

Anh cúi mặt đặt một nụ hôn cuồng bạo lên môi cô, cô tránh đi làm cho nụ hôn đó rơi má cô. Cô cảm thấy hoảng loạn.... Lục Ngạn sẽ không bao giờ làm như vậy.... không bao giờ ép buộc cô cái gì cả... Lục Ngạn luôn dịu dàng với cô... Còn người đang ôm cô lúc này là Ngô Ngạn... cô vốn đã nghe danh Lão đại của Ngô gia lạnh lùng tàn khốc... cô từng nghĩ anh đối với ai ra sao nhưng đối với cô sẽ luôn dịu dàng không thay đổi... nhưng cô đã lầm...

” Bốp..” Cô giáng cho anh một cái tát. Không chiếm được môi cô, anh liền hôn đến má, cổ. Cô cũng nghe được Ngô lão đại lúc nào bên người cũng có rất nhiều cô gái đẹp. Nghĩ đến đôi môi anh đã hôn không biết bao nhiêu cô gái thì cô cảm thấy thật ghê tởm.

” Anh ....”

” Thiên Thiên...” Anh nhìn cô, mắt lóe lên tia đau khổ.

” Em gặp anh chỉ muốn hỏi cho rõ vài chuyện... bây giờ em đã biết... em nên quay về...”

” Em .... yêu anh ta?” Ngô Ngạn hỏi... giọng nói đầy khó khăn.

” ....” Cô rất muốn nói không nhưng mà sao không thể thốt ra. Ừ ... cô yêu anh ấy....

” Haha... Diệp Thiên.... dù em yêu anh ta... nhưng anh sẽ không từ bỏ... em sẽ là của anh.. em sẽ ở bên anh” Anh gần từng chữ... giọng nói toàn là mệnh lệnh không còn sót chút dịu dàng mà cô hi vọng nữa.

Cô buồn bã lắc đầu: ” Anh đã thay đổi... rất nhiều”

” Em cũng thay đổi đấy thôi...”

“ ....”

” Đúng... anh không không còn là X5 Lục Ngạn nữa... anh sẽ không giống như ngày xưa... anh là Ngô Ngạn anh phải có được em”

” Vậy... cũng xin nói cho anh biết... em cũng không còn là X8 Diệp Thiên nữa... Em là Diệp Tử Kỳ... là người của Mặc gia”

Cô quay người đi về chỗ dây cáp đã được mắc, tay nắm chặt dây, buông mình rơi xuống ban công phòng cô. Thu dọn mọi thứ gọn ghẽ, cô đi vào phòng, vội vã tắm rửa thay đồ. Đã 8h45... anh sắp quay về.

” Cạch...”

Cô vừa từ nhà tắm bước ra thì cửa phòng đã mở, anh từ tốn đi vào.

” Lão.... đại... anh về rồi...”

” Ủ....”

\*\*\*\*\*

Ngô Ngạn bực dọc đi về phòng. Vừa về đến đã có người báo cho anh một tin mà khi nghe xong anh liền nổ một nụ cười kì quái đến lạnh người.

” Tới lúc đòi người về rồi...”

\*\*\*\*\*

Mặc Kỳ Hàn về phòng chưa được bao lâu liền nghe Thanh Long nói Ngô lão đại muốn gặp anh làm một cuộc trao đổi gì đó. Mặc Kỳ Hàn nghĩ ngợi một lát liền đồng ý. Vốn dĩ anh không muốn dính liếu đến Ngô gia.... nhưng khi nghĩ đến Trần Tuyết có thể trong tay họ .... anh liền không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

” Tôi đi một lát” Anh cầm lấy áo vest, nhẹ giọng nói với cô.

” Tôi đi với anh”

” Ủ....”

Cô lấy áo khoác rồi cùng anh đi ra ngoài. Địa điểm gặp nhau là sân thượng tòa khách sạn này. Khi họ lên đến nơi thì đã thấy người Ngô gia đứng thẳng tắp từ lúc nào rồi.

Ngô Ngạn ngạo nghễ đứng giữa, bên cạnh anh ta có một người phụ nữ...

” Ầm” Đầu Tử Kỳ nổ ầm một tiếng... cô loạng choạng như suýt ngã mà Chu Tước đỡ kịp.... kia là.... Trần Tuyết?

Nhìn sang Mặc Kỳ Hàn, dù anh vẫn bình thản như thường nhưng cô biết anh kinh động đến mức nào.

Trần Tuyết.... trao đổi.... Ngô Ngạn...

Tử Kỳ cảm thấy tay chân tê rần.... cô lơ mơ đoán được chuyện sắp diễn ra... đau... tim cô đau quá....

” Hàn.... cứu em với...” Người con gái tên Trần Tuyết thấy Mặc Kỳ Hàn thì kích động đến mức gào thét kêu tên anh.

” Trần Tuyết...” Mặc Kỳ Hàn rít khế. Tay vô thức nắm thành quyền, môi mím chặt, trên thái dương lộ rõ những đường gân.

Đem toàn bộ hình ảnh của anh bây giờ thu vào mắt, Tử Kỳ cảm thấy như bị rút hết sinh khí, chỉ lặng lẽ cuối đầu cười chua chát.

” Mặc Lão đại...” Ngô Ngạn chứng kiến nãy giờ chợt lên tiếng. Trong màn tình cảm thắm thiết nãy giờ, nếu hôm nay anh không mang được Diệp Tử Kỳ đi thì tên anh chắc sẽ viết ngược lại.

” Anh muốn trao đổi gì?” Mặc Kỳ Hàn dời ánh mắt sang Ngô Ngạn.

” Một thứ không đáng giá của Lão đại thôi” Ngô Ngạn cười cười.

” Anh nói... tôi sẽ chuẩn bị”

” Ồ.... không cần chuẩn bị gì cả... ”

” Nói... anh muốn gì?”

” Tôi muốn người của Lão đại... một đổi một...”

Tử Kỳ nghe rõ từng câu từng chữ. Càng lúc cô càng hô hấp khó nhọc... điều cô đoán đã thành sự thật. Ngô Ngạn muốn đem Trần Tuyết đổi lấy cô. Mặc Kỳ Hàn yêu Trần Tuyết tất nhiên sẽ đồng ý.... nhưng cô không muốn xa anh... dù anh không yêu cô nhưng cô không quan tâm, cô chỉ cần ở bên cạnh hỗ trợ anh như một người thân cận... vậy thôi....

” Người nào?” Mặc Kỳ Hàn nhíu mày.

“.....” Ngô Ngạn không nói gì chỉ nhìn Tử Kỳ chằm chằm, nở một nụ cười thâm sâu khó đoán.

” Không.... ” Tử Kỳ lùi về sau hai bước, lắc đầu bất lực.

Mặc Kỳ Hàn nhìn Ngô Ngạn rồi theo ánh mắt của anh ta, anh biết được ánh mắt đó rơi trên người Tử Kỳ thì khuôn mặt anh lộ rõ kinh ngạc hiếm thấy.

” Ngô Lão đại.... không phải anh....” Mặc Kỳ Hàn mắt vẫn dán trên gương mặt Tử Kỳ.

” Đúng vậy.... TÔI CHÍNH LÀ MUỐN CÔ ẤY” Ngô Ngạn gồng từng chữ....

Từng chữ từng chữ như những cái búa rạ giáng thẳng vào đầu Tử Kỳ....

## 12. Chương 11: Trao Đổi 2

Tử Kỳ hoảng sợ nhìn Mặc Kỳ Hàn rồi lại nhìn Ngô Ngạn. Thấy Mặc Kỳ Hàn vẫn chăm chăm nhìn cô, cô liền lắc đầu.

” Không.... không...”

” Diệp Thiên.... đi với anh” Ngô Ngạn lấy ánh mắt dịu dàng nhìn Tử Kỳ, nhưng cô lại thấy ánh mắt đó quá lạ lẫm, quá đáng sợ.

” Diệp Thiên?” Mặc Kỳ Hàn nhíu mày nhìn Tử Kỳ, đợi một lời giải thích từ cô. Anh biết rõ nếu Ngô Ngạn biết Tử Kỳ là X8 Diệp Thiên thì Ngô Ngạn hẳn không chỉ đơn giản là Lão đại Ngô gia.

” Tôi.... tôi....” Tử Kỳ ấp úng, không biết phải nói gì. Lúc đấy Ngô Ngạn lên tiếng:

” Tôi chính là X5 Lục Ngạn..... tôi yêu Diệp Thiên... tôi muốn cô ấy....thế nào? Giải thích như thế có vừa lòng Mặc Lão đại chưa?

” Đúng không?” Mặc Kỳ Hàn không buồn nhìn anh ta một cái, vẫn đặt ánh mắt lạnh lẽo lên người Tử Kỳ.

” .....” Tử Kỳ hoàn toàn bất lực, những lời Ngô Ngạn nói hoàn toàn là sự thật, cô còn nói thế nào đây? Nói cô không hề yêu Ngô Ngạn.... nói cô yêu anh... nhưng như thế thì có ích gì.... anh có yêu cô đâu... cần gì cô phải giải thích.

” Mặc Kỳ Hàn.... tôi cho anh hai mươi giây.... một đổi một” Ngô Ngạn nói.

” Hàn... nhanh lên anh... cứu em” Trần Tuyết thấy cơ hội đến liền nắm chặt.

“ ..... ”

“ ..... ”

Anh và cô im lặng nhìn nhau. Ánh mắt anh cô không thể hiểu được đang nói lên điều gì. Bỗng anh quay đầu nhìn Trầm Tuyết đang gọi anh bên kia.

Nước mắt Tử Kỳ rơi xuống..... cô đã hiểu.... cô đã biết quyết định của anh... cô đưa tay lau hết nước mắt trên gương mặt bỗng trở nên bình thản lạ thường của mình... nở một nụ cười đẹp nhưng lạnh lùng.

" Em hiểu rồi.... em đi" Cô khó khăn mở miệng rồi quay sang nói to với Ngô Ngạn: " Đổi người... em đi với anh".

" Haha.... em qua đây với anh..." Ngô Ngạn cười với cô rồi lệnh cho người thả Trầm Tuyết.

" Tử Kỳ..." Mặc Kỳ Hàn gọi cô.... không biết có phải vì cô khóc nên mắt bị hoa hay không .... nhưng sao cô lại thấy trong mắt anh có nét đau khổ thế?? Nhưng cô rút cuộc vẫn phải đi.

Cô xoay người lững thững bước đi.... mỗi bước sao mệt nhọc thế này???

Trầm Tuyết được tự do liền chạy như bay qua phía Mặc Kỳ Hàn. Đi ngang qua Tử Kỳ, cô ném cho Tử Kỳ một tia chán ghét rồi sụt vai Tử Kỳ mà đi qua.

Tử Kỳ loạng choạng rồi té xuống. Tử Kỳ thầm cười khinh bỉ mình, chỉ một cái đụng vai vậy thôi mà đã đứng không vững.

Mặc Kỳ Hàn hơi giật mình, vô thức bước lên một bước nhưng đã bị vòng tay của Trầm Tuyết kìm hãm lại. Anh nhìn Trầm Tuyết một cái rồi nhìn về phía Tử Kỳ thì cô đã được Ngô Ngạn đỡ dậy.

" Mặc Kỳ Hàn.... chúng ta đã xong.... từ nay như cũ... nước sông không phạm nước giếng.... " Ngô Ngạn hướng Mặc Kỳ Hàn mà nói to.

" Mong là như vậy..." Mặc Kỳ Hàn không có hành động dư thừa, liền ôm ngang người Trầm Tuyết, quay người bước đi.

Tử Kỳ đột nhiên quay lại chứng kiến cảnh đó, nước mắt kìm nén này giờ liền không kiềm nể gì nữa cứ tuông ra tuông ra.

" Ngoan..... anh sẽ làm em quên đi hần... chúng ta lại như ngày xưa em nhé..." Ngô Ngạn ôm cô vào lòng.

" Em mệt rồi... muốn nghỉ"

" Ừ..."

\*\*\*\*\*

Ngày tối đó, ở Mặc gia....

" Anh... cho em một lời giải thích rõ về hành động của anh trai đáng quý của anh..." Tú Viên lạnh lùng nhìn Mặc Kỳ Phong, vừa nghe nghe Chu Tước nói ngắn gọn tình hình cô liền ùng ùng làm loạn Mặc Kỳ Phong.

Ở bên nhau cũng một thời gian cô, Tử Kỳ và Chu Tước đã trở nên thân thiết, Chu Tước cũng biết chuyện Tử Kỳ yêu Lão đại của họ.

" Thì anh đã nói hết rồi còn gì..."

" Trời ơiiiiii..... ông anh trai đáng kính của anh..."

" Ai bảo người kia là Trầm Tuyết.... anh trai lại yêu Trầm Tuyết kia chứ".

" Ai bảo Tử Kỳ lại yêu ông anh của anh..... Áhhh" Tú Viên vội vàng ngậm miệng... ôi... trong lúc nóng giận cô đã lỡ nói chuyện không nên nói rồi.

" Em... vừa nói gì? Tử Kỳ yêu anh của anh?" Mặc Kỳ Phong trưng vẻ mặt cứ như nghe tin trên sao Hỏa có người ra trước mặt Tú Viên mà hỏi.

" Ờ thì.... " Tú Viên quay mặt đi né ánh mắt của Mặc Kỳ Phong.

" Thật không...?"

”Ồ thì...”

”CÓ HAY KHÔNG?”

”Ờ... CÓ”

Mặc Kỳ Phong đột nhiên hét lớn làm Tú Viên giật mình .. nên thành ra .... bí mật mà Tú Viên cố giấu giúp Tử Kỳ đã bị lộ với Mặc Kỳ Phong.

” Nhưng.... anh không thể nói với ai... đặc biệt là với Lão đại”

” Anh biết.... ”

” Thôi thì... Ngô Ngạn cũng yêu Tử Kỳ... anh ta cũng rất tốt với Tử Kỳ... em với anh ta cũng có thiện cảm... nhưng mà... em vẫn không muốn Tử Kỳ chịu thiệt thòi...”

”Ừ...”

” Nhưng mà... sao này em với Tử Kỳ muốn gặp nhau thì phải làm sao?”

” Chuyện này.... em có thể hẹn Tử Kỳ... cũng đâu phải tên kia cấm vận cô ấy”

” Haizzz.... tất cả tại cô gái tên Trần Tuyết kia.... đang yên đang lành... xuất hiện lại làm gì...”

” Chịu.... anh cũng không có thiện cảm với cô ta... Tuy rằng bà cháu Tử Kỳ có hung dữ nhưng... cũng là tốt hơn Trần Tuyết kia....”

” Cô ta làm sao?”

” Không làm gì anh cả... chỉ là nhìn không có thiện cảm... nhưng xem ra.. chị dâu tương lai là cô ta rồi”

\*\*\*\*\*

Phòng tổng thống....

” Em... nghỉ ngơi trước đi...” Mặc Kỳ Hàn vừa đưa Trần Tuyết vào phòng, nói.

” Anh.... không muốn hỏi gì em sao?” Trần Tuyết ôm chặt anh, cứ như sợ buông ra anh sẽ biến mất.

” Nghỉ ngơi trước đi.... chẳng phải em đã về rồi sao...” Mặc Kỳ Hàn cũng ôm đáp trả lại cô.

” Đúng rồi... em sẽ ở bên cạnh anh mãi... không rời xa nữa”

”Ừ...”

Mặc Kỳ Hàn vùi đầu vào tóc Trần Tuyết.... mùi hương là lạ xông vào mũi khiến anh hơi nhúm mày... chợt anh khựng người lại vài giây.... là Trần Tuyết... không phải Tử Kỳ....

Trong đầu chợt hiện lên gương mặt hoảng loạn và thất vọng của Tử Kỳ, anh thở dài và buông Trần Tuyết ra.

” Em nghỉ ngơi đi...”

” Anh đi đâu?”

” Đi tắm...”

Trần Tuyết bỗng nhiên đỏ mặt quay đi, cô lại giường thay bộ đồ ngủ có sẵn trong tủ ra rồi leo lên giường.

Mặc Kỳ Hàn từ trong phòng tắm đi ra. Trần Tuyết đã ngủ. Cô đã quay về với anh... Trần Tuyết mà anh yêu năm năm rồi lại tìm kiếm suốt bốn năm nay đã về với anh.... nhưng cảm xúc khi gặp lại Trần Tuyết lại không như anh tưởng tượng trước giờ.

Vui mừng? Anh có....

Yên tâm....Nhẹ nhõm? Không hề....

Anh cũng không hiểu nổi chính mình. Tại sao anh lại thấy trống rỗng mất mát như thế này?

Anh bỗng nghĩ đến Tử Kỳ. Không phải cô và Ngô Ngạn yêu nhau sao? Lúc anh hỏi cô, cô không giải thích cũng không phản bác lời Ngô Ngạn. Vậy tại sao lúc cô quay đi lại có vẻ mặt như thế?

Ngồi xuống sofa rồi rót một ly rượu....

Tại sao anh phải bận khoăn về Tử Kỳ như thế này....

” Anh không ngủ sao?”

Trầm Tuyết từ sau quàng vai ôm lấy anh.

” Ừ... ”

” Hàn... cô gái đó là sao?”

” Ai?”

” Diệp Thiên....”

” À.... chỉ là ....người mới của Mặc gia”

Chỉ vậy thôi sao.... chỉ đơn giản là người mới của Mặc gia thôi sao? Tử Kỳ đối với anh chỉ như vậy thôi sao?

” Ra thế.... em cứ tưởng...”

” Tưởng gì...”

” Không có gì.... Hàn... em yêu anh...”

” Ừ.... ”

” Anh còn yêu em không?”

” Em nói xem....”

Trầm Tuyết cả kinh nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, cười dịu dàng bên tai anh.

Mặc dù trước đây anh chưa bao giờ nói “Anh yêu em” với cô nhưng cô biết anh có yêu cô, mỗi khi cô hỏi như thế anh đều cười và vuốt tóc cô nhưng lúc này đây anh không cười không vuốt tóc cô nữa mà lại nói một câu khiến cô khó xử.

” Hàn... em yêu anh... vẫn yêu như ngày nào...”

” Tại sao?”

” Hả?”

” Bốn năm trước....”

” Em....”

” Em nghi cái chết của ba em liên quan đến anh? ”

” Em...”

Trầm Tuyết buông vai Mặc Kỳ Hàn đi vòng qua sofa, ngồi xuống cạnh anh.

” Đúng vậy.... bốn năm trước có người nói với em anh là hung thủ giết ba em... em vì nhất thời bị thù hận làm mờ lí trí... em không thể làm hại anh vì em quá yêu anh... nên chỉ còn cách rời xa anh...”

“....” Mặc Kỳ Hàn im lặng nhìn cô.

” Sau đó em mới biết được đó không phải là sự thật liền muốn quay trở lại tìm anh.... nhưng em lại bị người Ngô gia khống chế nhằm đối phó anh”

” Em ở Ngô gia bao lâu?”

” Ba năm....”

” Họ làm gì với em....”

” Không.... làm gì cả... chỉ... giam lỏng như con tin”

” Ừ... ”

” Hàn... em biết em đã sai.... anh tha lỗi cho em nhé... em biết em không nên nghi ngờ anh”

” Em cũng chỉ là bị người ta lừa....” Mặc Kỳ Hàn hờ hững buông một câu.

Trầm Tuyết tựa vào lòng anh, đưa tay phải lên vuốt ve gương mặt hoàn mỹ của anh.

Chợt, mắt anh lóe lên một tia lạnh lẽo, chụp lấy tay cô. Anh nắm tay cô và vuốt nhẹ nhàng những ngón tay thon dài, mắt sụp xuống nhìn gương mặt quen thuộc đang nằm trong lòng mình, miệng vẽ nên một nụ cười khó đoán, lạnh lẽo như thường.

\*\*\*\*\*

Tử Kỳ ngồi lặng lẽ bên cửa sổ, cô nhìn trời, nhìn trăng sao rồi lại nhìn những tòa nhà im ắng, rực rỡ trong đêm khuya. Cô không ngủ được...

Cửa phòng chợt mở ra, Ngô Ngạn bước vào.

” Sao em không nghỉ ngơi?”

” Em ngủ không được...”

” Ừ.... Thiên Thiên....”

” Diệp Tử Kỳ....”

” Hi.... ừ Tử Kỳ....đây là những thứ mà em cần, người Mặc gia vừa đưa tới...”

” Anh để trên bàn hết đi...”

” Ừ....” Anh đặt hết các thứ lên bàn, đi lại ngồi xuống đối diện cô, anh nói:

” Anh xin lỗi.... đã làm chuyện tổn thương em”

” Không.... em không trách anh.... ”

” Nhưng em cũng đừng lạnh nhạt với anh như vậy...”

” Anh biết một người thất tình sẽ như thế nào không?” Cô hỏi nhưng không nhìn anh, ánh mắt hờ hững nhìn xuống những con đường sáng rực đèn.

” Anh biết chứ.... vài tiếng trước anh đã biết thất tình là như thế nào”

“....” Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh, cười khẽ rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

” Anh sẽ đợi em... anh đã đợi mười mấy năm... đợi thêm vài năm nữa thì có là gì....”

” Em không đáng ....”

” Đúng là em không đáng thật... nhưng anh lại không thể buông được... thế là thế nào?”

Tử Kỳ bật cười.... thật đáng trách... tại sao cô lại không yêu người đàn ông này....

” Thôi... em đi ngủ đi... khuya rồi... ngủ ngoan.” Ngô Ngạn xoa đầu cô rồi đứng lên đi ra ngoài.

” Anh cũng ngủ ngon”

” Ừ...”

Ngô Ngạn đi rồi, Tử Kỳ cũng đứng dậy đi lại giường. Bỗng điện thoại cô reo lên... là Tú Viên.

” Lên laptop gọi A\*\*\* đi....” Tú Viên nói gọn gọn một câu liền tắt máy. Tử Kỳ ngẩn ra vài giây rồi mở laptop lên.

A\*\*\* là phần mềm chat thoại trên máy tính do cô và Tú Viên tạo ra để liên lạc khi ở xa và tránh được sự theo dõi của X. Sóng âm của cuộc nói chuyện được điều chỉnh tới một mức an toàn tuyệt đối.

” Chậm chạp quá... mình đợi cậu chắc ngủ được mấy giấc rồi...”

” Cậu luôn thích chào hỏi bằng mấy câu phàn nàn ..”

” Chỉ với cậu...”

” Có chuyện gì...”

” Còn chuyện gì nữa.... mình nghe Chu Tước kể lại rồi...”

“.....” Tử Kỳ im lặng một lúc rồi kể hết mọi chuyện cho Tú Viên nghe.

Người qua một câu rồi người lại một câu... cứ thế hai cô gái nói chuyện đến khuya.... Tú Viên kết lại một câu:

” Tối đầu tính tới đó... không ở với Ngô Ngạn nữa.... thì....mình nuôi cậu... hai đứa sống như trước đây....”

” Mình không muốn gây thù với tên Mặc Kỳ Phong...”

” Hừ... sợ gì...”

Rồi hai cô ngắt kết nối. Lúc Tử Kỳ chuẩn bị tắt phần mềm chợt có âm thanh có tần số vừa vắn lọt vào tai nghe của cô, một cuộc hội thoại ngắn gọn:

” Anh ta không nghi ngờ gì cả”

” Không được chủ quan... Mặc Kỳ Hàn hẳn ta không phải dễ đối phó”

” Tôi biết... ”

” Ngày mai.... tôi cho cô hạn chót là trưa ngày mai... để lâu... hẳn sẽ nghi ngờ”

” Ngày mai... đợi tin tốt của tôi...”

” Xong việc thì ra chỗ hẹn... sẽ có người đón”

” Tôi biết... đừng quên giao dịch của chúng ta”

” Hahaha.....Cô nghĩ Ngô Ngạn tôi là người như thế nào?”

“.....”

### 13. Chương 12: Lo Lắng

” Hả?” Tử Kỳ buông thông hai tay, ngã người ra sau ghế.... những điều vừa rồi làm cô quá bất ngờ...

Tai nghe bỗng xuất hiện âm thanh rè rè, cô bình tĩnh lại, tay lướt trên bàn phím nhưng âm thanh rè rè vẫn không hề dứt... Năm phút sau, không còn nghe được âm thanh gì, cô biết cuộc hội thoại đã kết thúc.

” Ngô Ngạn muốn giết Mặc Kỳ Hàn? Người phụ nữ lúc này là ai... không nghe rõ giọng.... Trầm Tuyết? Không thể.... cô ấy yêu Mặc Kỳ Hàn... không thể... nhưng... cô ấy lại ở Ngô gia.... không thể bỏ qua khả năng cô ấy đã là người của Ngô gia..... bên cạnh Mặc Kỳ Hàn chỉ có cô ta và Chu Tước, xét mọi thứ thì khả năng là Trầm Tuyết cao hơn...” Tử Kỳ lẩm bẩm.

Cô ngồi thờ ra một lúc lâu, chợt cô cầm điện thoại định gọi cho Chu Tước nhưng chợt nhớ ra cô không có bằng chứng gì cả... nói thì ai tin.... nhưng khoan đã.... biết đâu cuộc gọi đó là giả... hai người nói chuyện lúc này nghe không rõ giọng.... Ngô gia và Mặc gia xưa nay ai làm việc người đó không đụng chạm tới nhau và lại Ngô Ngạn cũng đã nói với Mặc Kỳ Hàn lúc này là không đụng chạm gì nhau nữa mà... Nghĩ vậy, Tử Kỳ nhẹ nhõm đôi chút nhưng không hoàn toàn yên tâm. Nếu chuyện này là sự thật thì Mặc Kỳ Hàn có thể xảy ra chuyện bất cứ lúc nào. Không được... cô không thể để yên được...

Nghĩ là làm, cô ngồi bật dậy, cố nhớ lại lịch trình ngày mai của Mặc Kỳ Hàn. Cô lấy một cuốn sổ ra và bắt đầu ghi ghi chép chép gì đó.

” Sáng mai.... sáng mai... anh sẽ đi đâu? Ahh... cuộc đua xe ở Đèo núi A vào sáng mai... đúng rồi.... anh ấy sẽ đua... vậy nếu Ngô gia muốn ra tay thì... Xe của anh? Không đúng... chiếc xe được bảo vệ 24/24 muốn tiếp cận là không có khả năng... đồ bảo hộ của anh... cũng không thể...”

Tử Kỳ nghĩ mãi vẫn không tìm được điểm ra tay.

” Ngày mai... phải đến đó...”

Tử Kỳ quyết định, nhưng phải làm sao nói với Ngô Ngạn đây?

Đèo núi A cách nơi đây hơn 100km là một ngọn đèo không cao nhưng tương đối hiểm trở. Cuộc đua bắt đầu lúc 8h sáng nên cô phải tranh thủ đi từ sớm.

Nhìn đồng hồ... đã 4h sáng.... cô phải tranh thủ... chuyện đó dù thật hay không thì cô cũng phải đi...

Mặc bộ đồ đen đặc chế của cô vào, rồi lại ngụy trang bằng một bộ quần áo bình thường, đem theo vài thiết bị cần thiết, đeo tai nghe để liên lạc với Tú Viên. Cô đã bàn bạc kỹ với Tú Viên và yêu cầu Tú Viên giữ bí mật kế hoạch này.

Đánh ngất hai người giữ cửa trong năm giây.

” Chậm quá” Giọng chê bai của Tú Viên vang lên trong tai nghe.

” Cậu lo công việc của cậu đi.... lâu rồi mới động tay chân lại...” Tử Kỳ hừ hừ.

” Rẽ phải... có hai tên đang lên cầu thang... 5...4...3...2...1...”

Bụp... bụp...

Hai tên nằm vật ra sàn... bất tỉnh nhân sự.

” Khá hơn xítu...”

” Hừ...”

Cứ thế.... người chỉ dẫn, người làm theo... Mười lăm phút Tử Kỳ sau ra tới cửa khách sạn. Từ Tú Viên cô đã có được tin người của Mặc gia đã rời đi nửa tiếng trước. Cô bắt một chiếc taxi đến showroom siêu xe gần nhất. Nửa tiếng sau một chiếc Lexus hai chỗ đỗ chói phóng vụt ra.

” Ai nhaa.... cậu phung phí quá...” Tú Viên tắc lưỡi.

” Đẹp mà...”

Chiếc Lexus đỏ phóng vun vút trên đường. Bây giờ mới 5h30 phút sáng nên đường xá khá vắng vẻ.

” Cậu còn hai tiếng rưỡi... hơ” Tú Viên thoải mái ngáp một cái.

” Làm phiền cậu rồi...”

” Nói thừa... Tử Kỳ... nếu như chuyện đó không có thật....”

” Coi như mình đi chơi một bữa vậy...”

” Ừ... chơi vui nào...”

Điện thoại chợt reo lên... là Ngô Ngạn.

” Alo ”

” Thiên... Tử Kỳ... em ở đâu?”

” À... em đi gặp một người quen... nếu không có gì.. chiều tối em sẽ quay về... anh không cần lo... tạm biệt”

Tử Kỳ dập máy và tắt nguồn điện thoại.

” Anh ta sẽ tra được chỗ của cậu”

” Mặc kệ... cũng chỉ được tới đây anh ấy cũng đâu biết mình sẽ đi đâu...”

” Mình nghĩ mãi sao Ngô Ngạn phải giết Mặc Kỳ Hàn...”

” Mình cũng không biết...”

Hai bên rơi vào trầm mặc.

Chiếc Lexus đỏ vẫn lao đi trong sương sớm. Tử Kỳ vẫn cảm thấy chuyện này có ẩn tình trong đây... nhưng trước tiên là đến chỗ hăng hay.

6h30 Tử Kỳ đến được địa phận núi A. Gửi xe và đi vào con đường dẫn đến sau núi - địa điểm tổ chức cuộc đua.

"Quả nhiên có người của Ngô gia" Tử Kỳ lên tiếng. Cô thẳng người, bình thản bước đi.

Một tiếng sau cô đến được địa điểm đua. Nhìn xung quanh một lượt, cô dễ dàng tìm ra chiếc Porsche đen quen thuộc và tất nhiên ngồi gần đó chính là Mặc Kỳ Hàn, Trầm Tuyết, Thanh Long, Chu Tước và bốn người khác. Không đi làm việc thì anh chỉ đem theo vài người bên cạnh.

Cô nhìn xung quanh, có khoảng mười tay đua.

"Rồi giờ cậu định làm gì?" Tú Viên hỏi.

"Đua chứ làm gì..."

"Cái gì..."

Tử Kỳ nhìn qua một lượt, mắt dừng lại ở một tay đua nam trẻ tuổi cô và nhìn có vẻ nghiến dũa.

"Anh bạn.... có thể nói chuyện xiu không?"

"Cô... là ai?"

"Tôi là ai không quan trọng... nhưng tôi muốn thay anh đua cuộc đua này.. thế nào?"

"Sao có thể..."

"Anh thấy sao?" Tử Kỳ đưa ra một tờ ngân phiếu với một con số đủ để anh chàng kia trợn tròn mắt.

"Ồ được..."

"Cám ơn nhé.... và... không được tiết lộ chuyện này ra..."

"Vâng... tôi biết..."

"Từ giờ ... anh hãy tránh mặt đi... đợi khi đã xuất phát... anh hãy ra..."

"Tôi rõ rồi.. vậy tôi đi..."

Anh chàng kia nhanh chóng bỏ đi. Tử Kỳ nhanh chóng mặc đồ đua, nhìn một lượt rồi chui vào trong xe.

"Ai nhaa... cậu lại phung phí rồi..."

"Cậu đừng cầu nhàu nữa..."

"Hừ... đường đua này không cao... nhưng những khúc cua khá là gấp... qua 10 khúc cua là tới đích.... ngoài việc không cẩn thận là chui tọt vào rừng hoặc lọt xuống vực thoi... thì.... không có gì đáng ngại"

"Tuyệt nhỉ..."

Tử Kỳ cười nhạt rồi lại nhìn sang phía Mặc Kỳ Hàn, chợt cô nhú mày, nói:

"Trầm Tuyết đã cầm cái mũ bảo hộ của Mặc Kỳ Hàn từ lúc mình đến tới bây giờ vẫn cầm..."

"Có gì lạ đâu.... cậu nhạy cảm thế!"

"Cô ta cứ liên tục đưa tay vào túi áo.. "

"Chắc là thói quen của cô ta..."

"Cậu không chứng kiến nên không cảm nhận được..."

"Ồ... sắp tới giờ rồi kia..."

"Ừ... mình biết..."

Tử Kỳ vẫn dõi theo Mặc Kỳ Hàn, lòng dâng lên một nỗi bất an khó tả.

MC chương trình giới thiệu một lượt các tay đua. Mặc Kỳ Hàn vẫn vậy... dùng tên giả để đua.

Hiệu lệnh đua vừa phát thì mười chiếc xe đã lao đi vun vút trước sự hò hét của mọi người. Lộ trình đoạn đua là 40km.

Tử Kỳ nhanh chóng bám sát sao Mặc Kỳ Hàn. Do cô đội mũ bảo hiểm nên anh không nhận ra. Anh chỉ hờ hững liếc nhìn qua kính chiếu hậu một cái rồi nhấn ga vọt lên.

Chạy hơn nửa đường đua... mọi thứ vẫn ổn...

"Xem ra.... không có chuyện gì rồi..." Tú Viên chột lên tiếng.

"Chưa đến lúc cuối thì chưa nói được gì"

"Ừ... mong là như lời mình nói"

Tử Kỳ vẫn bám sát sao xe của Mặc Kỳ Hàn. Cục diện bây giờ giống hệt lúc trước... chỉ hai xe của hai người chạy sát nhau.

Đột nhiên xe của Mặc Kỳ Hàn lạc tay lái, chạy ngoằn ngoèo trên đường.

"Không hay rồi" Tử Kỳ hét lên. Anh là tay lái thế nào cô thừa biết, vậy mà bây giờ chiếc xe kia lại chạy loạn như vậy thì chỉ có một lí do.... anh không ổn.

"Tử Kỳ.. bình tĩnh..." Tú Viên vội la lên để ngăn Tử Kỳ làm loạn.

"Mình phải qua đó..."

"Cậu điên à?"

"Mình rất tỉnh..."

"Tử Kỳ ơi là Tử Kỳ..."

Mặc tiếng Tú Viên la lối trong tai nghe, Tử Kỳ cho xe áp sát vào bên phải xe Mặc Kỳ Hàn, ép hai xe chạy sát vào phía rừng. Trong khoảnh khắc áp sát xe, cô hạ kính xe xuống đồng thời dùng cây búa trong hộp dụng cụ đập vỡ kính xe của anh.

Xoảng..... mảnh kính vỡ rơi đầy đường.

Kính vỡ, cô chỉ kịp thấy người ngồi trong xe nhìn cô kinh ngạc. Không chần chờ giây phút nào, cô nhào người bám vào cửa xe anh, đưa nửa người ra ngoài, ngồi lên thành cửa xe cô, chân phải đặt trên vô lăng, giữ xe chạy ổn định. Tốc độ hai xe vẫn không hề giảm.

Tử Kỳ hít một hơi, chân phải đạp một cái vào vô lăng rồi nhanh chóng rút hai chân, nhào người vào xe của anh.

Chiếc xe của Tử Kỳ lao nhanh về trước, rồi cuối cùng là lao xuống vực.

Tử Kỳ vừa chui vào xe Mặc Kỳ Hàn thì lập tức nhào người qua giữ vô lăng, tắt máy cho ngừng xe.

"Anh... không sao chứ?" Cô đưa tay tháo nón của anh ra. Mắt nhìn còn tay sờ soạng khắp người anh muốn xem anh có bị thương không.

Anh chụp lấy tay cô, ôm cô vào lòng.

"Anh không sao... anh không sao..."

"Hả???" Cô đẩy anh ra, nhìn anh chăm chăm.

Anh gỡ nón của cô xuống, cười cười nhìn cô.

"Biết ngay là em"

"Anh..." Cô ngạc nhiên nhìn anh, bỗng không biết nên mở miệng như thế nào.

"Phản ứng của em... thân thủ của em... thật khiến người ta ngạc nhiên"

Lão đại à... giờ là lúc để khen sao?

” Anh... không sao thật chứ...” Cô lại khó hiểu nhìn anh.

Anh không nói gì liền ôm cô vào lòng, vùi đầu vào tóc cô để mùi hương quen thuộc xông vào mũi.

Thật ra lúc cô đến đây anh đã phát hiện ra, chạy đến đây liền nảy ra ý muốn đùa với cô một chút. Tuy không giống với anh nhưng anh lại không thể ngăn lại hành động này. Nhưng phản ứng quá mạnh của cô thật sự ngoài dự kiến của anh. Lúc cô đập kính, lúc cô nhào người bám lấy xe anh... rất nhiều cảm xúc lẫn lộn trong anh.

Và khi biết cô vì lo lắng cho anh thì một cảm giác hạnh phúc khó tả dâng lên trong lòng, làm anh chỉ muốn ôm cô vào lòng mà bảo vệ.

” Cái nón...?” Ánh mắt cô rơi vào cái nón nằm sau ghế.

” Hừ... ”

” Anh biết chuyện?”

” Em cũng biết?”

” Vâng... em vô tình nghe được... anh cũng...”

” ....” Anh không trả lời, chỉ nắm chặt vô lăng, mắt nhìn thẳng phía trước, lóe lên tia lạnh lẽo vô tình đến đáng sợ.

” Anh chỉ không ngờ lại là cô ấy...” Anh cười nhạt, mở miệng. Cô biết, anh đang rất tức giận.

” Anh định làm như thế nào...?”

” Em cứ chờ xem...” Anh cười và hôn lên trán cô.

Anh hôn cô.... anh đã hôn cô.... cô nằm mơ chẳng...

” Em bị thương rồi.” Anh nhíu mày nhìn vào vết thương trên tay và eo cô.

” Àh.... ” Cô cũng nhìn nhìn vết thương... này giờ lo cho anh cô quên mất mình đã bị thương.

” Không cho phép em làm những chuyện nguy hiểm như thế nữa... anh phải cần em bảo vệ sao? Còn nữa... phải ở bên cạnh anh 24/24... đi hay ở là do anh... em không được tự ý quyết định!”

” ....” Cô im lặng nhìn anh... lòng nổi lên cảm xúc ngọt ngào khó tả... Cô được ở bên anh... không rời đi nữa..

” Chưa nghe rõ?”

” Không... rõ rồi...”

” Tốt...”

Anh cười cười vuốt tóc cô, xoay người ngồi thẳng, khởi động xe.

## 14. Chương 13: Trở Lại Bên Nhau

” Lão đại.... người đã trốn...” Thanh Long vừa thấy xe của Mặc Kỳ Hàn liền chạy lại báo cáo. Lúc này cuộc đua đã kết thúc nên nơi đây liền trở nên vắng vẻ.

Anh nghiêm mặt nhìn bọn họ. Thanh Long càng cúi gầm mặt.

” Một người phụ nữ mà quân không xong.... ”

” Lão đại thứ tội.... Trầm Tuyết đánh thuốc mê tất cả mười người chúng ta phải theo dõi cô ta... Chu Tước còn bị cô ta đánh bị thương”

” Hừ... chỉ trong vài năm mà thân thủ được như vậy... ”

Anh chợt nhớ ra gì đó, liền cúi vào xe, đỡ Tử Kỳ ra.

” Tử Kỳ...” Thanh Long kinh ngạc nhìn cô rồi cười cười nói tiếp: ” Hèn gì có thể đuổi theo xe của Lão đại... còn tưởng nhân tài phương nào...”

” Hi... Quá khen... quá khen...”

” Cô ấy bị thương.... đưa đi chữa trị đi”

” Vâng... lão đại..”

Thanh Long phân phó người lo cho Tử Kỳ xong liền có một người đi vào báo tin:

” Lão đại... người Ngô gia đến tìm...”

Chưa dứt lời đã thấy Ngô Ngạn dẫn theo vài người đi vào. Mắt anh ta lướt qua Mặc Kỳ Hàn rồi chuyển sang người Tử Kỳ.

” Tử Kỳ... Em bị thương?”

” Em... em không sao...” Tử Kỳ né vòng tay anh, lùi về sau hai bước. Mặc Kỳ Hàn bước tới, một tay ôm cô vào lòng.

Ngô Ngạn thở dài một tiếng rồi nói:

” Chuyện của Trầm Tuyết.... tôi đã nghe nói... Ngô gia tôi khó tránh liên lụy... ”

A Nguyên - Thân cận của Ngô Ngạn thấy người Mặc gia vẫn còn nghi ngờ liền to gan giải thích:

” Chúng tôi cũng không biết cô ấy lại là một cao thủ.... nửa năm trước khi cô ấy được đem về Ngô gia trong tình trạng chỉ còn nửa mạng chúng tôi cũng sợ ý điều tra nguyên nhân...”

” Nửa năm trước?” Mặc Kỳ Hàn nhíu mày.

” Vâng... sau đó tôi mới biết cô ấy là người phụ nữ của Mặc Lão đại... liền giữ lại.... sau đó... vì cô Diệp đây Ngô lão đại mới đem cô ấy ra trao đổi... không ngờ cô ta lại...”

Tử Kỳ vẫn nhíu mày, khó hiểu nhìn Ngô Ngạn. Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của cô, anh ta cười khỏ hỏi:

” Em nghĩ là anh?”

“.....” Tử Kỳ lúng túng không biết nói gì. Cô quay sang nhìn Mặc Kỳ Hàn, anh cười như không, xoa đầu cô.

” Sao em lại nghĩ vậy?”

” Em...” Cô đưa mắt nhìn cả hai nhà Mặc - Ngô, rồi nói tiếp: ” Em... vô tình nghe được một cuộc điện thoại đã được thay đổi tần số... không phải... không phải nghe lén... là do... tự dưng nó lọt vào tai nghe của em...”  
Càng cuối câu cô càng nhỏ âm lượng, đầu càng cúi thấp khiến cho vài người nhìn không được liền bật cười.

” Hm hm...” Ngô Ngạn hắng giọng rồi nói tiếp: ” Xem ra.... có người muốn chơi với Mặc gia lẫn Ngô gia”

” Vậy là không phải anh làm.... ôiiii?” Lời vừa ra... cô tự cảm thấy mình sao ” thông minh” đến vậy... ai nhaa... chui đầu vào đâu tránh ánh mắt mọi người đây?

” Em đi trị thương đi” Mặc Kỳ Hàn đẩy cô ra sau.

Cô lảo lỏi đi lại ghé ngồi xuống, do cách khá xa nên cô không thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

” Thật cao tay... nếu cuộc điện thoại đó lọt vào Mặc gia hay Ngô gia thì nhất định sẽ có chuyện lớn... hừ” Mặc Kỳ Hàn cười lạnh.

” Mặc Kỳ Hàn... tung tích của Trầm Tuyết... chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm... còn về xử lý...sẽ giao cho bên các anh” Ngô Ngạn nói.

” Được...”

” Còn về Tử Kỳ...”

” Anh có thể hỏi cô ấy...”

Mặc Kỳ Hàn và Ngô Ngạn đều hướng mắt về Tử Kỳ. Thấy hai người đều nhìn cô, cô liền lúng túng cúi gằm mặt xuống.

Ngô Ngạn bước lại gần, ngồi xuống trước mặt cô.

” Em xin lỗi anh”

” Anh không trách em... anh biết... tình cảm không thể miễn cưỡng... Ngô Ngạn anh người phụ nào cũng có... chỉ không có người phụ nữ mình yêu... thật buồn cười đúng không?”

” Em...”

” Em.. không sao chứ?” Anh đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

” Chỉ hơi mất máu... không sao.” Cô cười cười.

” Ừ... vậy... anh đi trước... em nhớ cẩn thận, tịnh dưỡng cho tốt ...” Ngô Ngạn xoa đầu cô.

” Vâng...”

Ngô Ngạn xoay người bước đi. Qua chỗ Mặc Kỳ Hàn, anh gật đầu lịch sự chào một cái. Mặc Kỳ Hàn cũng đáp lại.

Mọi chuyện thay đổi cứ như chong chóng. Tử Kỳ cảm thấy loạn cả lên.

” Đem cái nón này đi kiểm tra”

” Dạ... Lão đại...”

Thanh Long cầm cái nón bảo hộ từ tay Mặc Kỳ Hàn.

” Lão đại... anh đã biết Trầm Tuyết giả trò với cái nón... vậy mà vẫn đội...” Tử Kỳ nói.

” Hừ... nhiều đó mà đòi đối phó với Mặc Kỳ Hàn này sao...”

” Vâng... là anh lợi hại... nhưng cũng nên đề phòng chứ...”

” Lo cho thân em trước đi...”

” ....” Tử Kỳ bĩu môi, không biết nói gì nữa.

” Đi thôi...”

” Lão đại... chúng ta... đi đâu?

” Về...”

” Không phải... chuyện vẫn chưa xong sao?”

” Đó là chuyện của Ngô gia...”

“ .....”

\*\*\*\*\*

” Lão đại... người của chúng ta đã rà soát khắp nơi... nhưng vẫn chưa tìm được Trầm Tuyết...”

” Ừ... tiếp tục âm thầm tìm kiếm... đồng thời tung tin Ngô gia không tìm Trầm Tuyết, mối quan hệ với Mặc gia càng xấu đi”

” Sao lại...?”

” Chẳng phải kẻ đứng đằng sau muốn thế sao? Cho hắn như ý.... như vậy... hắn mới tiếp tục hành động”

” Lão đại...chẳng phải Trầm Tuyết chỉ cần một viên đạn lúc gần gũi Mặc Kỳ Hàn là xong việc rồi sao? Cần gì hạ độc...”

” Giết Mặc Kỳ Hàn... không phải cái hần muốn... hần muốn cả Mặc gia và Ngô gia sụp đổ... Trầm Tuyết chỉ là một chất xúc tác thôi...”

” Thật... chống lại cả Ngô gia và Mặc gia... không biết là ai lại to gan như vậy...”

” ....”

Ngô Ngạn đắm chiêu nhìn ly rượu đỏ trên tay. Mặc Kỳ Hàn quả thực rất lợi hại, lúc này nói chuyện Ngô Ngạn mới biết thì ra anh ta đã biết Trầm Tuyết là nội gián ngay tối hôm qua. Và cũng chính anh ta cho Trầm Tuyết chạy thoát nếu không một người phụ nữ như Trầm Tuyết làm sao thoát khỏi sự truy đuổi của Mặc gia.

\*\*\*\*\*

Người Mặc gia nhanh chóng đi thẳng ra sân bay. Máy bay của họ đã đợi sẵn từ lúc nào.

Bỗng một nhóm người của Ngô gia do A Nguyên dẫn đầu đi tới.

” Mặc lão đại.... ”. Nhóm người cung kính cúi chào.

” Chuyện gì?” Mặc Kỳ Hàn đang bước lên cầu thang, xoay người lại hỏi.

” Chúng tôi được tin Trầm Tuyết đã rời khỏi Macau nhưng không rõ đi đâu.... Ngô gia hỏi liệu lão đại có muốn tiếp tục tìm kiếm?”

Anh nghĩ ngợi một chút liền nói:

” Cảm ơn Ngô gia các anh đã giúp... tôi nghĩ... nên đến đây thôi...” Nói rồi anh bước thẳng vào trong máy bay.

” Vâng.... Mặc lão đại đi thông thả...”

Hai bên chào tạm biệt nhau rồi ai đi đường nấy.

Tử Kỳ có thể hiểu được anh không muốn làm hại Trầm Tuyết, muốn lưu cho cô ấy một con đường sống. Dù cô ấy có muốn giết anh thì suy cho cùng hai người cũng đã từng gần gũi bên nhau, yêu thương nhau. Thế nhưng cô đã đoán sai.

” Nghĩ gì thế?” Anh bất ngờ từ đằng sau đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng.

” Không... không có gì...” Cô cười cười quay đầu nhìn anh.

Anh chăm chú nhìn cô, khẽ cười. Tựa cằm lên vai cô, anh nói:

” Trầm Tuyết nếu chỉ nhắm vào anh... anh sẽ cho qua... nhưng đằng này... lại nhắm vào Mặc gia... ”

“.....” Tử Kỳ im lặng đợi anh nói tiếp.

” Anh sẽ không nường tay”

Đúng là Mặc lão đại lạnh lùng vô tình.... dù yêu đến cỡ nào... nếu gây khó dễ cho Mặc gia thì.... ai cũng như ai.

Giọng nói anh có chút bất đắc dĩ khiến cô cảm thấy xót xa. Cô xoay người ôm lấy anh, đầu tựa vào vai còn tay vỗ nhẹ nhẹ trên lưng anh.

” Tử Kỳ?” Anh khẽ gọi.

” Dạ...?”

” Em... thích anh?”

” Dạ...?”

Tử Kỳ kinh ngạc đến mức tay chân cứng đờ.

” Tốt lắm...” Mặc Kỳ Hàn nhả ra hai chữ nhưng đậm ý cười.

Tử Kỳ vẫn im lặng không biết nói gì... đúng... cô yêu anh... nhưng lão đại à.. lão đại không nhận ra lời ” Dạ” thứ hai là cô có lên giọng sao? Tức là ngạc nhiên quá nên ” Dạ?” chứ không phải câu khẳng định ” Dạ” để trả lời cho anh... cô vẫn chưa muốn nói ra tình cảm này... ai nhaaa.... lão đại tự nhiên lại tập kích làm cô trở tay không kịp.

Đột nhiên có một sức mạnh nào đó thôi thúc cô, hít một hơi sâu, cô ngẩng đầu nhìn anh:

” Vậy... lão đại.. anh.... có...”

Nói được tới đó bỗng nhiên lá gan của cô bị teo lại và gần như tiêu biến nên thành ra ba chữ ” thích em không” cô đành nuốt vào bụng.

Trước ánh mắt hiếu kì của anh, cô không dám nhìn thẳng nữa, chỉ dám đảo mắt xung quanh rồi cúi gầm mặt, ỉu xiu nói tiếp: ” Thôi.. bỏ đi”.

” Em định hỏi gì....?” Anh nhìn cô, mắt tràn ngập ý cười.

” À... hỏi... anh có gì ăn không? Em bị đói...” Cô vừa dứt lời thì bụng bỗng réo thật. Nắm trong tay bằng chứng sống động như vậy, cô cảm thấy tự tin vô cùng. Ai nhaaa... bụng à... không uống công bồn tiểu thư nuôi người hai mươi mấy năm nay. Phải biết giúp đỡ nhau chứ.

” À... ra là đói...” Anh cười như không, cầm điện thoại gọi cho Thanh Long.

Biết có người sắp vào, cô liền leo xuống khỏi người anh, tự giác đi qua ghế đối diện ngồi.

Vừa ngồi xuống thì đúng là có người vào thật. Người đó nhanh chóng đặt đồ ăn trên bàn rồi liếc nhìn hai người. Một người nhàn nhã bắt chéo chân ngồi tựa hẳn vào ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm người kia, mặt vẫn bình thản lạnh lùng bức người. Một người thì lúng túng cúi gầm mặt, có thể thấy nó hơi ửng đỏ. Có thể hình dung cảnh tượng này là sói đang nhìn cừu. Đúng như vậy.

Người nọ cũng lúng túng, nhanh chóng đi ra như sợ làm lão đại mất hứng rồi nổi giận.

” Bộ dạng em bây giờ càng khiến người ta hiểu lầm anh và em...”

” Vốn đã bị hiểu lầm từ lâu rồi...” Cô lẩm bẩm trong miệng nhưng người kia quả thực có thánh giác tốt nha.

” Vậy thì hiểu lầm thêm cũng không sao...”

“....” Cô cứng họng, bất lực thở dài.

” Lại đây...” Anh vỗ vỗ phần ghế bên cạnh.

Cô hiểu ý liền đi qua ngồi xuống.

” Không phải đang đói sao?”

” Vâng...”

Cô nhanh chóng “bắt tay bắt miệng” vào giải quyết phần ăn của mình. Anh ngồi bên cạnh cũng từ tốn dùng.

” Anh ăn ít vậy?” Thấy anh buông đũa, cô liền hỏi.

” Không phải anh ăn ít...” Anh nhướn mắt nhìn cô, cười cười đầy ẩn ý.

“.....” Cô lại cứng họng. Ý tứ quá rõ... không phải là nói cô ăn nhiều sao? Ủ.. bồn tiểu thư đây ăn nhiều đấy... thì sao?

Ăn xong, anh và cô mỗi người một laptop làm việc của mình. Đột nhiên, anh dừng tay, im lặng nhìn cô.

Cảm thấy được ánh mắt của anh, cô hơi mất tự nhiên nhưng cũng không để ý. Cô vẫn tiếp tục xem phim, mắt vẫn dán vào màn hình.

Chợt anh đưa tay tạm dừng tập phim cô đang xem.

” Sao thế... Lão đại?”

” À... anh sẽ cân nhắc... sẽ thử...”

” Chuyện gì?”

” Chuyện.... thích em!”

“.....”

Cái gì đây????? Thiên ah.... Tỏ tình???? Có được coi là tỏ tình không????

## 15. Chương 14: Đi Chơi (1)

Tử Kỳ mắt và miệng đều chữ O, người đờ ra. Não của cô đang cật lực sắp xếp thông tin vừa được tiếp thu.

” Thử.... thích em?”

” Ừ...”

“.....” Lại im lặng.... Tử Kỳ cảm thấy bất lực sao hôm nay não cô làm việc lè mề thế không biết.

” Em.... muốn nghỉ một lát” Cô ôm laptop vào lòng, đi về ghế của mình nằm xuống.

Anh lướt nhìn cô một cái rồi lại chuyên tâm vào laptop của mình.

\*\*\*\*\*

Lúc Tử Kỳ tỉnh dậy cô đã nằm yên trong phòng ở Đại bản doanh Mặc gia.

Chớp chớp mắt và làm một vài thủ tục chứng tỏ mình không nằm mơ, xác định đây là thực thì cô mới an tâm xuống giường. Tắm thay đồ xong đúng lúc có người lên gọi cô xuống ăn tối.

Cô nhanh chóng đi xuống lầu. Mọi người thấy cô đều vui vẻ chào hỏi. Đi vào nhà ăn, anh, nhóm người Thanh Long, Mặc Kỳ Phong và Tú Viên đều đã có mặt. Tú Viên thấy cô liền cười cười, vẻ mặt gian xảo không giấu vào đâu được.

Tử Kỳ gật đầu chào với mọi người xong liền ngồi xuống.

” Cô nha... mới nghe tin cô bị đổi mất tôi còn định mở tiệc ăn mừng.... ai dè.. chưa một ngày đã quay lại...”

“.....” Tử Kỳ cười nhếch mép, không thêm so đo với anh ta.

” Được rồi.... đừng làm loạn” Giọng ai đó trầm trầm vang lên.

Tú Viên nhéo cho Mặc Kỳ Phong một cái rỗ đau.

” Ha...” Tử Kỳ nhìn bộ dạng đau đớn của anh ta thì không nhịn được liền phì cười.

Mặc Kỳ Phong định nói gì đó nhưng lại bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của anh trai đáng kính thì liền ngậm miệng lại. Bọn người Thanh Long chỉ biết lắc đầu bó tay.

Ăn xong bữa tối thì mọi người đều làm việc của mình. Tú Viên rảnh rỗi dắt Tiểu Cát rồi kéo theo Tử Kỳ đi dạo trong vườn. Hai bên Tú Viên một người một chó mà kéo đi.

” Hay thật.... Tiểu Cát... tình huống vậy... tao ngang hàng với mày rồi” Tử Kỳ lăm bắm với Tiểu Cát, mặc cho Tú Viên kéo đi.

” Nói...” Tối nhà nghỉ mát trong vườn Tú Viên chưa kịp ngồi đã mở miệng nói.

” Nói gì?” Tử Kỳ vuốt ve Tiểu Cát, nhướn mắt lên hỏi.

” Tất cả....” Tú Viên ngهنh mặt, tay gõ gõ lên mặt bàn.

” Cậu hỏi đi... chứ biết kể từ đâu...” Tử Kỳ nghiêm túc nhìn Tú Viên.

Thế rồi người hỏi người trả lời, trả lời rồi lại hỏi.... mấy tiếng đồng hồ sau Tú Viên mới tha cho Tử Kỳ.

Lê lét về phòng đã hơn 10h tối. Đi tới cửa thư phòng, thấy đèn vẫn sáng. Thế là cô quay lại phòng bếp, pha một tách trà nóng mang lên.

" Vào đi". Vừa gõ cửa đã nghe tiếng anh vang lên.

" Lão đại..." Cô đặt tách trà lên bàn, gọi khẽ. Anh ngẩng lên nhìn cô một cái rồi lại cúi xuống xem tài liệu trong tay.

Bây giờ, anh chỉ mặc đồ thường ở nhà, không vest đen nghiêm túc nữa nhưng khí chất vẫn không hề suy giảm, vẫn khiến người ta e dè không dám lại gần.

" Vết thương đã hết đau chưa?" Anh chỉ hỏi, không ngẩng đầu lên nhưng tay đã cầm tách trà đưa lên miệng.

" Dạ... vết thương nhỏ thôi... khỏi rồi ạ" . Chỉ là vết thương do thủy tinh cắt trúng, không sâu nên không nguy hiểm lắm.

" Ừ...".

Lạnh lùng quá... thật khác lúc sáng nha...

Tử Kỳ nhìn trái nhìn phải, thấy mình ở trong đây hơi dư thừa liền quay người đi ra, không quên nói thêm:

" Lão đại... cũng đừng làm quá khuya..."

Sao tự dưng cô lại cảm thấy câu này đầy mờ ám nhỉ????

" Ừ..." Anh lúc này chợt ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt đầy hàm ý mà cô không đoán được.

Nhanh chóng đi ra khỏi thư phòng rồi bay vọt về phòng...

Vừa đóng cửa phòng lại, đi được hai bước thì cửa phòng lại mở ra. Cô tròn mắt nhìn anh bước vào phòng.

" Ó.... Lão... lão đại... không phải anh..." Miệng lắp bắp mãi không tròn câu, tay thì chỉ loạn xạ cả lên.

" Anh nghĩ... không nên làm việc quá khuya... cũng phải nghỉ ngơi rồi..." Anh gật gật đầu, đi lại giường.

" Tiêu rồi... không phải anh nghĩ em đang câu dẫn anh đấy chứ?????" Tử Kỳ mím môi, thầm than trong lòng.

Tử Kỳ không nói không rằng, chạy ào vào phòng thay đồ. Thay đầm ngủ màu xanh lá nhạt, tương đối kín đáo, cô an tâm đi ra ngoài. Lúc trước, mối quan hệ của hai người chỉ đơn giản chủ - tớ, còn bây giờ nửa nạt nửa dỗ khiến người ta áp lực nha.

Tuy nhiên, ai đó không cảm thấy có gì khác, vẫn ôm ai kia ngủ ngon lành. Còn ai kia thì nghĩ mãi, cuối cùng mặc kệ ai đó làm gì cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Những ngày sau đó, Tử Kỳ trải qua chuỗi ngày dưỡng thương an nhàn ở Mặc gia. Tú Viên hiện nay đã bị Mặc Kỳ Phong lôi tới công ty quản lý mọi việc phụ giúp anh ta. Ai ai cũng có việc làm. Tử Kỳ quay lại với công việc quen thuộc lúc trước như là làm vườn, phụ giúp nấu ăn thỉnh thoảng đến khu căn cứ giải quyết vài vấn đề công nghệ với mọi người.

Hơn một tháng cảm rảnh trong nhà, Tử Kỳ từng xin Mặc Kỳ Hàn cho cô ra ngoài chơi vài lần nhưng lần nào cũng thất bại.

Lần thất bại đầu tiên, cô cho qua.

Lần thất bại thứ hai, cô liều làm mặt dối, ngủ sát ngoài mép giường không cho ai đó ôm. Thế mà trời xui đất khiến cô có cái tật ngủ hay chui rút vào chỗ ấm... thành ra... lúc ngủ, cô vô thức chui vào lòng anh. Thật mất mặt.

Hai lần sau, cô xin xỏ nhưng không có lấy một tia hi vọng.

Và vào một đêm mát mẻ nào đó....

" Bây giờ...Tú Viên gọi..." Vừa thấy cô từ phòng tắm đi ra anh đã tiện tay ném cái điện thoại đang cầm cho cô.

Tử Kỳ nhanh tay chụp lấy....

” Chuyện gì?”

” Sao không có thiện ý vậy... bộ mình phá hỏng chuyện tốt của ai đó sao?”

” Bớt suy nghĩ lung tung... mà có chuyện gì?” Tử Kỳ nghe câu Tú Viên hỏi nhin không được lén nhìn anh một cái. Còn anh? đang rảnh rỗi nằm xem TV.

” Mai mình muốn ra ngoài chơi... sẵn tiện mua sắm vài thứ...”

” Cho mình đi với...” Tử Kỳ không đợi Tú Viên nói hết câu liền cao giọng bay vào.

” Haha.... câu này mình nghe đã phát chán rồi... nhưng mình vẫn gieo hi vọng với cậu... như cũ... cố lên...”

” Ừ... mình biết...”

” Sáng mai nhé... mình chờ tin tốt... trường hợp đi không được thì.... haha... như cũ... muốn gì mình mua... bye bye...”

” Ừ... bye bye” Tử Kỳ cúp máy, lòng đang nghĩ xem lần này nên xin xỏ Lão đại như thế nào.

” Lại muốn ra ngoài?” Anh tắt TV, nhướn mắt hỏi.

“....” Tử Kỳ gật đầu liên tục như gà mổ thóc. Và không đợi anh nói gì nữa, cô liền nhào lên giường, ngồi bẹp bên cạnh anh, hai tay bầu lên tay anh, tuông một tràn:

” Lão đại thân mến... lần này anh cho em đi đi... em hứa sẽ không gây chuyện... em ở trong nhà hơn một tháng rồi... đây là lần thứ năm em xin anh cho em ra ngoài rồi đó...anh đồng ý với em đi... rồi sau này anh muốn em làm gì em cũng nghe theo...”

” Muốn em ở yên trong nhà?”

” Ó... chuyện đó.... ”

” Thế nào...?”

” Lão đại.... cái này... anh là cấm vận em sao?” Tử Kỳ cúi gằm mặt lăm lăm.

“.....” Anh im lặng nhìn cô chăm chăm.

” Em biết rồi...” Cô ỉu xiu nằm xuống.

Anh tiếp tục im lặng, nằm xuống bên cạnh cô. Cô biết thân biết phận liền chui vào lòng anh. Anh hơi ngạc nhiên, cứ nghĩ cô sẽ nằm thừ ra một chỗ mặc cho anh kéo vào lòng. Anh cười cười vuốt tóc cô.

” Thôi được rồi...”

” Hả????” Cô ngược lên nhìn anh, mắt chớp chớp liên tục... Hình như... anh vừa có ý nhượng bộ cô nhỉ???

” Nhưng anh sẽ cho người đi theo...”

” Không cần... không cần... như thế mất tự nhiên....”

“.....”

” Tùy.... anh vậy.... ”

” Nhớ về sớm...”

” Vâng... ” Cô cười hì hì ôm chặt lấy anh.

Cô không ngờ cách vô tình mềm mỏng này của mình lại có hiệu quả như vậy... biết thế cô đã sử dụng từ lâu. Chợt cô nhớ ra phải gọi cho Tú Viên.

” Tú Viên... ”

“....”

”Ừ... đã duyệt....”

“.....”

”Haha.... ừ.... mai gặp....”

Tử Kỳ hí hửng nằm trong lòng Mặc Kỳ Hàn. Tâm trạng nôn nao khiến cô không ngủ được. Nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, cô sợ mình không nằm yên sẽ làm anh thức giấc. Chợt anh trở mình, quay lưng lại phía cô. Thấy anh trở mình nằm yên, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô nào hay biết, anh thực ra cũng không ngủ được. Tập hồ sơ lúc chiều đã khiến cho anh trằn trọc không yên.

\*\*\*\*\*

Thư phòng....

”Lão đại.... vẫn không tìm được tung tích Trần Tuyết.... nhưng có thông tin rất quan trọng...”

Huyền Vũ đưa lên một tập hồ sơ, anh lật ra xem, khe nhúu mày. Buông hồ sơ ra, anh ngẫm nghĩ một lát rồi thở dài:

”Thì ra là nhằm vào họ.... chúng ta đoán sai rồi...”

”Vâng.... không ngờ Trần Tuyết lại là người của tổ chức X...”

”Vậy... lúc trước... cô ấy tiếp cận lão đại là có mục đích gì... rồi sao lại bỏ đi... rồi lại cất công lên kế hoạch quay về?” Bạch Hổ nêu lên loạt thắc mắc.

”Tung tích của Tử Kỳ Tú Viên nhất định là đã bị lộ... Trần Tuyết biết được mới lên kế hoạch chinh chu như vậy.... nhưng tại sao cô ấy lại không ra tay... mà làm cứ như nhử mồi?” Thanh Long tiếp lời.

”Tại sao Tử Kỳ không nhận ra Trần Tuyết?” Lần này là Chu Tước lên tiếng.

Mặc Kỳ Hàn và ba người còn lại đổ dồn ánh mắt về phía Bạch Hổ - người biết rõ về X hơn cả. Anh ta suy nghĩ một lúc rồi nói:

”Hình như X có một tổ ngầm... tập hợp những người có địa vị trong xã hội... họ chịu sự huấn luyện của X nhưng không làm việc cho X... theo như tôi biết Trần lão đại Trần Trung cũng là người của X”

”Ra thế...” Ba người kia gật gù... Mặc Kỳ Hàn thì im lặng.

”Chế độ tập luyện của X rất hà khắc... à... cái này... nên hỏi Tử Kỳ và Tú Viên...”

”Vậy... có thể Trần Tuyết là do X đứng sau lưng” Thanh Long lên tiếng.

”Tại sao X cứ phải truy sát hai người họ?” Chu Tước hỏi.

“.....”

Năm người lại rơi vào trầm mặc.

\*\*\*\*\*

Sáng hôm sau....

Tử Kỳ nôn nao mãi tới khuya mới ngủ nhưng sáng lại dậy rất sớm. Dậy sớm nhưng công việc chọn đồ lại tốn khá nhiều thời gian của cô nên đầu lại vào đấy. Chọn đồ xong cũng đúng lúc tới giờ ăn sáng.

Mặc Kỳ Hàn thay đồ xong bước ra thì thấy Tử Kỳ ngồi ở sofa đợi thì rất ngạc nhiên. Anh nhìn lướt từ đầu đến chân cô, hơi sững người.

Hôm nay cô mặc một cái áo sơmi voan trắng mỏng, váy xòe màu đỏ tươi dài ngang gối, túi xách màu trắng, giày cao gót màu trắng, tóc nâu xoăn dài ngang lưng xõa tự nhiên, tóc mái thưa trước trán.

Anh biết cô đẹp... nhưng so với những bộ đồ cô hay mặc như quần Jean áo phông thì cô như thế này càng dịu dàng càng đẹp động lòng người.

” Sao lại ăn mặc như thế này?” Anh nhú mày hỏi cô.

” Em... đi chơi mà... lâu rồi em không được mặc đẹp...” Cô bĩu môi. Anh mà bắt cô thay đồ khác.... cô sẽ liều mình nha.

” Ừ... ” Anh không thêm để ý nữa, mở cửa đi thẳng xuống lầu. Cô hí hửng chạy theo sau.

Tâm trạng cực kì tốt nên cô rất nhiệt tình chào hỏi bất cứ ai cô gặp.

” Buồn vui em cứ viết rõ ràng trên mặt vậy sao?” Anh quay lại nhìn cô lên tiếng, giọng có hơi bực bội nhưng mặt vẫn lạnh như tiền.

” Em...” Cô lập tức đem nụ cười giấu đi. Lão đại à... muốn có gương mặt trầm cảm xúc như một giống anh thì... cô đây tu luyện không biết tới chừng nào à nha...

## 16. Chương 15: Đi Chơi (2)

Chiếc Ferrari đỏ chói ngạo nghễ chạy ra khỏi cổng Mặc gia, theo sau là hai chiếc Audi đen.

” Haizzz.... biết đi với cậu phiền phức như vậy... mình đi một mình...” Tú Viên nhìn hai chiếc xe đen chạy sau, lẩm bẩm than phiền.

” Chịu.... mình bị ép...”

” Hứ...”

” Mà.... nếu cậu không thích...”

” Haha.... duyệt... mà được không đấy?”

” Cô Tô à.... lái xe của cô là ai... ?

” Mình không nói chuyện đó... cậu không cắt đuôi bọn họ được thì về giải nghệ luôn cho rồi... cái mình nói là cậu ăn nói sao với lão đại...”

” Ừ thì.... về rồi tính sau... chưa chắc anh ấy cho mình ra ngoài lần nữa... lần này chơi cho đã... ra sau thì ra... há...”

” Haha.... chơi cho đã nào...”

” Đi thôi.... đua nào...” Tử Kỳ nhìn hai chiếc xe theo đuôi qua kính chiếu hậu, nhếch mép cười rồi đột ngột nhấn ga tăng tốc.

Bây giờ là hơn 8h sáng, tuy không tới mức kẹt xe nhưng đường xá cũng có thể coi là đông đúc.

Chiếc xe đỏ hết chạy qua phải rồi lại đánh sang trái, luồn lách chuyên nghiệp qua các luồng xe đang chạy trên đường.

” Chết rồi... bám theo...” Một người trong xe đen hét lên.

Trên đường, một đống hai đen bám nhau ráo riết, các xe trên đường biết điều, tự giác nhường đường cứ như nhường xe ưu tiên.

\*\*\*\*\*

Lúc này, trong thư phòng....

” Lão đại.... đúng như lão đại đoán....” Thanh Long cười cười báo tin.

” Ừ... cứ theo kế hoạch....”

Mặc Kỳ Hàn vẫn xem báo cáo, cười như không cười.

” Thật là khó bảo” Anh nghĩ thầm.

Sớm đoán được cô sẽ làm loạn như vậy nên anh đã bố trí bốn xe theo bọn họ. Hai tay đua chuyên nghiệp lái hai chiếc xe màu xám bình thường nhất chở theo vệ sĩ Mặc gia trong trang phục bình thường nhất đợi sẵn ở đường lớn, hai chiếc đen thì chạy theo từ Đại bản doanh.

Khi cô cắt đuôi thì hai chiếc đen sẽ giả vờ theo không kịp trong khi hai chiếc xám vẫn âm thầm bám theo.

Mặc dù hai người lái xe kia là tay đua chuyên nghiệp nhưng để bám theo được Tử Kỳ thì cũng là vất vả nhaaa....

\*\*\*\*\*

” Haha.... thế nào?” Tử Kỳ cười sảng khoái, quay qua hỏi Tú Viên.

” Còn phải hỏi.... lâu rồi mới ngồi xe cậu lái nhaaaa... hahaha...” Tú Viên cũng kích động không kém.

” Đi đâu đây?” Tử Kỳ hỏi.

” Cậu muốn đi đâu... thì đi đó... hôm nay cho cậu toàn quyền quyết định”

” Ok....” Tử Kỳ lại nhún ga vọt đi.

Đầu tiên Tử Kỳ chọn đi mua sắm. Đi hết trung tâm thương mại này đến trung tâm thương mại khác, hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Mãi đến khi bụng réo thì hai người mới chú ý thời gian.

Tử Kỳ lái xe tới quán ăn quen thuộc của hai người hay ăn lúc trước.

” A... Tử Kỳ... lâu quá mới gặp cháu nha... mấy lần trước chỉ có Tú Viên với cậu đẹp trai tới thôi...” Vừa thấy hai cô bước vào, cô chủ quán niềm nở mở lời.

” Dạ... cháu hơi bận nên không tới được....” Tử Kỳ lịch sự đáp lại gọi vài món, sau đó cô quay ngắt sang nhìn Tú Viên với ánh mắt dò xét.

” Nói.... cậu với Mặc Kỳ Phong tính tới đâu rồi...?”

” Tới gì mà tới...”

” Đỏ mặt làm gì...?”

” Ai da... anh ấy cũng nói muốn cưới mình...”

” Cưới á?” Tử Kỳ kinh ngạc đến vô thức tăng âm lượng lên cao, hậu quả là thu hút được kha khá ánh mắt mọi người trong quán.

” Cậu... kích động như thế làm gì?” Tú Viên cắn răng nói khế, hận không có cái lỗ để cô chui vào cho xong.

” Rồi... cậu... tính như thế nào?” Tử Kỳ uống ngụm trà khôi phục lại tinh thần.

” Mình tất nhiên không đồng ý... chúng mình mới quen nhau có mấy tháng... với lại... thân phận hai đứa...”

” Ủầy... anh ta không để ý thì cậu để ý làm gì... thế... hai người có ” gì gì đó đó” nhau chưa?” Tử Kỳ chớp chớp mắt nhìn Tú Viên.

” Chưa... mình vẫn là theo tư tưởng truyền thống Phương Đông nha... anh ấy cũng không ép...”

” Oaaaa.... hạnh phúc nha...”

” Không bàn nữa... đổi nhân vật chính... sang cậu đi...”

” Mình gì nữa.... chả phải nói hết với cậu rồi sao?”

” Hứ... mình cứ muốn nghe...”

” Đây... thức ăn tới rồi... chúc hai em ngon miệng” Chị phục vụ mang thức ăn ra, vừa vắn cứu Tử Kỳ một vắn.

” Ăn thôi.... không nói nữa...” Tử Kỳ gấp một miếng gà bỏ vào cái miệng đang định nói chuyện của Tú Viên rồi cười khi khi.... Tú Viên chỉ đành hậm hực xử lí miếng gà.

Ăn xong hai cô lại tiếp tục chạy vòng vòng thành phố cuối cùng quyết định chạy ra biển ngắm mặt trời lặn.

” Lão đại.... đối với cậu cũng thật tốt...” Đang ngắm hoàng hôn, Tú Viên đột nhiên nói.

” Ừ... rất tốt... chỉ là không biết... anh ấy sẽ yêu mình không?”

” Tâm tư của Lão đại... không ai có thể hiểu...”

” Đó cũng chính là nỗi khổ của mình”

” .....” Tú Viên chợt im lặng, nhìn sang Tử Kỳ.

” Không thể hiểu anh ấy muốn gì... nghĩ gì... không biết tâm tư của anh ấy...”

“ .....”

” Mình đã nghĩ.... không cần anh ấy đáp lại mình... chỉ cần ở bên anh ấy... nếu sau này... anh ấy có người mà anh ấy yêu... mình sẽ rút lui... nhưng vẫn ở bên giúp đỡ anh ấy.... vậy thôi...”

” Anh ấy vừa chịu đả kích từ chuyện của Trầm Tuyết... chắc sẽ cần thời gian....” Tú Viên rời mắt khỏi Tử Kỳ, nhìn ra biển, nói.

” Ừ... mình biết.... ”

Rồi hai người lại rơi vào im lặng.

Tử Kỳ.... cô yêu anh.... cô chỉ biết rõ mình yêu anh... còn tình yêu của cô sẽ đi về đâu, đi được đến đâu thì cô hoàn toàn mù mịt. Giống như những con sóng kia.... cứ dập dờn dập dờn... không biết đến khi nào mới dừng...

Đột nhiên điện thoại Tú Viên reo lên... là Mặc Kỳ Phong gọi. Lúc này thì Tử Kỳ mới nhớ tới cái điện thoại đáng thương bị cô tắt nguồn và để trong túi xách. Cô vội vàng lấy nó ra mở nguồn. Liệu anh có gọi khi thấy cô chưa về không?

Không.... điện thoại trống trơn.... Biết rõ vậy nhưng Tử Kỳ vẫn thấy buồn buồn....

Hai người lên xe về thì trời đã nhá nhem tối. Về đến Mặc gia là đã hơn 10h đêm.

Anh đã về phòng... cô đưa ra kết luận khi thấy thư phòng tối đèn.

Đứng trước cửa phòng bày ra nụ cười tự nhiên nhất, hít một hơi liền mở cửa đi vào.

Nhưng... anh không ở trong phòng.... phòng tắm không bật đèn... vậy... anh đã đi đâu nhỉ?

Cô đứng bất động ngay cửa nghĩ tới nghĩ lui không hề hay biết phía sau có một người đang đi lại gần.

” Ra là còn biết đường về...” Một giọng nói trầm trầm khiến cho gai óc Tử Kỳ nổi hết cả lên, sóng lưng bỗng lạnh lạnh.

” Lão... đại...” Tử Kỳ không dám quay lại chỉ biết cúi gằm mặt xuống.

” Thật không nghĩ em bị mất căn bản về giờ giấc...” Anh lướt qua người cô, đi lại ghé sofa ngồi xuống.

” Dạ??” Cô ngẩng lên trưng ra bộ mặt khó hiểu nhìn anh.

” Sớm của em là giờ này sao?” Anh nhướn mắt nhìn đồng hồ, cô cũng vô thức nhìn theo.... eo ôi.... 10h rưỡi đêm.

” Em.... xin lỗi...” Lần này cô trưng ra bộ mặt chó con.

” Không có lần sau...” Anh lạnh lùng nói.

” Vâng...”

“ .....” Anh không nói gì nữa, đứng dậy đi lại giường.

Cô cũng nhanh chóng chui vào nhà tắm.... rồi lại nhanh chóng chui ra.... rồi nhanh chóng leo lên giường chui vào trong chăn ôm lấy ai kia.

” Có gì cần giải thích với anh không?”

” Ah....” Cô ngẩng ra vài giây chợt nhớ đến vụ cắt đuôi hồi sáng.

” Không có?”

” Thật ra thì.... có”

” Tốt lắm.... em nói thử xem”

” Em.... ” Tử Kỳ nghĩ nghĩ chợt nảy ra một lý do khiến cô mừng quýnh ngồi bật dậy.

” À.... em nói lão đại này... tại người của anh lái xe yếu quá... hơn nữa lúc đó đường xá đông đúc nên... nên... em lạc với họ...”

” Phải không...”

” Thật.... lão đại tin em đi...”

“.....”

” Lần sau em sẽ cẩn thận hơn.... nhé”

” Còn có lần sau...?”

” Không có sao ạ?”

” Em nói xem...”

” Hic... em biết rồi...”

Tiếp tục màn ỉu xiu chui vào chăn ngan ngoãn nằm gọn trong lòng anh. Tử Kỳ ảm ức mãi không thôi. Nhưng một mỗi cả ngày khiến cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, anh ra ngoài từ sáng sớm, đến trưa thì cô nhận một tối hậu thư từ anh :

” Tối đi dự bữa tiệc với anh.... sẽ có người đến chuẩn bị cho em... ”

Thế là từ xế trưa đã có vài người bận rộn ra vào phòng cô. Tú Viên cũng phải đi cùng Mặc Kỳ Phong nên bây giờ chắc cũng bị hành hạ giống cô.

Vật vờ mấy tiếng đồng hồ... cuối cùng cô cũng xong công cuộc làm ma nơ canh cho bọn họ.

” Woahh.... Xoay một vòng nào em yêu.” Tú Viên vừa vào tới hào hứng nói. Bên cạnh cô ấy là những người hành hạ cô này giờ, cũng đang giương lên ánh mắt trông chờ vào thành quả của họ.

“....” Tử Kỳ bắt lực xoay một vòng cho vừa lòng bọn họ.

” Quá... tuyệt....” Bọn họ đồng thanh.

Để xem nào.... Tóc búi cao thanh lịch, vài cọng xoắn nhẹ rơi hai bên tai. Đầm dạ hội dài chấm đất màu vàng ánh kim, cổ rũ làm cho vòng một nửa ẩn nửa hiện, chít eo cao kiểu nữ hoàng càng tôn lên vòng eo chuẩn, giày cao gót để đồ cùng màu.

” Thế nào...???”

” Quá hài lòng... không chê vào đâu được...” Tú Viên gật gù.

Tử Kỳ nhìn Tú Viên... cũng gật gù đưa ra ngón cái: ” Cậu... nhất nha”

” Hahaha... quá khen quá khen” Tú Viên cười cười nắm bàn tay Tử Kỳ.

Tú Viên... Đầm dạ hội màu kem xẻ một bên, cúp ngực, ôm sát cơ thể hoàn hảo của cô. Giày cùng màu, tóc xoắn lộn to xõa tùy ý.

” Giờ... làm gì nữa?” Tử Kỳ hỏi.

” Đi thôi... ” Tú Viên kéo Tử Kỳ đi xuống lầu.

Chiếc xe Limo đen bóng nhoáng ngừng trước trụ sở Tập đoàn Mặc thị. Mặc Kỳ Hàn và Mặc Kỳ Phong sánh bước đi ra, theo sau là hai hàng người vest đen chỉnh tề.

Hai anh em tao nhã bước lên xe. Đoàn xe tiếp tục di chuyển đến nhà hàng 5 sao AB , địa điểm tổ chức bữa tiệc.

” Chỉ là tiệc mừng thọ bình thường... em đâu cần cầu kì như vậy... đẹp chết người đi” Mặc Kỳ Phong càu nhàu nhưng trong mắt đầy ý cưng chiều Tú Viên.

” Em là vì ai? Còn không phải cho anh nở mày nở mặt sao?” Tú Viên bĩu môi.

” Haha... anh biết ...anh biết...” Mặc Kỳ Phong giơ tay định ôm lấy Tú Viên nhưng đã bị cô tròng mắt nhắc nhở.

Hai người đồng loạt nhìn sang hai người nào đó bị coi là không khí này giờ, chỉ còn biết cười trừ.

” Tử Kỳ... thật không ngờ... cô trang điểm chải chuốt lên... cũng giống phụ nữ đấy chứ...” Mặc Kỳ Phong miệng nói Tử Kỳ nhưng mắt thì nhìn anh trai của mình. Thấy anh trai trong mắt có ý cười, anh ta hài lòng quay mắt về Tú Viên.

” Anh.... nói câu nào bình thường với anh rất khó sao???” Tử Kỳ liếc xéo anh ta. Vậy ý là bình thường cô không giống phụ nữ sao???? Tức chết với tên dở hơi này.

” Chỉ khó với cô thôi...” Mặc Kỳ Phong nhún vai.

” Hừ... ” Tử Kỳ nhìn sang Tú Viên, bắt gặp ánh mắt bất lực liền hừ lạnh quay đi... ” Có sắc quên bạn... khá lắm” cô lẩm bẩm trong lòng.

Mặc Kỳ Hàn này giờ im lặng ngồi bên cạnh Tử Kỳ. Từ lúc lên xe đến giờ anh chỉ liếc nhìn cô một cái rồi thôi. Tử Kỳ hơi thất vọng nhưng không bận tâm nhiều. Cô đã bị cảnh đêm lung linh thu hút hết sự chú ý rồi.

## 17. Chương 16: Dự Tiệc

Tiệc mừng thọ 65 tuổi của Trương Nghị - chủ tịch Tập đoàn Trương thị, đối tác kinh doanh lâu đời với Mặc thị đồng thời cũng là một nhánh thế lực của Mặc gia, được tổ chức ở đại sảnh trên sân thượng khách sạn AB - khách sạn 5 sao thuộc top xa hoa bậc nhất thành phố. Vì Trương Nghị là một người có mối quan hệ làm ăn ở cả hai mảng của Mặc gia nên cả hai anh em họ Mặc đều đến tham dự.

Buổi tiệc có đầy đủ những nhân vật máu mề của cả hai giới Hắc - Bạch đạo.

“Tên Mặc Kỳ Phong thật biết lừa người... tiệc sinh nhật bình thường của hắn đây sao?” Tử Kỳ nhìn khung cảnh xa hoa của bữa tiệc không nhìn được tặc lưỡi.

Anh em họ Mặc thật có sức ảnh hưởng, vừa vào tới nơi đã có vô số người này người nọ tới chào và kính rượu. Mặc Kỳ Phong nhanh chóng dẫn Tú Viên tách ra, đi lại chào hỏi một số đối tác kinh doanh. Tú Viên đã theo Mặc Kỳ Phong tới rất nhiều bữa tiệc nên mọi người cũng đã quen với sự xuất hiện của một cô gái xinh đẹp và có thể trong tương lai là phu nhân Lão nhị của Mặc gia.

Nhưng Tử Kỳ lại khác...

Mặc lão đại xưa nay chưa hề đi dự tiệc mà bên cạnh xuất hiện một người phụ nữ - trừ Chu Tước. Và dĩ nhiên ánh mắt mọi người đều dán vào người Tử Kỳ.

” Đi sát vào anh” Anh thì thầm vào tay cô.

” Vâng...” Cô nhỏ giọng trả lời. Đối với ánh mắt mọi người, cô có bối rối có run sợ nhưng cô không thể làm anh mất mặt.

Trong đầu văng vẳng tiếng của quản gia có nói riêng với cô lúc chiều: " Lão đại mang cô theo... thế nào cũng sẽ gây chú ý... vì Lão đại.. cô nên biết phải cư xử ra sao..."

Nghĩ vậy, cô đem sự lúng túng giấu vào trong. Thẳng người ngẩng cao đầu tự tin đi bên cạnh anh. Những vị phu nhân khác đến chào hỏi cô cũng tươi cười có chừng mực và lịch sự đáp trả.

" Em rất ra dáng đấy..." Anh nhìn cô, ánh mắt như đang cười.

" Em... " Cô xấu hổ nhìn anh.

" Rất tốt..." Anh hài lòng nói, sau đó quàng tay qua eo cô, kéo cô sát vào mình. Vừa vặn lúc đó chủ nhân của bữa tiệc đi tới.

Trương Nghị vừa xuất hiện ở sảnh liền dõi mắt tìm kiếm Mặc Kỳ Hàn, ông đối với vị Mặc lão đại này vẫn là nên xem nét mặt nha.

" Mặc Lão đại bỏ chút thời gian ghé qua... thật khiến cho lão già này hân hạnh..." Trương Nghị vừa bước lại, liền mở lời.

" Trương lão đại khách khí rồi..." Anh lịch sự đáp lại.

" Vị tiểu thư này..." Ánh mắt Trương Nghị nhanh chóng chuyển sang Tử Kỳ.

" Tôi là Diệp Tử Kỳ... chào Trương lão đại..."

" À... chào cô Diệp..." Tầm mắt ông ta rơi trên bàn tay Mặc Kỳ Hàn đặt ngay eo cô, ông ta liền cười cười, nói đùa: " Hay là... Mặc phu nhân nhỉ?"

Lời vừa nói xong, ông ta bỗng nhiên hận muốn cắt lưỡi mình cho xong... Mặc lão đại là ai mà ông còn dám đùa. Đâu phải người con gái nào xuất hiện bên lão đại đều sẽ là phu nhân. Vị trí Mặc phu nhân sao có thể tùy tiện đùa giỡn được.

" A... cái này... Trương lão đại đề cao Tử Kỳ rồi..." Cô nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng đang ngượng ngùng của mình.

Cô nhìn anh... không lằm đậy chứ... anh đang cười sao??? Ý gì đây....

" À... cô Diệp khiêm tốn rồi..." Trương lão đại thấy anh không có ý tức giận liền thở phào nhẹ nhõm. Lần sau phải chú ý hơn mới được.

Chào hỏi xã giao một lượt khiến cho đầu Tử Kỳ đã quay mòng mòng. Mặc Kỳ Hàn nhìn cô một cái rồi kéo cô đi lại một cái bàn nằm trong góc.

" Haizz... bữa tiệc nào anh dự cũng giống như vậy sao?" Tử Kỳ cúi xuống nắn bóp cái chân sưng tấy vì đứng quá lâu của mình.

" Đây chỉ là tiệc sinh nhật bình thường..." Anh bình thản đáp.

" Hai anh em anh bị mất căn bản về khái niệm bình thường à?" Cô giương đôi mắt không thể tin nổi nhìn anh. Bình thường á? Vậy nếu bữa tiệc đặc biệt kiểu như anh nói thì sẽ ra sao nhỉ???

" Em lo mà tập làm quen đi..." Anh nhìn cô, ngón tay gõ gõ lên bàn.

" Sao em lại phải tập...? " Cô chu môi lằm bằm.

" Đây là bước đầu tiên em phải biết khi ở bên cạnh anh..."

" Đây là chuyện của Mặc phu nhân mà.... " Cô lí nhí trong họng nhưng cô lại quên mất mình đang ngồi với ai... thính giác của anh không thể đùa được nha...

" Em muốn trở thành Mặc phu nhân?" Anh bỗng đưa tay nâng cằm cô lên, cười cười rồi hỏi cô.

" Anh... hỏi đi đâu rồi..." Cô lúng ta lúng túng quay mặt đi. Tránh ánh mắt đầy mị lực của anh.

" Em... không muốn sao?". Anh buông tay xuống, ngả người tựa vào ghế.

".....". Tử Kỳ cảm thấy đại não mình hình như đã ngưng trệ. Tạm thời không suy nghĩ được gì cả.

” Vậy là muốn?”

“.....”. Đại não vẫn chưa hoạt động.

” Không có chính kiến.... thật là một bi kịch”. Anh nhẹ lắc đầu tỏ vẻ bất mãn, miệng lưỡi nhác nhả ra vài chữ.

” .....”. Đại não của cô hình như ngắt rồi thì phải.

Vơ tay lấy ly nước trái cây trước mặt uống một ngụm lấy lại tinh thần.

” Em.... ”. Cô khó khăn mở miệng.

” Sao?” Anh cũng nhấp một ngụm rượu vang, chờ cô lên tiếng.

” Em.... vào nhà vệ sinh xú”. Cô nói và giương ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc.

Anh nhìn cô, hít một hơi thật sâu. Tay vô thức siết chặt ly rượu. Người con gái này thật biết cách chọc tức anh. Rất tốt.

” Đi đi...” Nếu anh không lên tiếng e là cô ấy không dám rời khỏi chỗ nha.

Cô cười thật tươi với anh rồi nhanh chóng bước đi. Anh nhìn theo bóng lưng đẹp đẽ của cô, miệng bắt giắc vẽ nên nụ cười nhẹ.

Nhìn theo bóng dáng Tử Kỳ không phải chỉ có Mặc Kỳ Hàn. Ẩn trong đám đông khách mời, một dáng người lặng lẽ rời đi, hướng theo Tử Kỳ mà đi tới.

Khách sạn xa hoa bậc nhất nên nhà vệ sinh cũng thuộc hàng xa xỉ.

Tử Kỳ rửa tay xong, chống hai tay lên bồn rửa, nhìn mình trong gương.

” Cũng không tệ...” Lúc trang điểm xong cô mất hết sức lực chả buồn ngấm mình lại lần nào, giờ nhìn kĩ lại cô cho phép mình tự kỉ xú vậy.

Từ ngoài vang lên tiếng giày cao gót lạnh lạnh rồi chợt dừng lại trước cửa nhà vệ sinh. Tử Kỳ không quan tâm, cô hong khô tay rồi đi ra ngoài.

” Diệp Tử Kỳ”

Tử Kỳ vừa ra khỏi nhà vệ sinh liền bị tiếng gọi của ai đó làm cho dừng bước. Cô xoay người lại, trong tầm mắt xuất hiện hình dáng một người phụ nữ.

Người phụ nữ này rất đẹp... rất sang trọng. Tử Kỳ thầm cảm thán trong lòng như vậy.

” Bà gọi tôi?” Tử Kỳ hỏi lại. Cô nhìn người phụ nữ với ánh mắt dò xét. Cô đoán đây chắc là vị phu nhân của nhà nào đó. Người phụ nữ này khoảng bốn mươi tuổi, áo dạ hội nhung đen, tóc đen búi cao làm bà vô cùng sang trọng khi cười lại mang lại vẻ thoải mái.

” Haha....Đúng tên cô... không gọi cô thì gọi ai?” Bà ta bật cười.

” Vậy... bà có chuyện gì muốn nói?”

” Tôi chỉ là hứng thú muốn biết người phụ nữ hiện tại bên cạnh Mặc lão đại rốt cuộc là người như thế nào”. Bà ta tiến lại gần Tử Kỳ, khí chất của người phụ nữ này quả không tầm thường. Lúc thì thoải mái lúc thì áp bức người nha.

” Vậy... đã biết rồi... có thể tạm biệt nhau ở đây”. Tử Kỳ gật đầu chào bà ta một cái rồi bước đi.

” Này....khoan đã...” Bà ta đưa tay chặn cô lại, ánh mắt dừng trên sợi dây chuyền trên cổ cô. Bà ta cười nói tiếp:

” Đến cả Huyết Phượng cô cũng đã đeo.... xem ra.... ” Bà ta bỏ lửng giữa câu, nhìn cô đầy hứng thú.

” Huyết Phượng?” Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi lại, tay sờ lên sợi dây chuyền bạch kim có mặt dây hình giọt nước bằng kim cương đỏ. Sợi dây chuyền này là anh đưa cho cô ngay sau lần đi Macau về và lúc trưa anh bảo cô nhớ đeo khi dự tiệc. Huyết Phượng là nó sao???

” Cô... không biết?” Bà ta đưa ánh mắt không tin nổi nhìn cô.

” Bà là ai?” Tử Kỳ vô cùng tò mò.

Người phụ nữ này là ai? Tại sao bà ta lại có vẻ biết về Mặc gia? Tại sao cô nhìn bà ta lại có vẻ quen quen?

” Tôi chỉ là một người.... quan tâm về Mặc gia thôi.... cô biết đấy.. Mặc gia là gia tộc như thế nào mà”.

“.....” Tử Kỳ nhìn bà ta dò xét.

” Thế đấy... cho nên... tôi rất muốn xem xem người phụ nữ Mặc Kỳ Hàn chọn là người có bản lĩnh như thế nào?”

Không phải bà ta muốn động thủ với cô đấy chứ.... tình huống gì đây?

Tử Kỳ còn đang suy nghĩ thì đã thấy một bàn tay thon thả vươn tới định bóp lấy cổ cô. Cô nhanh người né tránh đồng thời dùng tay phải đẩy tay bà ta ra.

” Cô ta/ bà ta biết võ” Cả hai thầm nghĩ.

Tử Kỳ nén bực bội, lách người đi qua bà ta. Người phụ nữ nhếch mép cười lạnh, vươn tay kéo Tử Kỳ. Đâu dễ để cô đi như vậy được.

Tử Kỳ mất hết kiên nhẫn liền phản đòn với bà ta.

Hai người phụ nữ mặc đồ dạ hội, giày cao gót.... đang đánh nhau.... thật biết dọa người nha...

” Á....” Tiếng một cô gái hét thất thanh. Cô gái đã bị hai người dọa cho thất kinh chạy mất.

Nghe tiếng hét hai người chợt dừng tay dừng chân.

” Thân thủ rất khá...” Người phụ nữ kia thở hắt một cái thầm tán thưởng Tử Kỳ.

“.....” Tử Kỳ thấy thật bất lực với người phụ nữ này. Cô nửa nhìn nửa liếc bà ta một cái, chỉnh lại đầu tóc rồi bỏ đi.

” Coi như có chút bản lĩnh.... nhưng còn trẻ con quá.....” Bà ta vẫn không buông tha cho cô. Nhưng lần này chỉ là đi bên cạnh cô mà thôi.

” Bà còn muốn gì nữa?” Tử Kỳ thở dài trong lòng, chân vẫn bước không ngừng nghỉ.

” Ta... chỉ muốn nói chuyện a...”

” Tôi không có gì để nói với bà...”

” Nhưng ta có....”

“.....” Tử Kỳ bước nhanh hơn, sắp ra tới đại sảnh rồi.... cô sắp thoát người phụ nữ kì quái này rồi.

” Cô/ Bà....” Hai người bỗng quay vào gọi nhau.

Tình huống dự kiến là:

” Cô... đợi tôi với”

” Bà... đừng theo tôi nữa”

Nhưng thực tế là...

Chưa kịp nói gì thì hai người bỗng thấy có gì đó sai sai... liền cùng nhau đưa mắt nhìn xung quanh đại sảnh.

Thảm rồi.... Sao mọi người đều nhìn về hướng này như đang đợi xem kịch vậy?

Nhanh chóng bị tiếng thút thít ở góc thu hút... hai người nhìn về phía đó... là cô gái lúc nãy... cô gái vừa thấy họ “chào hỏi” nhau bằng bạo lực...

Ai nhaa... đừng bảo là cô gái đó báo tin cho mọi người nhaaaa....

Đẹp mặt quá rồi....

Đám đông tách ra nhường lối cho một người.... là Mặc Kỳ Hàn. Vừa nhìn thấy cô và người phụ nữ kia anh khẽ nhíu mày.

Anh không chút ngạc nhiên sao? Tử Kỳ thấy lạ... nhưng cũng nhanh chóng quên đi... anh nổi tiếng trăm cảm xúc một về mặt mà.

Cô nhìn người phụ nữ bên cạnh, bà ta cũng đang nhìn cô. Chợt bà ta cười với cô một cái liềm khôi phục về mặt bình thần.

” Haha... tưởng ai... hóa ra Mặc lão phu nhân và cô Diệp...” Trương Nghị lão đại cười niềm nở lên tiếng.

Tử Kỳ cũng cười đáp lại.... chợt nụ cười của cô đông cứng lại....

Cô vừa mới nghe Trương lão đại gọi gì nhỉ?

Mặc lão phu nhân....

Mặc lão phu nhân....

## 18. Chương 17: Mặc Lão Phu Nhân

Tử Kỳ như bị sét đánh... Cô vô thức bước về phía Mặc Kỳ Hàn.

” Chuyện... này... bà ấy.... bà ấy...” Cô nhìn anh cầu cứu.

” Ừ... mẹ anh...” Anh bình thần trả lời cô.

“Ầm” Tử Kỳ cảm thấy trong đầu hình như có dư chấn.

” .....” Cô cắn môi, quay lại nhìn Mẫu thân đại nhân của anh. Bà nhìn cô nở một nụ cười âu yếm làm cho cô sởn gai ốc.

” À... chỉ là tôi và cô Diệp gặp nhau trò chuyện đôi câu mà thôi... ” Bà nhìn quanh, từ tốn nói.

” Ra vậy.... hiểu lầm... chỉ là hiểu lầm thôi.... Tuyết Cầm đã nhìn lầm rồi” Trương lão đại cười nói theo. Tuyết Cầm là tên cô gái đã bị dọa kia.

Mọi người nhanh chóng nhám mắt cho qua... ai bảo bọn họ là Mặc gia chứ...

” Về thôi...” Ngắn gọn súc tích hai chữ... và người nói chính là Mặc lão đại.

” Mẹ... đi nữa” Mặc lão phu nhân cũng nhanh chóng đi theo.

Trên xe Limo sang trọng....

” Mẹ về lúc nào thế? Không hề báo trước để tụi con chuẩn bị...” Mặc Kỳ Phong trề môi nói.

” Chuẩn bị gì?” Mặc lão phu nhân hừ lạnh nói... bà không tin tưởng thằng con trời đánh này tốt với bà.

” Chuẩn bị tâm lý...” Mặc Kỳ Phong bình thần nhả ra bốn chữ.

” Cái thằng này... mày không chọc tức mẹ thì mày mất miếng thịt à...?” Bà vợ lấy cái ví đầm rồi ném vào Mặc Kỳ Phong.

Trời... ạ.... Tử Kỳ và Tú Viên sớm đã bị mẹ chồng tương lai (nếu có thể) dọa cho câm nín.

” Rất đáng sợ... rất kích thích” hai cô chợt nhớ lại lời của quản gia và mọi người Mặc gia khi được hỏi về vị Lão phu nhân cao cao tại thượng của họ.

Quả thật.... đáng sợ.... quả thật kích thích...

Đáng sợ...

Lúc đầu hai cô cứ nghĩ là đáng sợ theo kiểu Mặc Kỳ Hàn nhưng không ngờ lại là đáng sợ theo kiểu Mặc Kỳ Phong...

Kích thích....

Vâng... người tâm lý yếu hèn sẽ bị bà xoay cho không biết đường ra luôn ấy chẳng chơi....

Trên xe tồn tại ba trạng thái.

Thứ nhất: tứ chi và các giác quan, các bộ phận cơ thể hoạt động nhiệt tình. Đại diện: Mặc mẹ và Mặc em.

Thứ hai: hóa đá nhưng giác quan vẫn hoạt động. Đại diện: Mặc dẫu lớn và Mặc dẫu nhỏ.

Thứ ba: không quan tâm. Đại diện: Mặc anh.

Đấu với Mặc Kỳ Phong chán chê một hồi, Mặc mẹ chợt nhớ ra điều gì đó liền nhìn sang Tử Kỳ và Tú Viên cười âu yếm rồi nhanh chóng kéo hai cô sang ngồi với mình.

"Bác gái..." Hai cô kêu lên.

"Ai nhaaa.... hai đứa thật đẹp nha.. nhìn yêu chết đi được..."

"Mẹ..." Mặc Kỳ Phong réo lên, vươn tay kéo Tú Viên về, tiện tay kéo luôn Tử Kỳ về bên anh trai.

"Được rồi... mẹ... có gì về nhà nói.." Mặc Kỳ Hàn giờ mới lên tiếng. Anh giơ tay xoa xoa huyệt thái dương.

Lão đại vẫn là lão đại... lời nói vẫn có sức ảnh hưởng nha....

"Lần này... mẹ về ở bao lâu?" Mặc Kỳ Phong nhin không được liền hỏi.

"Sao? Con trai nhớ mẹ rồi sao?" Bà cười, chớp chớp mắt nhìn Mặc Kỳ Phong.

"Hi hi..." Mặc Kỳ Phong thấy sồn gai óc.

"Nói cho các con biết... mẹ lần này là ở lại vô thời hạn.... visa của mẹ hết hạn..."

"Con... con làm visa giúp mẹ... mai có liền..." Mặc Kỳ Phong không đợi mẹ nói hết câu liền bay vào tiếp lời.

"Ai da.... con thật tốt với mẹ nha... nhưng... con nghe cho rõ đây... mẹ tạm thời hết hứng thú đi du lịch rồi nhé..."

"Ồ... sao tự dưng lại thế?"

"Tại vì... mẹ muốn ở bên mấy đứa... mẹ bỏ bê hai con lâu quá rồi..." Bà chợt bày ra bộ dạng sụt sùi.

Tử Kỳ và Tú Viên cảm thấy da đầu co rút liền hỏi, hai cô gần như ngồi dính lại với nhau.

Mặc Kỳ Phong trề môi và không thèm nói gì nữa.

Bà nhìn hai thằng con trai rồi lắc đầu về không hài lòng, nhưng lại đầy hài lòng khi nhìn hai cô con dâu tương lai.

Ôi trời ơi.... hai cô phải làm gì đây...

Tin Mặc Lão phu nhân về nhà được báo về khiến cho người trên dưới Mặc gia tuy vẻ ngoài vẫn bình thường nhưng bên trong mỗi người ai cũng đều thầm kêu trời. Mọi người bận rộn hẳn lên dù thời gian đã là ban đêm.

11h đêm, một đoàn xe sang trọng chạy vào Đại bản doanh Mặc gia. Người trên dưới Mặc gia xếp thành hai hàng bên đường chính dẫn vào cửa nhà.

"Lão Phu nhân"

Trong tiếng chào của mọi người Lão phu nhân uy nghiêm bước xuống. Vẫn nét cười thoải mái nhưng sang trọng đầy khí chất.

"Thật khác nha..." Tử Kỳ và Tú Viên nhìn nhau.

"Sẽ quen thôi.." Anh em họ Mặc đồng thanh.

” Ừm... chào mọi người... mọi người vất vả rồi...” Bà mỉm cười thân thiện với mọi người.

Người phụ nữ này có cái gì đó khiến Tử Kỳ không thể hiểu nổi. Bà vừa sang trọng cao quý nhưng không khiến người ta thấy ngọt ngào khi đối diện đồng thời bà cư xử thoải mái nhưng cũng toát ra vẻ uy nghiêm khiến người khác không dám có gì sơ xuất.

Thật là một người phụ nữ đặc biệt.

Bà bước nhanh vào nhà chính. Bọn người Mặc Kỳ Hàn, Tử Kỳ,.. cũng bước vào theo. Trên dưới Mặc gia trở lại với không khí bình thường.

Bà bước vào nhà, nhìn khắp lượt, gật đầu hài lòng rồi ngồi xuống ghế sofa ngay tại sảnh của nhà chính.

” Tốt.... mọi việc vẫn ổn”. Bà nhấp ngụm trà mà người làm mới mang lên.

“ .....” Mọi người im lặng... nhắc lại... là tất cả mọi người.

Bà nhìn thoáng qua đồng hồ, rồi nhìn lại mọi người.... Ai da... bà sơ xuất rồi.

” Thôi... tôi rồi... tất cả đi nghỉ ngơi hết đi.... à khoan... bốn đứa các con ở lại...”

” Hả???” Mặc Kỳ Phong tròn tròn mắt. Tử Kỳ và Tú Viên không biết cũng không dám nói gì. Mặc Kỳ Hàn chỉ nhẹ thở dài một tiếng.

Mọi người đưa ánh mắt thông cảm nhìn bốn người kia rồi nhanh chóng rời đi.

” Cui nào... hai đứa làm gì mà sắc mặt tệ vậy.... hai đứa xem... Tử Kỳ và Tú Viên nhà ta... có phản ứng gì đâu nào” Bà vươn tay bẹo má hai cô.

Không phản ứng ạ?

Không... thật ra là đại não và cơ mặt bị liệt lâm sàng ấy ạ...

Tử Kỳ cảm thấy đầu óc cô tối nay được thử thách khá là khốc liệt... may mắn là vẫn còn nguyên vẹn.

” Mẹ... còn có chuyện gì nữa?” Mặc Kỳ Hàn nhíu mày, hỏi.

” Haha... mẹ chỉ muốn đùa mấy đứa xiu thôi... làm gì hình sự ghê thế Tiểu Hàn” Bà cười cười nhìn anh.

Tiểu Hàn...

” Phụt...” Mặc Kỳ Phong cố nhịn cười, nhưng cả người đang run bần bật như thế thì cũng đủ biết anh ta đang cố gắng như thế nào. Phải vịn vai Tú Viên mới đứng vững nha. Tú Viên cũng không khá hơn Mặc Kỳ Phong bao nhiêu, chỉ là cô ấy giỏi kiềm chế hơn nhưng mà... mặt đỏ như tôm luộc rồi nha... ( do nhịn cười)

Tử Kỳ mím môi, nhìn qua ai đó.

Khỏi phải nói ai đó mặt đã xám xịt như thế nào rồi. Không nói không rằng, lườm mẹ mình một cái rồi hầm hầm lên lầu.

Tử Kỳ nhìn đi nhìn lại, cuối cùng chào bà một cái liền đi theo Mặc Kỳ Hàn.

Mặc Kỳ Phong và Tú Viên cũng nói thêm vài câu với bà rồi về phòng. Lúc tạm biệt bà hào phóng tặng Mặc Kỳ Phong một câu mà khiến cho Tú Viên cười mãi đến khuya.

” Ngủ ngon... Tiểu Phong Phong của mẹ”

Đã có chữ Tiểu... còn hào phóng thêm chữ một Phong nữa....

Còn thê thảm hơn ” Tiểu Hàn” của anh trai nữa....

Đợi Mặc Kỳ Phong vào phòng, bà xoay người đi ra cửa, nói với hai người trợ lý đứng ngoài:

” Đi thôi.... cả ngày hôm nay đúng là tốn hao năng lượng nha”

Nói rồi bà cùng hai người trợ lý hướng phía Bạch Viên mà đi.

Lão phu nhân không ở trong nhà chính. Bà ở trong Bạch Viên mà Mặc lão gia đích thân thiết kế cho bà. Nơi đó cách khu nhà chính bởi một vườn hoa và một hồ nước lớn.

Bạch Viên gồm một ngôi nhà hai lầu và một vườn hoa. Đúng như tên gọi Bạch Viên của nó, từ màu sắc bên ngoài ngôi nhà đến các loại hoa, bàn ghế trong vườn đều lấy màu trắng làm chủ đạo. Trong nhà thì bày trí hai màu trắng và đỏ sẫm.

\*\*\*\*\*

Mặc Lão phu nhân - Bạch Băng, năm nay đã 48 tuổi nhưng do nhan sắc hơn người và biết gìn giữ nên trông chỉ mới ngoài 40. Bạch Băng sinh ra trong gia đình có cha là võ sư và mẹ là một luật sư. Năm bà 18 tuổi, đậu vào trường Cảnh Sát nhân dân với số điểm lý tưởng những tưởng con đường tương lai sẽ vô cùng rộng mở. Thế rồi bà gặp Mặc Kỳ Minh - Lão đại Mặc gia đời trước. 18 tuổi, bà vì tình yêu bỏ qua lời cha mẹ, con đường học vấn để dẫn thân vào thế giới của Mặc Kỳ Minh và trở thành một người phụ nữ tiếng tăm lẫy lừng trong cả hai giới Hắc - Bạch đạo.

Bạch Viên.....

Bạch Băng bước vào nhà, tuy ngôi nhà này trừ mỗi lúc bà về Mặc gia thì luôn luôn trong tình trạng không ai ở nhưng mỗi khi bước vào, cảm giác ấm áp luôn quanh quẩn bên bà.

Tắm xong, bà khoác lên người cái áo khoác bằng bông màu xám, lặng lẽ đi xuống phòng khách ngồi.

"Lão phu nhân...". Trần Cảnh thấy bà uống đến ly rượu thứ năm liền bước lên ngăn cản.

Trần Cảnh 35 tuổi và Trần Lưu Ly 30 tuổi, hai anh em họ Trần đi theo làm trợ lý cho bà đã hơn mười năm. Họ cũng ở trong Bạch Viên để tiện chăm sóc bà.

"Hai người chưa ngủ sao?" Bà cười cười nhìn hai anh em họ Trần.

"Dạ...."

"Tôi... chỉ là nhớ ông ấy..."

"....."

"Kỳ Hàn lớn lên giống ông ấy như đúc... cả tính cách nữa..."

"....."

"Hai con bé Tử Kỳ và Tú Viên....hai người thấy thế nào?"

"....." Hai anh em họ Trần nào dám bàn luận về hai người có khả năng là nữ chủ nhân đời sau của Mặc gia chứ.

"Hai người ngồi xuống đi... cứ nói... tôi muốn nghe.... Lưu Ly... cô nói trước xem!" Bà hiểu nỗi lo của hai anh em bọn họ... nhưng bà thật sự muốn nghe nhận xét từ hai người họ.

Bà tất nhiên đã biết rõ mọi việc về hai cô gái trước khi quay về, thậm chí bà còn biết mọi người trong Mặc gia đều có ấn tượng tốt với cả hai cô.

"Dạ... vì chưa tiếp xúc nhiều nên tôi cũng không nói được điều gì... nhưng theo điều được biết và quan sát thấy thì hai cô ấy thật sự tốt mặc dù... thân thể có hơi rắc rối..."

"Ừ... tôi cũng băn khoăn... nhưng tôi thân là cảnh sát mà cũng có thể làm vợ lão đại xã hội đen thì họ là sát thủ thì đã làm sao... đúng không?" Bà bỗng cười to rồi nói tiếp:

"Tú Viên thì tôi chưa gặp riêng nhưng Tử Kỳ thì... con bé quả thật thú vị... lúc tối ra tay với tôi thì không nể nang gì cả... làm tôi ê ẩm cả người... nhưng rất hợp ý tôi... chỉ là... Kỳ Hàn với nó... không rõ ràng gì cả..."

"Dạ..."

"Chỉ có điểm yêu đương này nó không giống ba nó gì cả... Kỳ Phong thì lại giống hệt.... thôi... trễ rồi... đi nghỉ ngơi thôi... hai người mau về phòng đi" Bà cười cười vỗ vai hai anh em họ Trần rồi đi lên lầu.

Trần Cảnh chờ bà vào phòng hẳn rồi mới về phòng mình còn Trần Lưu Ly dọn dẹp một chút rồi cũng đi về phòng.

## 19. Chương 18: Đả Thông Tư Tưởng

” Ahhhh.... ”

Tiếng hét thất thanh lúc 5h sáng quả thật có khả năng đánh thức con người ta hiệu quả cực kì.

Là tiếng của Mặc Kỳ Phong....

“.....”. Mặc Kỳ Hàn và Tử Kỳ bật dậy, nhìn nhau rồi nhanh chóng bước xuống giường, khoác áo bông dài lên rồi đi xuống lầu ba.

Hai người chưa đi tới cửa phòng của Mặc Kỳ Phong thì đã nghe thấy tiếng của anh ta la oai oái:

” Mẹ....mẹ làm gì ở đây giờ này vậy???”

Hả???? Mặc Lão phu nhân???? Bà ở trong phòng Mặc Kỳ Phong vào lúc 5h sáng để làm gì????

Cô nhìn sang Mặc Kỳ Hàn, chỉ thấy anh lắc đầu bất lực. Hai người chưa đi tới cửa thì anh đã kéo cô quay người đi. Tuy nhiên, xui xẻo là đã bị Mặc Kỳ Phong nhìn thấy.

” Anh.... anh phải xử lý cho em” Anh ta hướng ra cửa mà gọi to.

” Con đừng hòng hù mẹ... phòng nhà này cách âm tốt lắm...” Bà trừng mắt nhìn anh ta.

Đúng.... phòng nhà này cách âm khá tốt... nhưng mà sáng sớm thanh vắng... tiếng hét kia lại lớn như thế... haizz .... không muốn nghe cũng phải nghe....

” Con... hù mẹ làm gì... mẹ không hù chết con thì thôi chứ...” Anh ta bực dọc lắm lắm.

Tú Viên thì đã sớm bị làm cho tỉnh, lò mò ngồi dậy bên cạnh Mặc Kỳ Phong.

Mặc Kỳ Hàn nghe Mặc Kỳ Phong gọi liền thở dài thườn thượt...

Ra hiệu cho người làm cũng bị đánh thức đang khếp nép đứng bên cửa phòng lui xuống hết. Anh đi lại, dựa vào cửa phòng.

” Mẹ... mẹ làm gì trong phòng Kỳ Phong?”

” Uầy... mẹ có làm gì đâu... chỉ là...” Bà đang nói một tràng bỗng nhiên thấy có gì sai sai.... chợt rùng mình một cái, không cam tâm quay lại đằng sau.

” Chỉ là.... nhớ hình ảnh lúc bé Phong Phong ngủ rất dễ thương nên muốn đến coi thử.... bây giờ...” Bà cười cười nhìn Mặc Kỳ Hàn.

” Mẹ...” Mặc Kỳ Phong gọi to. Nghe thấy hai chữ ” Phong Phong” thì anh ta bỗng nhiên muốn đập đầu vào gối vô cùng.

” Nhưng mẹ đâu biết... hai đứa con ngủ chung đâu...” Bà nhìn Mặc Kỳ Phong và Tú Viên, vẻ mặt vô cùng vô tội.

Bốn người bất lực nhìn nhau.

Lừa nhau sao? Mẫu thân đại nhân à? Nói không biết họ ngủ cùng nhau.... bọn họ tin thì tên họ viết ngược hết rồi.

Bà chỉ muốn thăm dò mối quan hệ của hai cặp bọn họ... nhưng phòng Mặc Kỳ Hàn bà không có gan vào... nên Mặc Kỳ Phong liền trở thành mục tiêu của bà. Mặc Kỳ Phong anh thật có số hưởng nha...

” Thế... hai đứa ngủ cùng nhau thật sao...hai con cũng thế luôn à?” Đó là câu đầu tiên Bạch Băng hỏi khi bà ngồi xuống bàn ăn sáng.

” Khụ... khụ... ” Tử Kỳ và Tú Viên sặc sụa mắt rồi...

” Mẹ... đừng giả vờ nữa...” Mặc Kỳ Phong nói, giọng vẫn còn chút bực dọc dư âm từ chuyện lúc sáng sớm.

” Hứ... thế... khi nào thì cưới?” Bà hết nhìn Mặc Kỳ Hàn rồi lại nhìn Tử Kỳ, Mặc Kỳ Phong rồi tới Tú Viên.

” Khụ... khụ...” Lần này là sặc thức ăn. Thêm nữa, Bạch Hổ và Huyền Vũ cũng gia nhập team bị sặc.

” Mẹ mong lắm à?” Nhắc tới chuyện cưới hỏi thì hai mắt Mặc Kỳ Phong sáng rõ lên.

” Tất nhiên... con tính rồi sao?” Bạch Băng mừng rỡ... ôi... cuối cùng bà cũng có tiếng nói chung với thằng con này rồi.

” Haha.... chỉ đợi cô ấy gạt đầu thôi” Anh hất cằm chỉ về Tú Viên.

Tú Viên thì xấu hổ đến đỏ mặt, chỉ hận không thể nhện đầu anh vào đĩa bát tết trước mặt.

Tử Kỳ nhìn tình cảnh trước mặt, tâm trạng có chút khấn trương. Cô sợ bà sẽ hỏi đến cô, cô với anh không là gì của nhau, nếu hỏi đến việc đó... thì sẽ rất khó xử.

May mắn đã mỉm cười với cô. Bà không hề dă động tới cô và Mặc Kỳ Hàn.

Ăn sáng xong, Mặc Kỳ Phong và Tú Viên vội vã đi đến công ty. Mặc Kỳ Hàn đi ra ngoài xử lý công việc.

Tất nhiên Mặc Kỳ Hàn muốn dẫn theo Tử Kỳ... nhưng mà ai đó đã năn nỉ ỉ ôi rằng mình ở nhà một mình quá đổi buồn chán... thế là... trong một phút mềm lòng... Tử Kỳ đã nhanh chóng bị Mẩu thân đại nhân của anh chiếm hữu. Lúc anh lên xe chợt gọi cô lại và tặng một câu: ” Chịu không nổi thì cứ giả vờ ngất”.

Ôiii.... chiến lược đây sao? Cô cảm thấy rõ ràng huyết thái dương của mình co giật liên hồi....

Nhưng khác với suy nghĩ của anh lẫn của cô, bà không hề hành hạ tinh thần lẫn thể xác của cô. Hai trò chuyện thâm tình khá lâu và ăn ý. Cô thật không ngờ người phụ nữ này lại có lúc nghiêm túc như thế này. Cuối cùng cô đã hiểu vì sao bà lại nổi danh trong thế giới Hắc Bạch này như vậy. Một người phụ nữ không nắm bắt được.

Cả buổi chiều Tử Kỳ ngồi thần thơ trong phòng suy nghĩ về cuộc trò chuyện của hai người.

\*\*\*\*\*

” Kỳ Hàn và con... rốt cuộc là như thế nào?” Văn nụ cười thoải mái như cũ nhưng ánh mắt bà lại nghiêm túc vô cùng.

” Con... ”. Tử Kỳ thật khó trả lời. Đây cũng chính là câu hỏi mà cô đang đi tìm câu trả lời.

” Haizz.... Bác thấy Kỳ Hàn đối với con rất đặc biệt... thậm chí.. khác với Trầm Tuyết...”

” Khác với Trầm Tuyết...”

” Ừ... Kỳ Hàn vốn không thích tiếp xúc gần gũi người khác.... nhưng con lại là ngoại lệ... Trầm Tuyết đúng là Kỳ Hàn có tình cảm với cô ấy nhưng ta chưa từng thấy nó đối xử với Trầm Tuyết như với con... từ việc nó để con lại bên cạnh nó 24/24 là đã quá rõ còn gì...”

” Rõ ạ... nhưng anh ấy vẫn im lặng thì đâu khẳng định được gì đâu bác...”

” Con muốn nó bày tỏ với con? Haha... Tử Kỳ à Tử Kỳ... Kỳ Hàn tính tình nó con còn không rõ à? Chờ nó nói câu ngọt ngào yêu đương... quên đi... nghe còn đáng sợ hơn sao chối đâm vào Trái Đất...”

“.....” Tử Kỳ gạt gù... đúng là chờ con người kia nói được câu yêu thương chắc cũng tới lúc con người lên sao Hỏa ở được nha.

” Nói thật với con... để làm người phụ nữ bên cạnh Lão đại một gia tộc thì không hề dễ dàng... nguy hiểm luôn kề cận... con thích hợp bởi vì con có thể tự bảo vệ bản thân mình... con có năng lực... có bản lĩnh... ta rất hài lòng...”

” Con... vẫn chưa bảo vệ được mình...” Cô bỗng nhiên nghĩ đến tổ chức X.. bây giờ vẫn là anh bảo vệ cô đấy thôi.

” Con có yêu Kỳ Hàn không?”

” Có... con yêu anh ấy” Tử Kỳ không hề do dự.

” Tốt lắm... ”.Bà nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

” Con có biết Huyết Phượng tượng trưng cho cái gì không?” Bà đột nhiên hỏi cô về sợi dây mang tên Huyết Phượng đó.

” Dạ... không.... hôm qua con mới đeo lần đầu”

” Huyết Phượng tượng trưng cho quyền lực của người phụ nữ bên cạnh Lão đại... ”

“.....” Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn bà. Anh đã làm như vậy tại sao lại không nói gì với cô cả. Không cho cô một cái gì rõ ràng.

Hai người tiếp tục nói chuyện về bà về cô về cuộc sống trước đây.

\*\*\*\*\*

Mặc Kỳ Hàn trở về Mặc gia đã là xế chiều. Nghe Chu Tước báo lại là không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì anh yên tâm đi thẳng lên thư phòng.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc thì đã nghe tiếng gõ cửa. Thanh Long bước ra mở cửa thì thấy Bạch Băng đang tươi cười đứng trước phòng.

” Lão phu nhân... mời vào”

” Ừm...”

Bạch Băng bước vào ngồi xuống sofa liền nói: ” Có thể nói chuyện với mẹ vài câu không?”

Thấy anh không có ý phản đối, Thanh Long thức thời liền khom người chào rồi đi ra ngoài.

” Mẹ nói đi...” Anh đứng lên cởi áo vest treo lên mắc áo bên cạnh, xắn tay áo lên đến khuỷu tay, đi lại sofa ngồi đối diện với bà.

” Con với Tử Kỳ là như thế nào?” Bà vào thẳng vấn đề.

” Sao mẹ lại hỏi vậy?” Anh hơi ngạc nhiên khi bà đề cập vấn đề này.

” Con xử lý việc tình cảm không ổn tí nào...” Bà lắc đầu thất vọng. Thằng con này của bà chuyện gì cũng hoàn hảo trừ giải quyết chuyện tình cảm.

“.....” Anh nhìn bà chờ đợi điều bà nói tiếp theo.

” Con gần gũi cô ấy một cách bất bình thường nhưng lại không cho cô ấy bất kì một danh phận nào... nói cô ấy là thuộc hạ.. có thuộc hạ nào lại được ngủ chung với Lão đại?... tình nhân? con cũng không thừa nhận không phủ nhận... cô ấy là con gái... không nói ra không phải là không để bụng... không quan tâm”

“.....” Anh im lặng nhìn chăm chăm mẹ mình.

” Rồi... nếu cô ấy không là gì của con tại sao con lại giao Huyết Phượng cho cô ấy rồi còn dẫn theo ra bên ngoài...”

” .....” Lại im lặng.

” Khắp trên dưới Mặc gia và thậm chí là người bên ngoài đều nói Tử Kỳ là cái này của con là cái kia của con nhưng con không hề đưa ra ý của mình... con đừng nghĩ mình quan tâm đối xử như thế là đã đủ chứng minh được mọi chuyện... cái cần là cho cô ấy một danh phận đúng nghĩa để ở bên cạnh con... con hiểu không?”

” Con hiểu.... ”

” Nói cho con biết... phụ nữ dễ bắt mẫn lắm... mà khi bắt mẫn rồi thì tình cảm sẽ bị ảnh hưởng...”

Nói rồi bà đứng lên, đi ra cửa, vừa đi vừa nói thêm: " Mẹ chỉ nói như vậy thôi.. không can thiệp hai đứa nữa... mẹ phải tập trung lo cho hôn sự của Phong Phong.... haha.. mẹ đi nhé... con trai"

Ồi... đây có phải là cùng một người vừa nói chuyện với anh năm giây trước?

Quả thật nếu tâm lý yếu hèn sẽ không đối phó nổi với Lão phu nhân này rồi.

Mặc Kỳ Hàn thở dài một cái rồi đi lại bàn làm việc. Đi ngang cửa sổ nhìn thẳng xuống vườn hoa, anh vô tình bắt gặp bóng dáng quen thuộc.

Tử Kỳ đang chăm chú tưới hoa, tiểu Cát ở bên cạnh không chịu đứng yên cứ dụi dụi đầu vào người cô. Cô nhìn không được liền cười cười quay sang vuốt ve nó. Chờ nó nằm yên rồi cô lại tiếp tục tưới hoa, nhưng tiểu Cát vẫn dụi lại vào đấy.

Mặc Kỳ Hàn nhìn cô chăm chú, chính anh cũng không biết môi của mình vô thức vẽ lên một nụ cười. Quay người ngồi xuống bàn làm việc, anh thoáng nghĩ điều gì đó rồi bất ngờ đứng lên đi ra ngoài.

Nghĩ kĩ lại thì cô ở bên anh cũng gần nửa năm nhưng hầu như chưa bao giờ có được một cuộc nói chuyện nghiêm túc về mối quan hệ của hai người nhỉ? À không.... cuộc nói chuyện xác lập mối quan hệ chủ - tớ lúc trước có thể miễn cưỡng tính là một à nha.

Vừa nhắc người người tới...

Từ xa Tử Kỳ dắt tiểu Cát hình như sẽ đi về hướng của anh. Và hình như cô cũng đã thấy anh, nét ngạc nhiên và lúng túng thoáng qua trên gương mặt xinh đẹp của cô khiến cho tâm trạng anh bỗng nhiên tốt lên.

" Lão đại..."

" Ủ...."

" À... ừm... em dắt tiểu Cát đi dạo chút... nó không chịu ở yên tí nào..." Cô cảm thấy không được tự nhiên khi bị anh nhìn chằm chằm đầy thâm ý như vậy.

" Anh đi với em... chúng ta cần nói chuyện?" Anh cười cười rồi cầm lấy sợi dây dắt tiểu Cát.

Tử Kỳ cảm thấy vô cùng căng thẳng, không dám lè mề, vội đi theo anh.

Hai bóng người một to lớn một nhỏ nhấn sóng bước bên nhau, nắng chiều rơi trên vai cả hai tạo ra khung cảnh ấm áp đầy ý vị.

" Tử Kỳ..." Anh đột nhiên lên tiếng gọi cô. Chân vẫn bước chậm chậm đều đều.

" Dạ....?" Tử Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng vừa vặn nhìn cô.

Sao cô có cảm giác gương mặt anh càng lúc càng gần cô vậy?

Ai nhaa... hơi gần quá rồi... gần quá rồi....

Không lẽ anh định làm cái hành động cô đang nghĩ????

## 20. Chương 19: Gặp Chuyện

Chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ????

Gương mặt anh càng lúc càng phóng đại trước tầm mắt cô.

Thình thịch... thình thịch...

Tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mất rồi...

Ngay lúc cô nghĩ sẽ phát sinh cái sự tình kia thì giọng anh đột nhiên vang lên:

” Mắt...”

” Hả???”. À... anh muốn cô nhắm mắt sao? Được... cô nhắm mắt...

Nhưng... anh đưa tay lên làm gì???

Ồi... cái tình huống gì nữa đây. Tử Kỳ thầm than.

” Mắt em...” Anh chợt đưa tay phủi phủi bên mắt cô.

” Dạ???” Cô mở to mắt hết cỡ, cái sự tình này phát sinh nằm ngoài dự kiến của cô rồi.

” Bụi dính... bên mắt em” Anh ngẩn gọn giải thích.

” À.....” Cô đỏ lựng mặt, lúng túng đưa tay lên chỗ trên mặt mà anh vừa chạm.

Ra là cô nghĩ nhiều rồi....

Nhìn vẻ hệt hăng rõ ràng trên mặt cô anh thật muốn bật cười. Đáng yêu thật.

” Haizzz.....” Tiếng thất vọng từ nơi nào đó phát ra. Có thể thấy là tổ hợp âm thanh của nhiều người.

Ai đó đang vì hệt hăng mà chẳng màng xung quanh, chỉ im lặng cúi đầu bước đi. Tất nhiên sẽ chẳng nghe được âm thanh kia.

Nhưng ai kia thì khác cô.

Thật ra anh đã sớm phát hiện hai người bị theo dõi. Mà biệt đội theo dõi chính là những gương mặt thân quen: Mặc mẹ, Mặc em, Tú Viên, Bạch Hổ, Chu Tước.

Tử Kỳ à... cô phải cảm ơn bọn họ nhé.. nhờ bọn họ mà chuyện tốt cô mong chờ bị hỏng đấy....

Mặc Kỳ Hàn anh là ai, há để cho chuyện tốt của anh lại làm trò vui của nhóm người kia. Đừng hòng.

Hai người cứ thế đi bên cạnh nhau, không ai nói gì....

” Vào nhà thôi...” Anh lên tiếng, cô không nói anh cũng chẳng biết nói gì. Cứ im lặng thế này, anh thì không sao nhưng cô thì lại có sao đấy.

” À... vâng...” Tử Kỳ thở nhẹ một cái.... thật là giải thoát.

\*\*\*\*\*

Hôm nay, Tử Kỳ sẽ được ra ngoài. Cô và Tú Viên hộ tống Mặc lão phu nhân đi mua sắm.

Sau mấy tiếng làm loạn của mẫu thân đại nhân, cuối cùng Mặc Kỳ Hàn đã đồng ý để ba người họ được tự do, không có vệ sĩ đi theo.

Thế là Bạch Băng cùng hai người trợ lý, Tử Kỳ và Tú Viên tự do tự tại đi từ trung tâm này đến trung tâm khác.

Tại trung tâm thương mại X....

Bạch Băng sau khi đi gần năm chỗ mua sắm vẫn không có ý định ngừng lại. Tử Kỳ và Tú Viên đã sớm giương cờ trắng đầu hàng trước khả năng lựa chọn và mua sắm đáng sợ của bà. Anh em nhà họ Trần nhìn hai cô gái với vẻ thông cảm, bọn họ thì hiểu rõ khả năng mua sắm của Bạch Băng có lực sát thương như thế nào.

Sức lực gần như cạn kiệt, hai cô gái đành ngồi xuống sofa trong cửa hàng thời trang mà họ đang ở.

Người nào đó đang thì đang đắm chìm trong các loại quần áo. Bỗng bà đột ngột bước lại ngồi xuống sofa. Nhìn hai cô gái đã cạn sức lực còn cố gắng cười với bà, bà chỉ hận là không thể ôm hết hai đứa vào lòng.

” Hắt xì...”

Tử Kỳ sáng sớm đột nhiên bị cảm lạnh. Nhưng được đi ra ngoài thì cảm lạnh đã là gì. Sau bữa cơm trưa lúc này cô đã uống thuốc nên bây giờ cảm giác buồn ngủ ập đến khiến cô càng thêm mệt mỏi.

” Ai nha... Tử Kỳ... không ổn rồi... hay con về trước đi...” Bạch Băng lo lắng nhìn cô.

” Dạ... không sao đâu ạ.. ” Cô lắc đầu từ chối. Lại một trận ho kéo tới.

” Thôi... hay chúng ta về... mua sắm cũng đủ rồi... có gì khi khác đi tiếp..” Bạch Băng lại đưa ra đề nghị khác. Nhưng Tử Kỳ đã nhanh chóng phản đối:

” Ah... thôi để con về trước... mọi người đi tiếp đi ạ... ”

” Vậy.... Trần Cảnh gọi về nhà bảo xe đến rước Tử Kỳ ...”

” Con đi taxi về là được rồi ạ... ”

” Không được... bác không yên tâm”

” Vậy con ra ngoài chờ xe tới... mọi người chơi vui về ...”

” Ủ... tạm biệt con... đi cẩn thận...”

Cô tạm biệt mọi người xong liền đi ra khỏi cửa hàng. Cơn ho dữ dội ập đến khiến cô phải ghé vào nhà vệ sinh. Vừa ra khỏi đó, đi được một đoạn thì lại bất cẩn đụng phải một nhóm người đi ra từ nhà vệ sinh nam.

” Ah.... Xin lỗi xin lỗi...” Tử Kỳ nhanh chóng xin lỗi người cô đụng vào.

” Không sao... không sao... được người đẹp đụng trúng là vinh hạnh của bốn thiếu gia, không phải sao?”

Ồi... cái giọng điệu không đúng đắn mà cô ghét nhất.... phiền phức rồi.

” Vậy không sao thì tốt... cáo từ” Tử Kỳ thấy lúc này nên rút đi là tốt nhất.

” Ấy.... sao lại vội vàng như thế?” Tên đó đưa tay ngăn Tử Kỳ lại. Cô ngược lên nhìn kĩ tên đó.

Đúng là rất đẹp trai, thêm nụ cười quyến rũ đó nữa thì cũng biết đã có biết bao cô gái xin chết dưới chân hắn. Nhưng xin lỗi.... cô đây không vừa mắt.

Hà Vũ Phong nhìn cô đầy ngạc nhiên và hứng thú. Lần đầu tiên có một người con gái nhìn thấy hắn mà lại có biểu tình không quan tâm như vậy. Thật đã kích lòng tự tôn của hắn nha.

” Tránh ra” Tử Kỳ bực bội nhưng cố giọng để giọng nói ở mức bình thường nhất.

” Haha... anh đây không tránh... muốn cô em xinh đẹp đi cùng anh... anh sẽ cho em vui vẻ...thế nào?” Anh ta bước tới gần cô, đưa tay định vuốt ve gương mặt cô.

Nhưng chưa đụng tới đã bị cô hất ra, đồng thời tặng cho anh ta một cái tát rồi trực tiếp đi nhanh ra ngoài.

” Hay lắm... bắt cô ta lại ...” Hạ Vũ Phong gầm lên.

Hai trong bốn tên áo đen đi theo anh ta xông lên. Tuy nhiên, chưa đụng đến Tử Kỳ thì đã lăn đùng xuống sàn.

” Lên...” Hạ Vũ Phong hét với hai tên còn lại. Sau đó, anh ta mỉm cười quỷ dị lấy từ áo vest ra một chai xịt nhỏ nhỏ từ từ lại gần Tử Kỳ.

Tử Kỳ giải quyết nhanh gọn hai tên xong thì không nói thêm gì, quay người bước đi. Đột nhiên có cánh tay vỗ lên vai cô.

” Anh lại muốn gì.....?”

Xịt.....

Tử Kỳ bực bội quay lại thì chỉ nghe một tiếng xịt gì đó liền thấy trước mắt có một đám khí mờ mờ....

Thôi chết.... thuốc mê...

Cô nhanh chóng bịt mũi né đi.... Tử Kỳ vốn đã tiếp xúc những loại thuốc gây mê từ nhỏ nên những loại thuốc mê chỉ có tác dụng nhỏ đối với cô nhưng do ảnh hưởng của thuốc ngủ trong thuốc cảm cô uống và loại thuốc mê mà Hạ Vũ Phong dùng hơi mạnh nên cô đã bắt đầu lảo đảo.

Tử Kỳ thầm kêu không ổn... mắt bắt đầu nặng trĩu.... tầm mắt nhanh chóng biến thành một màu đen.

Hạ Vũ Phong đỡ lấy Tử Kỳ. Nhìn cô gái xinh đẹp trong lòng mình, anh ta nở một nụ cười tà mị vô cùng. Anh ta đưa mắt nhìn xung quanh, đây là khu vực nhà vệ sinh nên không có người qua lại, camera cũng không giám sát tới.

”Đi thôi....” Anh ta đưa chân đá đá mấy tên vệ sĩ đang nằm dưới sàn rồi sải bước đi. Bốn tên kia lồm cồm ngồi dậy rồi chạy theo.

Đột nhiên điện thoại trong túi xách của cô vang lên. Hạ Vũ Phong nhíu mày một cái rồi mặc kệ tiếp tục đi đến nhà xe.

Người lái xe phụ trách đến đón Tử Kỳ mãi vẫn không liên lạc với cô liền gọi về cho Chu Tước.

”Cô Chu Tước.... tôi không liên lạc được với cô Diệp.... tôi đợi hơn nửa tiếng rồi...”

”Tôi biết rồi.. đợi một chút .. tôi gọi lại cho anh”

”Vâng....”

Chu Tước vội vàng điện cho Tú Viên. Được tin Tử Kỳ đã rời bọn họ hơn nửa tiếng trước, cô hít một hơi lạnh rồi gọi người đến trung tâm đó điều tra tung tích của Tử Kỳ. Cô phân vân không biết có nên gọi cho Thanh Long và Huyền Vũ báo tin không.

Lão đại hiện đang đi bàn bạc vụ làm ăn quan trọng. Tình hình Tử Kỳ chưa rõ ràng nên cô không thể kinh động mọi người.

Đang suy nghĩ miên mang thì có người điện thoại báo tin cho cô:

”Cô Chu Tước thông tin điều tra được là cô Diệp đi cùng một nhóm năm người, cô ấy ở trên xe biển số Axxx.. chúng tôi đang điều tra và theo dõi chiếc xe...”

”Tử Kỳ như thế nào...?”

”Dạ... hình như bị ngất”

”Ngất???”

”Vâng... theo camera ở nhà xe thì như vậy.. còn khoảng thời gian trước đó thì không có thông tin”

”Tôi biết rồi... có gì báo ngay cho tôi..”

”Vâng.... ah khoan đã... có tin tới ạ... chiếc xe đó là của một người tên Hạ Vũ Phong, hình như là con trai út của Hạ gia Hạ Cảnh Minh... chiếc xe có lẽ đi về Hạ gia”

”Tốt lắm.... ”

Chu Tước gác máy, trong lòng thầm thở phào một hơi. Hạ gia Hạ Vũ Phong. Sao lại khéo đến thế nhỉ? Cô nhận không được thăm cầu phúc cho Hạ gia.

Hạ Vũ Phong là một tay chơi có tiếng ở thành phố này. Con trai út của Hạ gia nên từ nhỏ đã được cưng chiều, tính tình phách lối kiêu ngạo, tiêu tiền như nước. Về khoản phụ nữ bên cạnh anh ta thì... khỏi bàn tới cũng biết là như thế nào.

Chu Tước nhanh chóng báo tin cho Huyền Vũ. Lúc này, Lão đại đang bàn công việc ở trong phòng họp tại... Hạ Gia. Vâng... là Hạ gia... đây chính là lý do Chu Tước khen sự việc này quá khéo.

Huyền Vũ nghe tin, mày khê nhíu lại nhìn vào cửa phòng họp, Lão đại sắp xong việc... Hạ gia à... tự mà cầu phúc đi...

Huyền Vũ sắp xếp cho người của mình ở bên ngoài quan sát và theo dõi chiếc xe mang biển số Axxx. Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, anh quay lại trước phòng họp và chờ Lão đại ra.

Cùng lúc đó....

Trên xe của Hạ Vũ Phong, Tử Kỳ bị cảm giác ngửa ngửa trên mặt làm cho bình tĩnh.

Bị trói.... ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là cô đã bị trói.

Mở căng mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy Hạ Vũ Phong đang kinh ngạc nhìn nhìn mình nhưng nhanh chóng chuyển sang đắc ý, cô dần dần đoán ra được tình huống mình hiện tại.

Việc tỉnh lại quá sớm của cô khiến cho Hạ Vũ Phong kinh ngạc vô cùng.

” Thật không ngờ cô em lại có võ... nên anh đành phải... ” Anh ta cười cười vuốt ve gương mặt cô.

Thì ra cảm giác ngứa ngứa là do anh ta. Tử Kỳ cố gắng nhúc nhích, tay và chân cô đã bị trói chặt đến rỉ máu.

” Ngoan..... rất nhanh thôi... anh sẽ làm cho cô em hài lòng...” Anh ta chồm lên định hôn Tử Kỳ, Tử Kỳ vội nâng hai chân dù đang bị trói, đập thẳng vào hạ bộ của anh ta, nhưng may mắn anh ta né được.

Bốp....

Một cái tát mạnh giáng xuống mặt Tử Kỳ, in rõ năm dấu tay đỏ chói. Máu từ khóe miệng rỉ ra.

” Thật cứng đầu... nhưng mà.... em như vậy ... càng làm anh không thể chờ được rồi...”

” Thiếu gia... đã.... tới nhà...” Tên vệ sĩ đang lái xe ngập ngừng nhắc nhở.

” Câm miệng...” Anh ta quát một tiếng, mắt vẫn nhìn chăm chăm Tử Kỳ.

Dự cảm không tốt dâng lên trong lòng Tử Kỳ. Cô hoảng loạn vùng vẫy nhưng đã bị hãm dùng nguyên người khóa chặt. Hắn cười lạnh một tiếng rồi vạch cổ áo cô ra, hung hăng vùi mặt vào.

” Đừng....”

## 21. Chương 20: Nụ Hôn Đầu

” Đừng... tên khốn... tránh ra” Tử Kỳ hét lên vùng vẫy. Một cảm giác bất lực bao trùm lên cô. Nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Bốp...

Lại một cái tát giáng xuống. Một mối, đau đớn, bất lực đã rút hết sức lực của cô. Thấy cô đã bớt vùng vẫy, hắn ta cười to, tiếp tục hôn lên cổ lên mặt của cô. Cô mím chặt môi quyết không cho hắn hôn. Tuy nhiên hắn cũng không bận quan tâm, còn nhiều chỗ thú vị hơn để đùa giỡn chấp nhất chỉ đôi môi kia.

Két.... két ....

” Mà lái xe kiểu gì vậy hả?” Hắn bực dọc gầm lên.

Xe đột ngột thắng gấp làm cho hắn ta té nhào xuống gầm. Đang lồm cồm ngồi dậy thì cửa xe trước sau bỗng nhiên đều bị mở ra. Hắn ta và tên lái xe đều bị kéo nhào xuống đất.

” Tên nào dám hỗn xược với tao?” Hắn lại tiếp tục lồm cồm ngồi dậy. Chưa khôi phục tinh thần thì đã bị giáng thêm cú đá ngay bụng, một cú đấm ngay mặt. Miệng hắn chỉ trong chốc lát đã đầy máu.

” Huyền Vũ đại nhân xin nương tay..... có gì từ từ nói.... ” Hạ Cảnh Minh sớm đã biết chuyện kinh thiên động địa mà thằng con trai mình làm. Nhưng ông không thể làm ngơ trước cảnh con trai cưng bị đánh đến như vậy nên liền liều chết van xin.

” Cha... chuyện này là chuyện gì...?” Hạ Vũ Phong khó khăn mở miệng hỏi.

Bốp...

Hạ Cảnh Minh tát anh ta một cái. Ông thở hổn hển, tức đến đỏ lừ cả mặt:

” Mà... thằng mất dạy mà... mà... dám gây chuyện với Mặc phu nhân... mà chán sống rồi sao?”

” Mặc... Mặc phu nhân... cô ta... cô ta?” Hạ Vũ Phong nghe lời cha mình nói xong liền như gặp phải ma, miệng lắp bắp mãi mới xong câu.

Anh ta sợ sệt nhìn về chiếc xe của mình.

Mặc Kỳ Hàn đang ngồi trong đó. Anh quay lưng về phía này tuy không ai nhìn thấy mặt của anh nhưng không ai không biết anh đang rất tức giận.

Tử Kỳ mơ mơ màng màng cảm nhận được tay chân mình đã được cởi trói, bị trói quá chặt nên mỗi nút tháo đều đau đến run cả người.

” Tử Kỳ....”

” Đừng... đừng đụng vào tôi.... đừng” Tử Kỳ nửa mê nửa tỉnh, sợ hãi la lên.

” Là anh... anh đây” Mặc Kỳ Hàn cố ôm cô vào lòng.

Nghe giọng nói và mùi hương quen thuộc, Tử Kỳ bỗng nhiên tỉnh táo hơn hẳn, ngẩng đầu nhìn anh.

” Anh... Kỳ Hàn.... là anh..... ” Cô mừng rỡ ôm chặt lấy anh.

Anh cởi áo vest khoác lên cho cô, ôm cô bế ra ngoài.

Hạ Vũ Phong nhìn thấy màn đó liền ngã khụy xuống. Anh ta biết đã gây ra chuyện gì rồi.

” Mặc lão đại... ” Hà Cảnh Minh nhìn nét mặt lạnh lẽo của Mặc Kỳ Hàn, run rẩy gọi.

” Liệu có phải mày thấy mày sống hai mươi mấy năm đã đủ?” Mặc Kỳ Hàn sắc lạnh nhìn xuống Hạ Vũ Phong.

” Tôi... tôi... không biết đó là Mặc phu nhân... là người phụ nữ của Lão đại...” Hạ Vũ Phong lắp bắp nói. Nếu biết cô có lai lịch như vậy, chết anh ta cũng không lại gần. Nhưng mà...

” Hừ... Thanh Long... giải quyết cho tốt” Mặc Kỳ Hàn hừ lạnh, giao việc lại cho Thanh Long, còn mình lên xe trước.

” Lão đại... chuyện hợp tác của chúng ta...” Hà Cảnh Minh hỏi với theo. Ông rất trông đợi việc hợp tác này, nếu không Hạ gia của ông... ông không dám nghĩ nữa, chỉ trừng trừng nhìn thẳng con trai đang run rẩy dưới đất.

” Hà lão đại... chuyện như vậy... ông còn nghĩ đến hợp tác với Mặc gia sao?” Thanh Long lạnh lùng hỏi ông ta.

Có điên mới nghĩ là còn khả năng hợp tác.

Chỉ ngày hôm sau, Tử Kỳ biết được Hạ gia phá sản, công ty bị thu mua... còn Hạ Vũ Phong thì không tung tích.

Trên xe về Mặc gia...

Tử Kỳ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cô không nằm trong lòng anh nữa vì cô cảm thấy mình hiện giờ rất dơ bẩn.

Mặc Kỳ Hàn thấy cô như vậy cũng không làm khó cô, chỉ im lặng ngồi bên cạnh nhìn mà thôi.

Lúc này nghe được tin, anh không kiềm chế được liền giáng cho Hà Cảnh Minh một cú đấm rồi đáp lại gương mặt kinh ngạc của ông ta anh lạnh lùng buông ra một câu: ” Khá lắm... đến Mặc phu nhân mà con trai ông cũng dám đụng đến”.

Anh đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, và rồi khi xác định cô không bị làm hại trái tim anh mới được nơi lỏng.

Nhưng nhìn cô hoảng loạn tay chân và miệng đều rỉ máu nằm co rúm trong xe, lòng anh vô cùng khó chịu, tim như có ai bóp nghẹn. Khi ấy anh hận là không thể một cước đạp chết tên vô lại kia.

” Em lại đây...” Anh vẫn không nhịn được, kéo cô lại.

” Không.... em... em” Cô lắc đầu rút tay khỏi tay anh.

Thoảng thấy nét hệt hăng từ mắt anh, cô vội vàng giải thích:

” Em... đang rất bẩn...”

Nghe câu nói của cô, lòng anh chợt nhói lên. Trấn tĩnh lại, anh cười nhẹ, vươn tay vuốt ve chỗ mặt bị sưng của cô, nhẹ nhàng buông một câu:

” Không bẩn... về nhà tắm là hết bẩn...”

Cô nhìn anh, khóe mắt đỏ lên nhưng không rơi nước mắt.

Anh đang an ủi cô? Anh không chê cô?

Tử Kỳ nhìn anh, ánh mắt lóe lên tia hạnh phúc dù hơi yếu ớt.

Dù vậy... nhưng cô không thể quên được chuyện này.

Tiếp xúc với súng đạn, lửa bom, khí độc, những thứ có thể lấy mạng cô, hay những lúc nguy hiểm gần như mất mạng cô cũng chưa từng run sợ như lúc này. Cảm giác bất lực càng khiến cho cô hoảng loạn. Lúc ấy trong đầu cô bỗng nghĩ đến anh, nghĩ mình sẽ không còn trong sạch dành cho anh, không còn xứng với anh, anh sẽ ghét bỏ,... càng làm cô rơi xuống vực sâu.

Nhưng.... anh đã cứu cô.... cả thể xác lẫn tinh thần....

” Tử Kỳ... ” Tiếng anh gọi làm cô bừng tỉnh. Cô ngẩng đầu nhìn anh đang đứng ngay cửa xe.

” Anh.... xuống xe hồi nào thế? Về tới Mặc gia rồi sao?” Cô nhìn anh, ngạc nhiên nghĩ.

” Anh giúp em...” Anh vươn tay định bế cô lên thì cô đã lắc đầu từ chối.

” Em.... tự đi được...”.

Cô nén đau đớn từ vết thương ở cổ chân, bước xuống xe.

” Tử Kỳ” Bạch Băng và Tú Viên lao lại ôm cô vào lòng.

” Con không sao rồi.... không sao rồi ạ” Cô cười cười nói với bọn họ.

” Ta/ Minh....” Bạch Băng và Tú Viên định nói gì đó thì đã bị Mặc Kỳ Hàn nói ngăn lại:

” Không có chuyện gì rồi... đừng nhắc lại nữa....”

” Ừ.. được... được... không nhắc... ” Bạch Băng và Tú Viên đồng tình gật đầu lia lịa.

” Con... lên phòng trước...” Tử Kỳ nói rồi không đợi mọi người phản ứng, cô đã đi nhanh lên lầu.

Nhìn theo tấm lưng nhỏ nhắn kia, Mặc Kỳ Hàn hít một hơi lạnh giọng nói với mọi người:

” Chuyện hôm nay... tôi không muốn nghe thêm bất cứ lời nào nữa... bên ngoài cũng vậy..”

” Dạ... lão đại...”

Tử Kỳ vào phòng liền lao vào nhà tắm, cô xả hết tất cả vòi nước, xé toang cái áo đang mặc, dầm nát nó dưới chân.

Dầm rồi đập.... đập rồi dầm... rồi lại cầm lên xé toang cái áo ra từng mảnh.

Cô đem tất cả giận dữ.... nhục nhã trút lên chiếc áo, lên những nơi mà tên vô lại Hạ Vũ Phong đụng tới.

Cô ngâm mình trong bồn tắm, dùng tất cả xà phòng, bông tắm, không nương tay mà chà sát lên da. Đường như bông tắm không làm cô hài lòng, cô dùng tới mười đầu ngón tay của mình.

Vùng da ngay cổ và vai dần xuất hiện những vết xước đỏ thậm chí là rỉ máu đau rát, nhưng càng đau rát cô càng mạnh tay hơn.

Mãi cho đến khi hai tay mỗi nhừ vô lực cô mới buông thông hai tay, té gục xuống sàn.

Cô không khóc... không hề khóc... nhưng như thế còn đáng sợ đáng lo hơn.

” Tử Kỳ... Tử Kỳ...” Giọng của Tú Viên vang lên, rõ ràng là đang rất lo lắng.

” Tử Kỳ... mở cửa ra.... Tử Kỳ... mở cửa ra cho anh”.

Mặc Kỳ Hàn vừa lên phòng thì nghe Tú Viên nói Tử Kỳ đã ở trong phòng tắm hơn tiếng đồng hồ, anh suýt chút nữa đã phá cửa vào.

” Tử Kỳ... mở cửa ra cho anh”

” Tử Kỳ làm sao?” Bạch Băng và Mặc Kỳ Phong cũng vừa lên tới, thấy hai người kia gọi Tử Kỳ liên tục thì bọn họ cũng hơi khẩn trương.

Cạch....

Cửa phòng tắm cuối cùng cũng mở, Tử Kỳ bước ra. Nhìn mọi người tập hợp đông đủ, cô hơi ngạc nhiên.

” Bắn quá... nên tắm hơi lâu” Cô cười cười.

“.....” Mọi người đột nhiên không biết nói gì cho phải.

” Cổ em?” Mặc Kỳ Hàn nhíu mày nhìn phần cổ bị cào đến chảy máu mà áo khoác bông không che được của cô.

” À.... không có gì... ” Cô vội kéo áo che lại.

Không khí bỗng nhiên lạnh xuống đột ngột, mọi người biết là sắp có chuyện.

” Em đang làm gì vậy hả????” Mặc Kỳ Hàn đột nhiên quát lớn làm tất cả người ở đây đều ngạc nhiên tột độ. Trong hiểu biết của họ hình như lão đại chưa bao giờ lớn tiếng như thế này.

“.....” Tử Kỳ cũng bị phản ứng của anh làm cho bất động.

Mọi người nhìn nhau, thức thời liền đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Chỉ còn hai người....

Mặc Kỳ Hàn hít một hơi sâu, nhắm mắt lấy lại tinh thần.

” Lại đây”.

“.....”. Nước mắt Tử Kỳ đã không kìm được, rơi lã chã.

Cô nhào vào lòng anh, ôm chặt anh hết mức có thể. Anh một tay ôm ngang eo, một tay ôm đầu cô, kéo cô sát vào mình.

” Em..... em...” Cô nức nở không nói nên lời.

Chưa kịp nói gì nữa thì cô đã cảm thấy hơi ẩm phủ kín môi của mình. Cô mở to mắt hết cỡ nhìn gương mặt hoàn hảo của anh ngay trước mắt.

ANH HÔN CÔ..... ANH ĐANG HÔN CÔ...

Tử Kỳ thấy đầu óc trống rỗng, các dây thần kinh tê liệt không còn biết gì nữa. À không.... cô còn nhận thức được là hô hấp của mình hơi bị khó khăn.

Ngay lúc cô cảm nhận được anh hơi nói lỏng nụ hôn, hô hấp được dễ dàng hơn thì đầu lưỡi của anh đột nhiên tách hàm răng của cô, tiến vào khoang miệng, đùa giỡn với đầu lưỡi của cô.

Hôm nay anh đã rõ ràng mọi việc... anh muốn có cô.... cô là của anh. Lúc cô gặp chuyện, tìm anh vô cùng khó chịu, anh hành động mất kiểm soát - đây lại là cảm kị đối với anh, và anh đã nhận ra... anh yêu cô.... nhưng muốn anh nói ra.... mơ đi.... anh chỉ hành động thôi.

” Ưm.... ” Cô sắp chết ngạt rồi. Đẩy anh mãi mà anh không chịu buông ra, cô đành liều mình cắn một phát vào môi anh.

Anh hơi nhíu mày, cuối cùng cũng chịu buông cô ra.

” Không phải là nọ hôn đầu của em đấy chứ?” Anh cười cười, khẽ liếm chỗ môi vừa bị cô cắn.

“.....” Cô trừng mắt nhìn anh. Còn cười nữa chứ...

” Tốt lắm...” Anh hài lòng và định hôn tặng hai thì bị cô né tránh.

” Khó thở chết đi được” Cô xấu hổ lắm lắm. Môi vẫn còn hơi ẩm của anh.

” Sẽ quen thôi.... ” Anh cười như không cười, mắt ánh lên tia xấu xa.

Và sau đó... lại một nụ hôn....

“Còn ngọt hơn lần trước” Tử Kỳ đồng dạng đưa nhận xét với anh trong một đêm nào đó nhiều năm sau, khi hai người nói về hai nụ hôn đầu tiên của họ.

## 22. Chương 21: Tin Tức

” Thành thật khai báo sẽ được hưởng khoan hồng...” Tú Viên gõ gõ ngón tay lên bàn, nhướng mắt nhìn Tử Kỳ.

” Khai báo gì..?” Tử Kỳ cũng nhướng mắt nhìn Tú Viên, cố làm ra vẻ không hiểu, nhưng gương mặt ửng đỏ kia thì phản chứng vô cùng.

” Haha.... đồng chí Tử Kỳ à.... đồng chí có biết là mình giả ngu tệt lắm không?” Tú Viên cười to vỗ lên trán Tử Kỳ một cái rõ to.

” Như mấy người muốn rồi...” Tử Kỳ nhỏ âm lượng đồng thời mặt cũng đỏ hơn.

” Làm như cậu không muốn ấy...” Tú Viên khinh bỉ nhìn cô.

” Sao... nó tỏ tình với con à?” Bạch Băng không biết từ đâu xuất hiện.

” Nói phải cũng không phải, nói không phải cũng không phải...” Tử Kỳ lẩm bẩm nhưng đủ ba người nghe.

Bạch Băng và Tú Viên nhìn nhau.

” Tử Kỳ... nó... đang đọc thần chú à?” Bà quay sang hỏi Tú Viên.

” Không phải cậu ấy thụ sủng nhược kinh đến mức đầu óc có vấn đề đấy chứ?” Tú Viên lắc đầu với bà rồi gãi gãi cằm suy đoán tiếp.

” Há???? Hai người đang nói con á?” Tử Kỳ chợt ngẩng đầu lên nhìn hai người ngồi đối diện.

“.....” Hai người nào đó tạm thời không biết nói gì.

\*\*\*\*\*

” Vậy... hai đứa con thật đã chính thức xác lập mối quan hệ yêu đương à?” Đây là lần thứ n Tử Kỳ nghe câu hỏi đó từ Bạch Băng.

Lần đầu tiên cô nghe là lúc sáng, sau khi cô thành thật khai báo việc đêm qua cho bà và Tú Viên, tất nhiên cô đã lướt bỏ bớt nụ hôn thứ hai và miễn đề cập cụ thể đến chuyện hôn như thế nào? T.T

Lập tức cô nhận được hai cái trẻ môi kèm theo hai từ:” Keo kiệt”.Ồ...chuyện riêng tư của người ta đấy...

Và thế là... từ sáng cho tới bây giờ đã là buổi tối, cứ hễ gặp cô là bà dùng câu đó thay cho câu chào.

” Thật ạ” Và đây cũng là lần thứ n cô trả lời như vậy.

Tử Kỳ ngồi trước bàn trang điểm, nhìn những vết cào trên cổ đã mờ bớt đi trong gương, cô thở dài một tiếng, lấy ra một hộp thuốc trị sẹo rồi bôi lên.

” Tuyệt đối không bao giờ tự làm tổn thương mình nữa... Bây giờ, nhiệm vụ của em là ở bên cạnh anh... yêu anh... đồng thời phụ anh một tay bảo vệ hoàn hảo thân thể tính mạng này....rõ chưa!”

Lời cảnh cáo kiêm mệnh lệnh của anh vào đêm qua bỗng vang lên trong đầu khiến cho cô không kìm được mà bật cười hạnh phúc.

” Mặc phu nhân à... em đang biến mình thành cô ngốc kìa” Lời nói châm biếm đầy ý cười của ai đó vang lên.

” Áhh...” Tử Kỳ bị anh làm cho giật mình, mém chút nữa té khỏi ghế. Phản ứng mạnh dữ.

Chợt.... cô ngẩn ra, chớp chớp mắt nhìn anh...

” Anh... vừa gọi em... là gì?”

Anh nhìn cô, thở dài một cái. Cô đang nghĩ cái gì mà cười ngây ngốc đến nỗi anh vào cũng không biết, anh nói gì cũng không hay.

” Tự mà nhớ đi” Anh nhướn mắt khiêu khích cô, rồi chậm rãi đi lại ngồi xuống giường bên cạnh cô. Lấy hộp thuốc từ tay cô, nhẹ nhàng thoa lên cổ, cổ tay và cổ chân của cô.

” Em tự làm được”

” Ngồi yên.... ”

” Nhưng...”

Ồi... Mặc Lão đại cao cao tại thượng lạnh lùng vô tình của Hắc đạo lại ngồi thoa thuốc cho cô, người phục anh mà biết được chắc ngất vì kinh ngạc còn kẻ thù của anh thì chắc cười đến rụng răng mất.

” Lần đầu tiên Mặc Kỳ Hàn anh làm việc này... em không lo mà hân hạnh... còn ở đó ngộ ngậy”

“.....” Tử Kỳ chu chu cái miệng.

Ồ hay... cô nhờ anh làm chắc.

” Trễ rồi... anh mau đi tắm đi...” Tử Kỳ thấy anh định thoa cổ chân cô thì cô vội từ chối khéo. Anh như vậy là cô mãn nguyện rồi. Để anh thoa thuốc lên chân cho cô, cô không nỡ.

” Ừ...” Anh cười cười nhìn cô rồi đi vào nhà tắm.

Tử Kỳ nhìn bóng lưng của anh lòng chợt dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Buổi tối, nằm trong lòng anh, cô kể anh nghe về tất cả những chuyện trong quá khứ. Cô không muốn và cũng không hề giấu anh điều gì. Cô muốn anh biết về cuộc sống trước đây của cô và chính anh cũng muốn biết.

” Em năm tuổi đã bị đưa về tổ chức, Tú Viên cũng vậy. Tuy hai em không cùng ở một cô nhi viện nhưng lại vào tổ chức cùng một lúc nên đã nhanh chóng thân nhau. Vừa vào tổ chức qua hôm sau là chúng em phải tiến hành huấn luyện, đợt của em có khoảng hai mươi người mười nam mười nữ. Ngày nào chúng em cũng dậy từ lúc 5h sáng, nửa tiếng sau đó thì bắt đầu tập trung. Đầu tiên là chạy bộ rèn luyện sức bền, rồi chạy dưới nước, leo thang,... sau đó luyện sức dẻo.... Một năm sau thì bắt đầu học võ và bắn súng.... luyện tập nhiều đến nỗi em không còn sức bước ra khỏi khu tập... gục ngã hay ngủ ngay trong phòng tập là chuyện bình thường.” Tử Kỳ buồn bã tạm dừng câu chuyện, tuổi thơ của bọn họ chỉ toàn súng bom, dao kiếm. Hít một hơi, cô kể tiếp:

” Rồi những năm kế tiếp, bọn em được huấn luyện song song giữa nhiều lĩnh vực: khả năng chiến đấu, bắn súng, đánh võ, công nghệ, vũ khí,... rồi đến năm 18 tuổi, sau khi đánh giá toàn diện thì mười người được xếp vào hàng ngũ nhân viên mười người xếp vào đội sát thủ... trong đó có em và Tú Viên. Rồi chúng em làm nhiệm vụ cho đến khi bọn em hết hợp đồng thì bên đội sát thủ của em chỉ còn lại bốn người sống sót. Em và Tú Viên chọn cách rời đi... nhưng lại không hiểu tại sao bọn họ cứ truy sát...”

” Rồi...” Anh bỗng lên tiếng. Cô ngước lên nhìn anh, cười rạng rỡ nói:

” Gặp anh ...”

Anh cũng cười đáp lại cô.

” Tú Viên mạnh mẽ hơn em.... những lúc không chịu nổi sự huấn luyện em thường trốn vào một góc nào đó rồi khóc... Cô ấy luôn an ủi bảo vệ em... rồi lúc hai đứa làm nhiệm vụ.. em thì liều mạng và thiên về hành động nhiều hơn... nên cô ấy lúc nào cũng lo cho cái mạng của em...”

” Cô ấy rất quan trọng với em nhỉ?”

” Đúng.... rất quan trọng...”

” Quan trọng nhất?”

” Vâng....”

Vừa định trả lời ” Vâng” nhưng cô nhanh chóng nhận ra có gì đó sai sai, liền ngậm miệng rồi ngẩng lên nhìn anh, thấy vẻ mặt anh có biểu hiện không hài lòng.

Thiên ah... không phải anh ghen với Tú Viên đấy chứ? Không thể nào....

” Sao?” Anh nhướn mắt tiếp tục hỏi cô.

” À... nhưng bây giờ... có thêm một người quan trọng nhất nữa... ” Cô cười khi khi ôm lấy anh, vùi mặt vào lòng ngực anh. Cô làm nũng như vậy... thế mà ai kia lại nở dấp tất giây phút nũng nịu của cô bằng việc lấy tay đặt lên trán cô rồi đẩy cô ra xa, đem về mặt không hài lòng nhìn cô chằm chằm.

” Ôi trời... lão đại này không chịu thua bất cứ gì...” Tử Kỳ thầm nghĩ, nhin không được bật cười rồi nhìn anh, nói:

” Thật ra... anh quan trọng nhất... được chưa?”

” Diễn xuất của em quá tệ đấy....” Anh khinh khỉnh nhìn cô.

Nói là nói vậy chứ ai đó vẫn ôm chặt ai kia vào lòng. Trên mặt ghi thêm hai chữ hài lòng vô cùng rõ ràng.

” Em không muốn hỏi chuyện gì anh sao?”. Một lúc sau anh bỗng nhiên mở lời.

” Anh có muốn kể?” Cô cười cười nhìn anh.

” Em không muốn nghe?”

” Vẫn là không nên kể...” Cô nhướn người hôn lên má anh. Cô đã được nghe kể về anh rất nhiều... từ ai... tất nhiên là Mặc lão phu nhân Bạch Băng huyền thoại chứ ai ...

Và.. cái tuổi thơ như tra tấn của anh, cô không muốn nhắc lại thêm nữa.

Trong títt tất, cô không thể ngờ là bị đánh úp, đành vươn tay nhéo anh một cái rồi đón nhận nụ hôn của anh.

” Đáng phạt...” Anh hừ khê.

” Ai bảo có người chơi xấu...”

” Còn không biết hối cải?”

” Hihhi.... em sai rồi...”

Ai đó bắt đầu giở trò nhõng nhẽo. Và ai kia buông cô ra nằm xịch qua một bên, lại bày ra con mắt khinh khỉnh nhìn cô.

” Bỏ cái bộ dạng đó của em đi...”

“ .....”

” Nhìn không thật tí nào”

“ ....”

Tử Kỳ trẻ môi, thật ra cô không thuộc dạng “nữ tính tràn trẻ” nên những hành động nũng nịu nhõng nhẽo không phải sở trường của cô.

” Lão đại...”

” Nói...” Anh đã nhắm mắt, chỉ mở miệng đáp lại.

” Sau này... em còn có thể đi ra ngoài không?”

“.....” Ai đó giả câm giả điếc.

” Được không?”

“.....”

” Không thì... anh đi đâu cũng mang em theo đi...”

Lúc này anh mới lười biếng nhướng mắt nhìn cô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho buồn cười.

Cô ngồi như một con ếch, tay chống xuống giường, mắt chớp chớp làm hiệu ứng mắt cú. À... có thể tưởng tượng ra động vật đột biến ếch lai cú nhỏ?

” Được không anh?”

” Còn phải xem xét...”

” Xem xét gì nữa?”

“.....”

” À vâng.... phải xem xét.... em hiểu...”

Ánh mắt anh thật lợi hại, thật tiện dụng.... có thể thay miệng nói chuyện... Tử Kỳ tâm đắc rút ra kết luận.

Nhìn người ngủ say bên cạnh, gương mặt của anh lúc ngủ yên không hề suy giảm vẻ đẹp tí nào cả, hoàn mỹ bình an đến lạ lẫm. Cô bỗng nhớ lại những điều cô biết về tuổi thơ và cuộc sống trước đây của anh.

Tuổi thơ của anh còn khốc liệt hơn cả cô. Không chỉ đối mặt với sự huấn luyện như tra tấn của Mặc gia mà còn phải đối mặt với các thế lực thù địch trong ngoài Mặc gia. Lúc mười tuổi còn bị bắt cóc, anh một mình chống lại hơn chục tên và nhanh trí trốn thoát được, lúc được cứu anh chỉ còn nửa mạng. Bị bắt cóc một lần và vài lần bị ám sát không thành, từ đó, anh càng ý thức được sự nguy hiểm của thế giới mà anh sống, ý thức được trách nhiệm của mình, chuyên tâm rèn luyện mọi mặt và đã trở thành Mặc lão đại danh tiếng lừng lẫy như bây giờ.

Tử Kỳ tự tin mình sẽ không là gánh nặng cho anh, tự tin mình giúp được anh. Chưa bao giờ cô cảm thấy muốn cảm ơn tổ chức X như lúc này, cho cô năng lực, truy sát cô để rồi cô gặp được anh.

Điện thoại chợt rung lên bởi vì buổi tối cô luôn tắt chuông điện thoại, cô ngồi dậy nhận điện thoại.

” Thiên Thiên...”

Tiếng nói trong điện thoại vang lên đánh thẳng vào tai cô, cô hít một hơi, nhìn sang anh đang ngủ yên bên cạnh, lặng lẽ xuống giường đi ra ban công.

” Thiên Thiên...”

Người trong điện thoại kiên nhẫn gọi thêm một tiếng nữa. Tử Kỳ liếc nhìn đồng hồ... đã hơn 2h sáng.

” Em nghe...”

” Thiên Thiên... anh biết đã trễ nhưng anh muốn báo cho em một tin...”

” Anh muốn báo tin gì?”

” Trầm Tuyết...”

” Cái gì...?”

Tử Kỳ cảm thấy cả thân lạnh lẽo.... đã qua lâu như vậy.... cuối cùng xuất hiện lại rồi....

## 23. Chương 22: Từ Ân Nhã (1)

Tử Kỳ nặng nề tắt máy. Trầm Tuyết đã trở lại thành phố này.

Cô ấy đã xuất hiện?

Cô ấy làm việc cho ai? Tại sao Mặc gia thế lực như thế cũng không tìm được cô ấy?

Nhiều vấn đề, nhiều câu hỏi cứ lần lượt trong đầu Tử Kỳ khiến cô trầm trọc suốt đêm.

Sáng hôm sau, cô chần chừ mãi cuối cùng cũng báo tin lại cho Mặc Kỳ Hàn. Nhưng khác với suy nghĩ của cô, anh không phản ứng gì cả ngoài hờ hững buông ra một câu: " Ngõ gia làm việc chậm chạp thật".

Thật ra, Mặc Kỳ Hàn biết tin này từ vài hôm trước nhưng chỉ dừng ở mức biết tung tích chứ anh vẫn không thể theo dõi được. Khá khen cho khả năng trốn tránh của cô ta.

Hôm nay, Mặc Kỳ Hàn có việc phải đi thành phố B, Tử Kỳ được anh dẫn đi cùng.

Thành phố B tuy là một thành phố có quy mô nhỏ nhưng hoạt động Hắc Bạch đạo có thể coi là phát triển trong top đầu cả nước.

Đặc biệt, Hắc đạo ở đây khá là phức tạp, có nhiều bang phái khác nhau và thế lực mỗi bang phái tương đối lớn mạnh.

Mặc gia ở đây chiếm ba mươi phần trăm thị trường Hắc đạo, tương đương với một phần ba thế lực trong thế giới ngầm. Dù vậy so với các nơi khác, thế lực Mặc gia ở thành phố B này tương đối yếu hơn, Mặc Kỳ Hàn luôn chú trọng điểm này nên việc làm ăn và các mối quan hệ ở đây đều được anh quan tâm triệt để.

Ở thành phố B này, Mặc gia nắm giữ mười quán bar, sáu câu lạc bộ đêm, một khu thương mại, hai khách sạn và một resort đều thuộc hàng "năm sao". Thêm nữa, một trường đua xe đang vào giai đoạn thử nghiệm.

Tử Kỳ ngồi im bên cạnh Mặc Kỳ Hàn, cô chăm chú đọc tài liệu về chuyến đi này cũng như thông tin về Mặc gia ở đây. Thỉnh thoảng liếc qua ai đó đang nhắm mắt nghỉ ngơi thoải mái.

" Thị trường tương đối ít đây sao?" Tử Kỳ bỗng rướn người lên ghé lái phụ, lẩm bẩm với Thanh Long.

" Nhiều đây là nhiều của em à?" Anh đột nhiên mở miệng nói, mắt vẫn nhắm nghiền.

" Ồ.... anh không ngủ sao?" Tử Kỳ giật mình nhìn anh.

" Chỉ là một phần nhỏ rất nhỏ của anh thôi..." Anh chỉ vào tập tài liệu cô đang cầm, không nhanh không chậm mà nói.

" ..... " Tử Kỳ hít một hơi sâu. Cô biết Mặc gia là gia tộc rất lớn, rất thế lực và rất rất giàu. Nhưng biết rõ sự thật giàu lớn tới mức nào thì cô thật sự không thể tưởng được.

" Em phải biết rõ mấy chuyện này chứ... Mặc phu nhân..." Ba chữ cuối anh ghé sát tai và nói chỉ đủ cô nghe.

" Anh.... " Cô đẩy anh ra rồi chăm chú xem tiếp tài liệu, nhưng mặt thì rõ đỏ như tôm luộc. Thanh Long ở ghế trước len lén quan sát hai người ở ghế sau, miệng bất giác vẽ nên nụ cười như có như không, Lão đại của họ đây sao???

Chuyến đi lần này là dự tiệc chiêu đãi của Từ lão đại. Một trong bốn thế lực Hắc Bang gồm có Mặc gia, Từ gia, Minh gia và Lục gia, lớn nhất của nơi này.

" Chuyến đi này... em thấy sao?" Anh chợt hỏi cô, ánh mắt đầy vẻ mong chờ.

" Buổi tiệc chiêu đãi này á?" Cô hỏi để xác định lại.

” Ừ...”

” Em thấy tiệc chiêu đãi này tuy nói là tiệc thường niên nhưng lại tổ chức ngay sau khi Từ gia thu tóm Liêu gia chứng tỏ họ muốn phô bày lực lượng với hai bang lớn kia và cũng có thể là với Mặc gia. Thêm vào đó, việc họ muốn anh trực tiếp đến dự chẳng qua là muốn người khác cho rằng Từ gia và Mặc gia có mối liên hệ với nhau, mặc dù ta không hẳn hợp tác với họ. Ít nhất Lục gia và Minh gia sẽ dè chừng, không dám động thủ với Từ gia.”

Trên xe không khí im lặng đến đáng sợ. Thanh Long im lặng quan sát cô qua kiếng chiếu hậu, mắt ánh lên tia tán thưởng.

Cô lo lắng nhìn anh, chỉ thấy anh nhìn cô chăm chăm, mắt xẹt qua tia kinh ngạc.

Anh bỗng nhiên bật cười to, xoa đầu cô rồi kéo cô vào lòng.

” Em nói vậy...” Cô ngập ngừng ngược lên hỏi anh.

” Rất giỏi...” Anh nhìn cô, vẻ mặt tràn ngập ý hài lòng và tán thưởng.

Cô cười hì hì rồi chui vào lòng anh, chợt nhớ ra có gì đó sai sai liền ngồi bật dậy xê ra xa anh.

Nơi đây có người lạ nha... được tính là

chốn công cộng nha...

Anh cười cười rồi ngả người ra ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ba bang phái kia luôn kình nhau từ nhiều năm nay. Mặc gia luôn đứng ngoài, không nhúng tay vào chuyện của họ, họ cũng không dám động vào Mặc gia. Nhưng lần này, Mặc Kỳ Hàn đúng là có ý muốn hợp tác với Từ gia, nhưng anh vẫn còn phải xem lại nhiều thứ.

Mặc gia được sắp xếp ở trong khu nhà nghỉ VIP 1 tại resort năm sao của Từ gia. Đó là một khu gồm mười nhà nghỉ nhỏ xếp theo hình vòng cung trải dài trên một ngọn đồi thấp, Mặc Kỳ Hàn và Tử Kỳ ở ngôi nhà trung tâm.

Trong khu resort này có một khu bắn trận giả. Ngay từ lúc biết tin này, Tử Kỳ liền dồn hết chú ý vào nó, nhưng cô biết ai kia sẽ không cho cô chơi cái đó.

Bằng chứng là khi xe chạy ngang khu bắn trận giả, Tử Kỳ tập trung nhìn chăm chăm vào, ai đó từ sau tiến tới bao trọn lấy người cô, lồng ngực rắn chắc áp sát vào lưng khiến cho cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ ai đó tỏa ra, trong lúc cô còn choáng váng thì bên tai vang lên giọng nói:

” Chẳng có gì thú vị...”

Chỉ một câu nói ngắn gọn đã dập tắt mọi hứng thú của cô. Cô hào phóng liếc anh một cái rồi đẩy anh về chỗ.

Bây giờ thì chỉ có Tử Kỳ, Chu Tước, Bạch Hổ và hơn chục người nữa ở lại khu nhà.

Nhận được lời mời gặp của Từ lão đại, Mặc Kỳ Hàn sau bữa cơm trưa thì dẫn theo Thanh Long, Huyền Vũ và một nhóm người đi ra ngoài.

Đến giữa trưa thì Bạch Hổ nhận được lệnh của Lão đại, nhanh chóng thu xếp và dẫn Tử Kỳ và Chu Tước đến nơi Lão đại yêu cầu.

Khu bắn trận giả.....

” Đây..... chẳng phải là khu bắn trận giả sao?” Tử Kỳ quay sang hỏi hai người bạn họ.

” Ừ đúng...” Bạch Hổ vừa lái xe vào khu, vừa trả lời.

” Sao... chúng ta lại đến đây???” Tử Kỳ tiếp tục hỏi.

” Ai biết được.... là Lão đại ra lệnh” Bạch Hổ cười cười trả lời. Anh thầm nghĩ chẳng phải do cô hay sao???

Tử Kỳ dường như đã đoán ra được điều gì đó, nở một nụ cười tủm tỉm. Ai kia cũng biết chiều người đấy chứ.

Tại nhà chuẩn bị trong khu bản trận, có khá nhiều người của Mặc gia và Từ gia đã ở đây. Mặc Kỳ Hàn và Từ lão đại đang ngồi ở sofa trò chuyện.

Tử Kỳ xuống xe, rất nhanh chóng đã xác định được vị trí của anh, cô liền đi lại, cười tươi chào hỏi:

” Lão đại, Từ Lão đại...”

“Ừ...” Anh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như băng ngàn năm trước mặt người ngoài.

” Đây là cô Diệp sao?” Từ lão đại niềm nở chào hỏi, luôn tiện đánh giá người con gái đứng trước mặt mình.

Mặc phu nhân tương lai đây sao? Đẹp thì có đẹp, nhưng trông trẻ con quá, đáng người cân đối trắng trẻo nhưng hơi nhỏ nhắn, nhìn mong manh, mắt sáng rực đầy năng lượng, nụ cười rất đẹp, chỉ là chẳng biết có bản lĩnh gì mà được Mặc lão đại lại nhìn trúng.

Đó là ấn tượng sơ lược ban đầu của Từ lão đại với cô gái sẽ ngồi lên ghế Mặc phu nhân.

” Vâng... tôi là Diệp Tử Kỳ... nghe danh Từ lão đại đã lâu...”

” Haha... cô Diệp nói thể thật khiến Từ Khiêm tôi đây nở mày nở mặt... tôi cũng được nghe về cô Diệp rất nhiều”

” Cảm ơn Từ lão đại...” Tử Kỳ lịch sự đáp lại.

Từ Khiêm của Từ gia năm nay đã năm mươi tuổi, chỉ mới lên tiếp quản Từ gia khoảng năm năm nhưng tốc độ phát triển của Từ gia trong năm năm qua rất đáng để nhắc tới nên Mặc Kỳ Hàn cũng có chút hứng thú hợp tác với ông ta.

” Lão đại... ” Tử Kỳ trưng ra nụ cười tươi đầy cảm kích nhìn Mặc Kỳ Hàn.

” Không cần cảm ơn...” Anh bình thản liếc nhìn cô. Không đợi cô nói tiếp, anh đã nhanh chóng thêm một vẻ sau:

” Chẳng qua rảnh rồi không có gì làm”

” ..... ” Tử Kỳ á khẩu.

Được rồi... không nhận quan tâm người ta thì thôi, có cần phải một câu liền ném thẳng háo hức của người ta xuống vực thế không???

Nghĩ vậy nhưng Tử Kỳ vẫn vô thức cười tủm tỉm, và tất cả biểu hiện đó đều lọt vào mắt Mặc Kỳ Hàn. Kỳ lạ.. chỉ có vậy thôi mà vui đến thế ư? Anh khó hiểu nghĩ thầm.

Một chiếc xe thể thao màu trắng rồ ga chạy vào, thắng gấp và dừng lại ngay chỗ bọn họ đang đứng. Một cô gái vô cùng xinh đẹp, kiều ngạo bước xuống xe.

” Ba... con đến rồi...” Cô gái tươi cười uyển chuyển đi lại đứng bên cạnh Từ lão đại.

” Haha... mau chào Mặc lão đại một tiếng.” Từ Khiêm cười cười kéo con gái cưng.

” Chào Mặc lão đại...Tôi là Từ Ân Nhã”.

Từ Ân Nhã là con gái duy nhất của Từ lão đại, năm nay hai mươi lăm tuổi, đáng người đạt chuẩn người mẫu cùng với gương mặt vô cùng xinh đẹp ai nhìn cũng sẽ bị thu hút.

Rất tiếc... ngoại trừ một người.

” Chào Từ tiểu thư”. Đây chính là người miễn nhiễm với sắc đẹp của Ân Nhã.

Quá lạnh lùng... nhưng vô cùng cuốn hút.

Cô gái tên Từ Ân Nhã nhìn Mặc Kỳ Hàn đến ngẩn ngơ, cô vốn nghe nói Mặc lão đại tuổi trẻ tài vô cùng đẹp trai hoàn mỹ cũng vô cùng lạnh lùng. Gặp rồi mới biết những lời ca ngợi anh đều không thừa, không sai tí nào.

Ân Nhã nhìn anh là thế nhưng anh chỉ đáp lại bằng một cái liếc nhìn hờ hững khiến cô hơi hụt hẫng. Nhưng cô nhanh chóng chuyển hướng chú ý của mình qua cô gái bên cạnh anh.

” Nhan sắc nhìn cũng được... dáng người nhỏ, ba vòng thì... không hấp dẫn... không hợp với Mặc lão đại khí chất ngồi ngồi này được...” Ân Nhã thầm cười trong lòng.

” Đây là...” Cô ta giương lên nụ cười rạng rỡ với Tử Kỳ.

” Tôi là Diệp Tử Kỳ... chào cô“. Tử Kỳ quan sát cô ta không chừa một biểu cảm. Có mù mới không nhận ra cô ta đang ”tia” Lão đại của cô nha.

Ánh mắt Ân Nhã dừng trên bàn tay đang đặt ngay eo Tử Kỳ. Khẽ cúi đầu, Ân Nhã cười lạnh trong lòng, thầm nhủ: ” Không sao... không có người đàn ông nào mà Ân Nhã này muốn mà không được”.

Từ Khiêm nhìn sang con gái, ánh mắt đầy nét hài lòng. Ông không tin Mặc Kỳ Hàn không có chút hứng thú nào với cô con gái tuyệt sắc này của ông.

Mặc Kỳ Hàn cũng không hẳn là tránh xa phụ nữ, ngoài hai người Trầm Tuyết và Tử Kỳ thì anh cũng có mối quan hệ không được xác định với vài cô gái nhưng chỉ dừng ở mức cùng nhau uống rượu trò chuyện. Tuy nhiên người có thể bước vào phòng ngủ cùng thư phòng của anh cũng chỉ có một người, Diệp Tử Kỳ.

## 24. Chương 22: Từ Ân Nhã (2)

Trò chuyện thêm đôi câu nữa thì Từ Khiêm nhìn khắp một lượt rồi lên tiếng:

” Cũng đã đầy đủ rồi, chúng ta bắt đầu cuộc chơi được rồi”

Mặc Kỳ Hàn cũng gật đầu thay lời đáp lại.

” Đội chơi của mỗi bên nhanh chóng đi thay trang phục và lấy vũ khí” Người giám sát tiến lên nói to.

” Tử Kỳ... chắc cô không tham gia nhỉ?” Ân Nhã khoanh tay trước ngực, nhìn cô cười hỏi.

“.....” Tử Kỳ bị nụ cười xinh đẹp của cô ta làm cho ngơ ngẩn vài giây. Cô ta quả thật rất đẹp, đến cô là nữ mà còn không cưỡng lại được.

Từ Lão đại đã lên tiếng xen vào:

” Cô Diệp, không sao, ta lên khán đài trên cao là có thể nhìn rõ cảnh mọi người chơi.”

” Tôi...”

” Cô ấy là người chơi” Mặc Kỳ Hàn lên tiếng thay cho cô.

Hai cha con Từ Khiêm nhất thời kinh ngạc. Đây không phải là cuộc chơi bình thường mà còn là cuộc so tài ngầm giữa hai nhà. Những người tham gia đều là trợ thủ đắc lực của hai bên.

Tử Kỳ này tham gia... hẳn không phải là người đơn giản. Từ Khiêm thầm nghĩ trong lòng.

Lúc ông nghe Mặc Kỳ Hàn hỏi đến sân bắn trận giả này, đã vô cùng ngạc nhiên nhưng anh chỉ trả lời ngắn gọn là ” Tử Kỳ cô ấy thích”. Ông vốn tưởng cô chỉ là một cô gái yếu đuối, sẽ ngồi ngoài xem.... ai ngờ được...

Hai cha con Từ gia tính nhân dịp này Ân Nhã có thể tiếp cận Mặc lão đại nhằm kiếm lợi ích cho mối quan hệ hợp tác của họ.... nhưng xem ra... hơi khó khăn đây.

Mười người bên đội của Mặc gia gồm có Tử Kỳ, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ và năm người nữa.

Bên đội Từ gia gồm có Từ Ân Nhã, Từ Thiếu Thiên ( con trai út của Từ Khiêm), cùng tám người có năng lực khá nhất của Từ gia.

” Lão đại.... anh không tham gia sao?”

Tử Kỳ đột nhiên thắc mắc và nhanh chóng nhận ra mình đã hỏi một câu vô cùng dư thừa. Hậu quả là cô đã nhận được một ánh mắt hờ hững vô vị của anh.

Mọi người nhanh chóng thay những bộ trang phục quân đội, lấy súng và những trang bị cần thiết. Sau đó, tập trung trước cửa vào khu bắn trận.

” Mọi người đã nắm vững luật chơi?” Người giám sát chờ mọi người đọc xong quy tắc trò chơi liền lên tiếng hỏi.

” Đã rõ...”

” Ngoài những phát chí mạng thì trúng hai phát là bị loại... Mặc gia màu đỏ còn Từ gia màu xanh... sau thời gian quy định là một tiếng đội đỏ giết được cờ của đội xanh thì chiến thắng... Hai đội có hai phút thảo luận chiến lược”

Khu bắn trận không rộng lắm nhưng là một khu đất khá gập gềnh, cây cối um tùm và đầy chướng ngại vật như là tường đất, gò đất, mỏm đá, nhà hoang,...

Khán đài ở trên cao và có tầm nhìn rất tốt nên có thể nhìn thấu mọi hành động của người chơi.

Đội xanh Từ gia là đội giữ cờ, ngọn cờ được đặt trên sân thượng của ngôi nhà hoang hai tầng cũ kĩ. Từ Ân Nhã Từ Thiếu Thiên và hai người nữa của đội xanh nhận nhiệm vụ trấn giữ cờ. Từ Thiếu Thiên là đội trưởng đội Từ gia.

Đội xanh vào sân trước và bắt đầu ẩn nấp ở các nơi theo sự phân công của Từ Thiếu Thiên.

Thanh Long là đội trưởng bên đội đỏ, họ chia làm ba nhóm, Tử Kỳ cùng Thanh Long ở chung nhóm.

Người giám sát ra lệnh bắt đầu, đội đỏ liền tiến vào sân bắn trận. Họ chia làm ba hướng, nhóm của Tử Kỳ theo hướng trung tâm, ba người kia chia nhau hai hướng vòng cung bên trái bên phải.

Tử Kỳ đi song song Thanh Long, mắt tập trung quan sát xung quanh. Hai người chung nhóm bọn họ thì đi ngay phía sau.

” Thật không ngờ... tôi lại có ngày hợp tác với X8... dù chỉ trong trò chơi” Thanh Long cười cười.

” Tôi cũng không ngờ đâu.... ” Tử Kỳ quay sang nhìn Thanh Long. Chợt cô la lên:

” Bên kia... hai người”

Ba người cả kinh nhưng cũng nhanh chóng khôi phục tinh thần và với tốc độ cực nhanh, đều quay người nấp sau gốc các thân cây gần đó và nhìn theo hướng Tử Kỳ nói.

” Cậu chú ý sau lưng” Thanh Long lạnh lùng ra lệnh cho anh chàng đi chung.

” Vâng..” Anh chàng vội vàng theo dõi tình hình ở hướng ngược lại với ba người kia.

Một loạt tiếng súng vang lên đồng thời.

Pằng pằng....

Một người đội xanh ở hướng chín giờ so với bọn họ đang nấp sau một bức tường và âm thầm quan sát, anh ta cười lạnh một cái rồi đưa súng lên ngắm. Bỗng... anh ta nhú mày... nghiêng đầu nhìn xung quanh.

Cô ta đâu rồi? Mới còn nhìn thấy?

Đang suy nghĩ thì bên thái dương của anh ta có vật gì lạnh lạnh áp vào. Ngẩng đầu nhìn lên, anh ta phát run trong lòng.

Cô ta... sao có thể??? Lại gần mà anh ta không hề hay biết... thời gian ngắn như vậy.... cô ta làm sao được?

Anh ta liều mạng đưa tay hất họng súng AK của cô ra... nhưng....

Cạch....

Một thanh súng ngắn đã chia thẳng vào trán anh ta....

Không thể nào????? Anh ta thâm kêu trong lòng.... Quá nhanh... Rõ ràng hai tay cô ta đang cầm súng AK mà... cô ấy lấy đâu ra súng lục???

Tốc độ của Tử Kỳ là thứ không thể đùa được...

"Tạm biệt" Cô nở nụ cười lạnh. Một tiếng súng vang lên hòa lẫn với tiếng súng của mọi người. Cô đã bắn vào tim anh ta.

Rất nhanh chóng, nhóm của cô đã tiêu diệt được ba người.

Từ lão đại như không tin những gì mình vừa thấy từ hành động của cô gái tên Diệp Tử Kỳ.... Mặc lão đại vẻ mặt vô cùng bình thản, miệng vẽ nên nụ cười như có như không.

Trong đây, tiếng súng vang lên khiến cho hai đội đều có chút lo lắng... không biết đội mình có thiệt hại hay không.

Rất nhanh gọn, nhóm Bạch Hổ, Chu Tước và nhóm Huyền Vũ cũng đã tiêu diệt thêm ba người người nữa nhưng bọn họ cũng thiệt hại bốn người. Hiện tại đã hơn nửa tiếng trôi qua, bên Từ gia còn lại bốn người, bên Mặc gia còn sáu người.

Giải lao mười phút, Thanh Long thổi còi triệu tập, bọn họ nhanh chóng tập hợp lại.

"Bốn người còn lại chắc chắn đang chờ ta ở ngôi nhà hoang cách đây một trăm mét... chúng ta sẽ cùng nhau đến đó, Từ Thiệu Thiên và Từ Ân Vũ đều còn sống"

"Tôi sẽ giải quyết Từ Ân Nhã" Tử Kỳ buột miệng nói lớn.

"....." Mọi người đồng loạt nhìn cô, sau đó là một loạt nụ cười gian xảo nhìn cô.

Mùi ghen tuông đâu đây nhaaaa....

"Cười gì... tôi... tôi... không lẽ để đàn ông các anh đối đầu với phụ nữ?" Tử Kỳ vội vàng giải thích.

"Tôi là đàn ông sao?" Chu Tước bày ra vẻ mặt bị tổn thương. Mọi người lại được dịp cười to hơn.

"Không... không phải....." Tử Kỳ xua tay liên tục với Chu Tước.

"Vậy để Chu Tước đi cũng được mà.."

Huyền Vũ bình thản nhìn Tử Kỳ, buông nhẹ một câu.

Tử Kỳ bỗng thấy tình huống này vô cùng vô cùng khó xử ... giá như có cái lỗ nào đó cô tình nguyện chui xuống cho đỡ xấu hổ.

"Thôi... đừng đùa cô ấy..." Bạch Hổ chột lên tiếng. Tử Kỳ nghe anh ta nói lập tức gương ánh mắt chờ mong với anh ta. Nhưng khi thấy ánh mắt cùng nụ cười không chút tốt đẹp của anh ta, Tử Kỳ cảm thấy mình cần đào gắp cái hố sâu hơn nữa.

Và Bạch Hổ đại nhân của chúng ta đã không phụ suy nghĩ của Tử Kỳ, anh ta từ tốn nói:

"Mọi người đều biết Tử Kỳ là ai... X8 chứ ai... cô tự đề cử mình đấu với Từ tiểu thư là vì sao.... vì sao?" Anh ta ngừng một lát, nhìn khắp mọi người. Mọi người đều nhin cười, chờ anh ta nói tiếp.

Còn Tử Kỳ? Cô chỉ hận không thể một cước đạp cho Bạch Hổ kia cắm đầu xuống đất.

Anh ta ho nhẹ một cái rồi tiếp tục:

"Vì.... vì.... mọi người tự điền vào chỗ trống đi..."

"Uầy..... chuyện gì thế?" Mọi người bị anh ta làm cho mất hứng.

Có người còn định nói gì đó thì đã bị cắt ngang bởi tiếng còi hiệu lệnh.

Cuộc chơi được tiếp tục...

Sáu người bọn họ cẩn thận tiếp cận ngôi nhà hoang và đang nấp sau những thân cây cách ngôi nhà khoảng mười mét.

Pằng pằng pằng pằng....

Pằng....

Tiếng súng đột nhiên vang lên phía sau lưng bọn họ, rất nhanh tất cả đều quay lại, chỉ thấy một người bên đội kia nhún vai với bọn họ, sau đó làm động tác gục ngã.

Bốn tiếng súng đầu do anh ta bắn, và xui xẻo... Chu Tước và một người khác đã bị loại. Tiếng súng sau là do Thanh Long bắn vào anh ta.... anh ta cũng bị loại.

"Lúc này anh giả chết?" Chu Tước nhú mồm, chỉ vào anh ta chấp vấn.

"Đúng....Tôi chỉ trúng một phát... các người không kiểm tra và cũng không có quy định cấm giả chết..." Anh ta lại nhún vai, cười cười giải thích.

Theo dõi bọn họ lâu như vậy mà không bị phát hiện... coi như anh ta có bản lĩnh.

Không muốn tốn thời gian so đo với người "chết", bốn người còn "sống" tiếp tục chiến đấu...

Bọn họ cẩn thận tiếp cận ngôi nhà hoang...

"Bốn chọi bốn đấu tay không... thế nào?"

Tiếng của một người nào đó chợt vang lên, nhóm người Mặc gia nhìn theo hướng phát ra tiếng nói thì thấy Từ Thiếu Thiên, Từ Ân Nhã và hai người nữa đang đứng trên sân thượng ngôi nhà hoang.

"Sao??? Có dám không???" Từ Thiếu Thiên tiếp tục ngạo mạn khiêu chiến.

"Tên này thật không dễ thương như gương mặt hắc tí nào" Từ Kỳ lẩm bẩm, Bạch Hổ và Huyền Vũ nghe được liền phì cười. Thanh Long thì thản nhiên giả điếc.

"Không dám?" Từ Thiếu Thiên không hề kiêng nể.

"Tai nào của cậu nghe được chúng tôi không dám hả?"

## 25. Chương 25: Từ Ân Nhã (3)

"Cô nói cái gì???" Từ Thiếu Thiên trừng mắt với Từ Kỳ.

"Ai nha... tai cậu thật có vấn đề nha?" Từ Kỳ không tiếc lời châm chọc cậu nhóc đang hùng hổ nhe nanh múa vuốt trước bọn họ.

Cô âm thầm đánh giá cậu ta. Gương mặt trắng trẻo quá ư là baby với mái tóc nâu kiểu Hàn Quốc, nhiều lắm chừng hai mươi tuổi. Dáng người cao ráo cân đối khá nam tính nhưng gương mặt baby của cậu ta đã phản bội sự nam tính của cậu ta... haha...

"Không lôi thôi nữa.... có đấu hay không???" Từ Ân Nhã liếc nhìn bọn họ. Cười lạnh một cái, lấy lá cờ xanh ra, xé làm tư rồi đưa cho ba người kia, mỗi người giữ một phần.

"Khá lắm" Từ lão đại thấy hành động của con gái mình liền gật gù tỏ vẻ hài lòng.

Mặc Kỳ Hàn vẫn bình thản theo dõi, mặt không nét biểu cảm.

"Hahaa...Sao giống kiếm hiệp thế nhỉ???" Bạch Hổ gãi gãi mũi, nhin không được cười một tiếng.

Không chờ thêm bất kì giây nào nữa sáu người đàn ông đã nhanh chóng lao vào nhau. Không rõ đâu là tay đâu là chân nữa....

Từ Kỳ ngẩn người nhìn bọn họ...

"Này... cô định ngẩn ra đến khi nào nữa?" Từ Ân Nhã không kiên nhẫn liếc Từ Kỳ.

” Hở?” Tử Kỳ quay đầu nhìn cô ta.

” Cô.... ” Từ Ân Nhã không thèm đôi co với cô nữa, tay cầm mảnh cờ xanh vẩy vẩy trước mặt Tử Kỳ rồi nhét vào trong cái áo thun ba lỗ cô ta đang mặc...

” Cô...” Tử Kỳ nhăn nhó nhìn cô ta... Muốn lấy được mảnh cờ đó... cô phải... cô phải... ai nha... biến thái quá đi...

Hừ lạnh một tiếng, Từ Ân Nhã không chần chừ nữa mà lao thẳng tới Tử Kỳ. Tử Kỳ không hề xao động, nắm đấm của Từ Ân Nhã vừa lao tới, cô dùng cả hai tay nắm lấy cổ tay của cô ta, chân khụy xuống, trượt người ra phía sau cô ta, thuận thế dùng lực hai tay kéo một cái, cả người Từ Ân Nhã lộn nhào, lưng cô ta liền tiếp đất.

Bịch.....

Từ Ân Nhã ngã trực tiếp xuống đất... cô ta nhăn nhó vì đau và vì xấu hổ. Chỉ một chiêu của Tử Kỳ mà cô ta đã ngã chống vó.

Tuy vậy nhưng cô ta không hề lơ là vị trí giữ mảnh cờ.

Cô ta vừa ngã xuống Tử Kỳ liền nhanh chân nhanh tay lật áo khoác ngoài của cô ta ra. Tay người này chụp tay người kia, chân người nọ đá tay người kia chặn,... cứ thế giằng co tới giằng co lui.

Tử Kỳ thầm mắng Từ Ân Nhã... cô ta dám giấu cờ ở nơi như vậy... cô thật không muốn khi dễ cô ta. Cô ra chiêu cũng hơi nương tay... nếu không cô ta đã nằm bẹp dí từ lâu rồi.

Ba người bọn Thanh Long dễ dàng lấy được ba mảnh cờ.

” Tử Kỳ à.... cứ từ từ...” Bạch Hổ cầm mảnh cờ vẩy vẩy với cô, trên mặt treo nụ cười vô cùng đáng ghét.

Bọn họ xong việc liền tránh sang một bên xem cứ như xem xiếc vậy.

” Haha.... tưởng thế nào... hóa ra quá tầm thường...” Từ Ân Nhã ngênh mặt nhìn Tử Kỳ.

” Hừ.... ” Tử Kỳ chẳng buồn so đo. Cô đang vật lộn trong suy nghĩ rằng có nên knock out cô ta không? Chỉ như vậy mới lấy được cờ. Chợt.... Tử Kỳ nghĩ được gì đó... hai mắt sáng rực lên... nở một nụ cười khiến cho Từ Ân Nhã hơi chột dạ.

Tử Kỳ nháy mắt với Từ Ân Nhã, cô ta thấy được nét mặt bốn cột của Tử Kỳ liền bị kích động, không suy nghĩ nhiều liền xấn đến Tử Kỳ.

Tử Kỳ nhanh nhẹn lách người tránh hết đòn của Từ Ân Nhã, cô chỉ né mà không đánh trả. Từ Ân Nhã càng hung hăng hơn, cứ theo quán tính đánh tới tấp. Tử Kỳ càng mang theo ý cười đậm hơn, Từ Ân Nhã ra đòn càng điên cuồng hơn.

” Tử Kỳ cô ấy đang làm gì thế.... chỉ còn mười phút nữa là hết thời gian?” Bạch Hổ khó hiểu.

” Cô ấy đang chọc tức Từ Ân Nhã” Huyền Vũ cười cười. Tử Kỳ này đúng là thú vị.

Một đòn hạ gục Từ Ân Nhã là quá dễ cho cả hai. Cô ấy đang tính sổ với Từ Ân Nhã. Làm như vậy, vừa thành công chọc tức Ân Nhã vừa làm cô ta tiêu hao sức lực... và đến lúc thích hợp sẽ giật lấy cờ. Vừa hả dạ vừa hoàn thành nhiệm vụ... thật thông minh.

Từ Ân Nhã sau một loạt phản công liên tiếp, sức lực đã cạn kiệt nhưng ngay cả vạt áo của Tử Kỳ cô cũng không chạm được huống chi là ra đòn với cô ấy.

Từ Ân Nhã ngừng động tác, ổn định lại nhịp thở. Tử Kỳ thấy vậy, khẽ nhếch miệng. Tới lúc rồi...

Cô vụt áp sát người Từ Ân Nhã, Từ Ân Nhã chưa kịp định thần thì hai tay đã bị Tử Kỳ khóa lại sau lưng, Từ Ân Nhã cố gắng phản kháng, vùng vẫy.

Chợt chân cô ta như vấp phải gì đó, loang choạng ngã âm xuống đất... và lần này, tiếp đất không là lưng nữa mà là... toàn bộ “mặt tiền” của thân hình người mẫu của cô ta....

Khỏi cần nói hung thủ của vụ án này là ai... mọi người đều rõ... Và thậm chí... hung thủ cũng mặt dày đảm nhận luôn vai nạn nhân phụ.

Từ Ân Nhã đau đớn toàn thân... vì cô ta còn "may mắn" làm đệm thịt cho Tử Kỳ nữa mà....

"Ai nha.... Ân Nhã tiểu thư.... cô vùng vẫy làm gì... bây giờ ngã rồi thấy không?" Tử Kỳ vẫn nằm yên trên người cô ta, giọng đầy vẻ vô tội.

"Cô còn dám nói.... mau đứng lên..." Từ Ân Nhã nhịn không được, hét to.

Tử Kỳ cười to một tiếng rồi dùng tay trái khóa chặt cả hai cánh tay của Từ Ân Nhã vào người mình, tay phải cô từ từ lại gần cổ áo cô ta.

"Còn ở im đó... mau đứng lên... còn các người... mau lôi cô ta ra khỏi người tôi .... đứng chôn chân ở đó làm gì hả?" Từ Ân Nhã hét hét Tử Kỳ liền quay sang đám người đang đứng "xem xiếc".

"Chị... bọn em "chết" rồi... không giúp được" Từ Thiếu Thiên cố bày ra vẻ bất lực, nhún vai, nói.

Từ Ân Nhã tức đến đỏ lừ mặt, ra sức vùng vẫy.

"Uầy ... tôi phát hiện tư thế như vậy, cô càng vùng vẫy thì rất dễ lấy cớ ra... sao có thể đứng lên được..."

Từ Ân Nhã cứ nghĩ Tử Kỳ sẽ không dám lấy cớ.... ai có ngờ... Nhìn tay Tử Kỳ đang tiến gần khu vực "một" của mình, Từ Ân Nhã thở dài một tiếng rồi đầu hàng:

"Dừng tay.... tôi chịu thua... đứng lên được rồi chứ?"

"Không chịu.... tôi muốn tự tay lấy cớ" Tử Kỳ mặt dày, tiếp tục trêu chọc cô ta.

"Hahaha..."

Nhóm người Từ Thiếu Thiên nhịn không được bật cười ha hả nhưng nhanh chóng bị Từ Ân Nhã liếc cho vài cái liền im bặt.

Còn nhóm Thanh Long thì bình thản như không nhưng khóe miệng vẫn khẽ nhếch lên.

"Cô..." Từ Ân Nhã mặt xám xịt lại...

"Hahaha.... " Tử Kỳ cười to một trận rồi ghé sát tai Từ Ân Nhã nói nhỏ vào: "Coi chừng tôi đấy..."

Trận đấu này Mặc gia đã chiến thắng và Từ lão đại đã nhìn Tử Kỳ với một con mắt khác. Còn Từ Ân Nhã sau một lúc lâu suy nghĩ thì cô đã hiểu được lời cảnh cáo của Tử Kỳ nhưng cô nàng đó có sợ hay không thì chưa biết được... nhưng rõ ràng cô ta đã bỏ đi ánh mắt ngơ ngẩn trước Mặc Kỳ Hàn.

Tại nhà nghỉ....

"Em có vẻ rất sảng khoái...". Mặc Kỳ Hàn ngồi trên ghế sofa, nhìn vẻ mặt như "trúng số độc đắc" của ai kia đang ngồi bên cạnh, nhịn không được cảm thán một tiếng.

"Tất nhiên...." Cô trả lời nhanh, không nghĩ ngợi gì.

"Cô ta không phải đối thủ của em...." Anh ngưng lại, nhìn cô một lúc rồi cười bí hiểm, nói tiếp: "Sao lại tốn công kiếm chuyện với cô ta làm gì".

"....." Cô mở to mắt nhìn anh rồi như chợt hiểu ra, xấu hổ cúi gầm mặt. Thế nhưng, thẹn quá hóa giận, oanh liệt ngẩng đầu phản biện:

"Em kiếm chuyện với cô ta lúc nào? Sao em lại phải kiếm chuyện"

"Không có?" Anh nhướn mày nhìn cô.

"Không có..." Cô gân cổ khẳng định, mặt cố làm ra vẻ bình thản nhất, hít một hơi nói tiếp:

"Ai nữ kiếm chuyện với cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy.... ai nhìn cũng muốn yêu... giọng nói lại ngọt.. " Tử Kỳ lăm lăm như nói với mình, nhưng cô quên không hạ âm lượng, từng chữ từng chữ để dàng lọt vào tai ai kia.

Mặc Kỳ Hàn mặt đầy ý cười, vươn tay ôm Tử Kỳ vào lòng.

” Đúng là đẹp thật....” Anh gật gù tỏ vẻ đồng tình.

Tử Kỳ nghe vậy, lòng nổi lên cảm giác khó chịu, hung hăng đẩy anh ra nhưng càng đẩy anh càng ôm chặt hơn.

” Sao thế? Khó chịu trong người à?” Ai kia vẫn tiếp tục đùa dai.

” Không có....”

” Ừ.... không có....”

Anh nhìn đồng hồ, buông cô ra rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

” Em chuẩn bị đi.... tới giờ rồi”

Tới cửa nhà vệ sinh, anh chợt dừng lại, xoay người nói thêm một câu:

” Em đẹp hơn.... ít ra thì đối với anh là vậy...”

Rồi không đợi cô phản ứng, anh nhanh chóng đi vào bên trong. Tử Kỳ ngẩn ra nửa ngày mới tiếp thu được câu nói của anh. Rồi sau đó liền bật chế độ cười tủm tỉm.

Hahaha..... Anh nói cô đẹp hơn....

Ít ra... đối với anh... cô đẹp hơn... Cô còn biết anh đang khăng định Từ Ân Nhã kia... anh không để vào mắt....

Haha.... Lão đại của cô nhaaa....

Tử Kỳ cười ngây ngốc mất một lúc mới nhớ là phải chuẩn bị đi dự tiệc, đành tạm dừng chế độ tủm tỉm sang một bên.

Buổi tiệc được tổ chức ngoài trời, trong khuôn viên vườn hoa của resort. Bữa tiệc Hắc đạo đặc trưng là đây, khách mời đều là người đến từ các Hắc bang khắp nơi trong nước, có một số người ở nước ngoài, có thể thấy thế lực của Từ gia không phải tầm thường.

Tử Kỳ nhanh chóng rút ra kết luận: Mặc Kỳ Hàn chính là siêu sao của Hắc đạo. Mọi người đều biết, đều đến chào anh trước. Tử Kỳ bây giờ đã danh chính ngôn thuận đi bên anh với thân phận Mặc phu nhân tương lai nên cũng được chào đón không kém. Rất nhiều ánh mắt hướng vào họ, tất nhiên có ngưỡng mộ, có hiếu kì, có ganh tị, cũng có lời ra tiếng vào.... nhưng cô không quan tâm, cô chỉ biết cô phải làm thật tốt vai trò của mình.

Hôm nay cô một thân váy đuôi cá màu đen ánh kim, ôm sát thân hình, mái tóc xoăn loạn buông thả tự nhiên, trên tóc cài một cái kẹp nhỏ hình chim đại bàng, loài chim tượng trưng cho quyền lực trong Hắc đạo.

Mặc Kỳ Hàn đang tiếp chuyện với mấy lão đại, cô nhàn rỗi đứng bên cạnh, mắt lơ đãng nhìn xung quanh, cô thầm nghĩ: ” Tiệc như vậy mà Ngô gia không tham gia sao?”

Đang lơ đãng thì một vài tiếng ồn ào cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

” Ngô lão đại... lão đại đến rồi”

” Ngô lão đại....”

” Ngô lão đại....”

Ồ... khéo thế... cô vừa nhắc tới....

## 26. Chương 26: Chân Tướng

Ngô Ngạn đúng thật đã đến...

Thấy Ngô Ngạn đến, Từ Khiêm lên tiếng:

”Ngô lão đại đến rồi.... tôi qua chào một tiếng... Mặc lão đại cứ tự nhiên”

Mặc Kỳ Hàn chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

Tử Kỳ chỉ nhìn Ngô Ngạn đúng một cái liền quay đi. Cô biết nên làm sao cho đúng với danh phận bây giờ.

”Em rất giỏi....” Tiếng của anh bỗng vang lên bên tai cô.

Cô nhìn anh cười thật tươi, cô thấy rõ ánh mắt của anh cũng đậm ý cười. Cô biết nếu bây giờ chỉ có hai người, anh sẽ không tiếc một nụ cười một cái ôm cho cô nhưng rất tiếc.... ở đây rất đông người.

Ngô Ngạn chào hỏi một lượt, nâng mắt nhìn về phía hai người. Sau đó, không chần chừ mà bước tới.

”Mặc lão đại... Thiên Thiên... chúng ta lại gặp nhau”. Ngô Ngạn chủ động chào hỏi, nụ cười lạnh tanh không hề có cảm xúc.

”Nhanh hơn tôi nghĩ... nhưng mà... cô ấy là Tử Kỳ... Ngô lão đại hẳn là đã quên”. Mặc Kỳ Hàn cũng lạnh lùng đáp lại.

Hai ánh mắt sắc lẹm đang nhìn lẫn nhau.. bọn họ muốn đấu thị lực sao???

Ồi.... hai khối băng ngàn năm gặp nhau.... Tử Kỳ bỗng cảm thấy rét lạnh. Hình như... không chỉ có mình cô là thấy vậy....

Từ Khiêm rất nhanh đã chen vào nói:

”Hay là... chúng ta cùng qua bên kia ngồi...”

”Được”. Hai tảng băng đồng thanh lên tiếng.

Mọi người ở đó bị dọa một phen. Ai cũng biết hai nhà Mặc - Ngô theo chủ trương nước sông không phạm nước giếng nhưng mối quan hệ hai bên luôn căng thẳng.

Mặc Kỳ Hàn xoay người đi lại bàn, Tử Kỳ cũng nhanh chóng đi theo anh.

”Em vẫn khỏe chứ?” Ngô Ngạn bước lên đi song song với cô, giọng nói đầy dịu dàng chỉ dành riêng cho cô.

”Vẫn khỏe... anh thì sao?” Tử Kỳ không hiểu sao cô không thể nào coi người bên cạnh là Lục Ngạn ngày xưa được nữa.

”Chúng ta sao lại khách sáo như thế này?” Ngô Ngạn bắt giác cười khổ.

”Xin lỗi...”

”Em có lỗi gì chứ...”

Cả hai không nói gì nữa, lặng lẽ tách ra ngồi xuống hai chỗ đối diện. Tử Kỳ tất nhiên ngồi bên cạnh Mặc Kỳ Hàn.

Từ Lão đại không thể ngồi tiếp chuyện nên đã rời đi... bàn tiệc VIP này giờ chỉ còn đúng ba người bọn họ.

Ồi.... có gì đó sai sai thì phải.... Tử Kỳ thầm kêu trong lòng. Những người khác dù muốn lấy lòng hai lão đại này nhưng ai cũng không có can đảm ngồi vào cái bàn này. Ai biết được hai núi lửa núi băng này bùng nổ lúc nào.

Hai người nào đó ngồi im không ai nhìn ai, chỉ tập trung ánh mắt vào ly rượu vang đỏ trước mặt, không khí bàn này thật ngột chết người ta. Rất tiếc... nạn nhân chỉ có mình Tử Kỳ.

”À...ừm... Lão đại... Ngô Ngạn....ừm... hai người định chỉ ngồi hít thở khí trời thôi à?” Tử Kỳ không chịu được nổi nữa liền mình lên tiếng.

Thế là hai người nào đó đồng loạt đưa mắt nhìn cô. Cô vội vàng ngậm miệng lại.

Ngô Ngạn phì cười một tiếng. Tử Kỳ trề môi, cô định cầm ly nước trái cây của mình lên uống nhưng nhớ lại là đã hết. Vừa vặn có người phục vụ đi ngang qua, cô đưa tay định lấy ly màu cam nhưng đã bị Ngô Ngạn chặn lại, anh nói người phục vụ:

” Mang lại cho cô ấy ly nước trái cây không có vị chua... ít đường...”

” Vâng... ”

Người phục vụ vội vàng quay đi, Ngô Ngạn mới nói với cô:

” Buổi tối đừng uống nước có vị chua, em có bệnh đau bao tử... sao không chú ý gì hết vậy... còn nữa... đó không phải nước cam... là rượu”

” Vâng... cảm ơn anh” Tử Kỳ cười hi hi. Anh vẫn nhớ rõ cô dễ bị đau bao tử, thích nước cam.

Tử Kỳ chợt thấy sống lưng lạnh buốt, cả người run lên. Hít một hơi sâu quay qua người bên cạnh... thôi xong rồi... mặt ai đó đã xám xịt...

” Lão đại... anh chưa ăn gì... đừng uống nữa...” Cô vội giật lấy ly rượu anh định cầm lên uống.

” Anh không bị bệnh đau bao tử” Mặc Kỳ Hàn hồ hững đáp.

Ai da.... ghen đây sao????

Tử Kỳ cười cười nhìn Mặc Kỳ Hàn định nói gì nhưng nhanh chóng bị một bóng hình uyển chuyển đang đi lại hướng này thu hút.

Là Từ Ân Nhã....

Từ Ân Nhã thấy người họ, mắt lộ ra tia cảnh giác chần chừ muốn chuyển hướng, nhưng khi liếc nhìn anh chàng ngồi chung bàn, vẫn đang chung thủy ngấm ly rượu thì cô nhanh chóng sững người, ý định rời đi cũng trôi mất. Người đàn ông này cũng cực phẩm không kém Mặc Kỳ Hàn kia nha.... Từ Ân Nhã cảm thấy tâm tình bị lung lay.

Cảm giác của cô với anh chàng cực phẩm này hoàn toàn khác so với Mặc Kỳ Hàn.

Tử Kỳ thu toàn bộ phản ứng của Từ Ân Nhã vào mắt, cô cười cười nhìn cô ta đi lại gần.

” Từ tiểu thư.... chúng ta lại gặp được nhau..”

” A.... Ồ... Chào cô...” Từ Ân Nhã lấy lại tinh thần, mỉm cười chào.

” Mặc lão đại... Ngô lão đại... tôi có thể ngồi cùng chứ?” Cô nàng nở một nụ cười vô cùng chói mắt, ai có thể cự tuyệt cô gái như thế này.

Mặc Kỳ Hàn im lặng, vẻ mặt không được tốt cho lắm. Tử Kỳ thật muốn cười to một tiếng nhưng cô biết rõ hậu quả nếu chọc giận lão đại cao tại thượng của cô.

Ngược lại, Ngô Ngạn rất biết cách xã giao, anh nở một nụ cười vừa đủ nhưng mắt không hề có chút ý cười cùng cảm xúc gì khác:

” Từ tiểu thư khách khí rồi...”

Từ Ân Nhã nhếch miệng, nhanh chóng ngồi xuống ghế trống bên cạnh Ngô Ngạn.

Chuyển đối tượng nhanh thật... Tử Kỳ cảm thán trong lòng.

Tử Kỳ lặng lẽ đánh giá Từ Ân Nhã một lần nữa. Tuy cô nàng bề ngoài có chút kiêu ngạo, khó trị, bướng bỉnh, độc mồm độc miệng nhưng tính cách lại khá đơn thuần, có cá tính mạnh lại dám thể hiện. Ngoại trừ việc cô ta từng có ý tiếp cận lão đại của cô ra thì Tử Kỳ không hề có chút địch ý nào nữa với cô ta.

Từ Ân Nhã lúc này dồn mọi sự chú ý lên người Ngô Ngạn, hai người cũng trò chuyện được một lát. Tử Kỳ quan sát, khi Ngô Ngạn trò chuyện với Từ Ân Nhã, tuy giọng nói có chút lạnh lùng hồ hững nhưng ánh mắt anh vẫn ánh lên một tia nghiêm túc.

Có thuộc hạ nói với Ngô Ngạn điều gì đó, anh đứng lên bỏ lại câu tạm biệt rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Từ Ân Nhã cũng không nán lại. Tử Kỳ nhìn theo bóng Ngô Ngạn, lòng đầy thắc mắc không biết việc gì mà khiến cho anh lại kích động như vậy.

Ngắn ra một lát, Tử Kỳ chợt nhớ đến bên cạnh còn có một “đồng thịt lạnh” đang ngồi.

” Lão đại... em đi lấy chút gì cho anh ăn nha?”

Và không đợi ai kia phản ứng, cô đã đứng lên đi lại bàn để đồ ăn thức uống, cầm đĩa lên và đi một vòng chọn những món hợp khẩu vị của anh nhất. Chọn xong, cô xoay người định đi về bàn thì ánh mắt cô chợt dừng lại ở một góc hành lang. Một bóng người khá quen thuộc.... Trần Tuyết...

Đèn hành lang khá sáng nên cô có thể nhận ra rõ ràng... là cô ta...

Đang lặng yên nhìn về hướng Mặc Kỳ Hàn, Trần Tuyết bỗng xoay người quay đi, Tử Kỳ vội vàng đưa đĩa thức ăn cho một người của Mặc gia vừa vịn đi tới, rồi bản thân thì nhanh chóng đuổi theo bóng hình Trần Tuyết.

Trần Tuyết đi từ hành lang này đến hành lang khác, Tử Kỳ nhìn xung quanh nhận ra càng lúc càng vắng vẻ, đèn càng lúc càng le lói.

” Cô muốn dẫn tôi đi đâu?” Tử Kỳ đột ngột nói to. Người đi trước hơi khựng người lại nhưng vẫn không dừng bước.

” Trần Tuyết... ”

Lần này có hiệu quả rõ rệt. Trần Tuyết cuối cùng cũng dừng lại. Hai người đang đứng ở một nơi hoàn toàn không có bóng người. Có vẻ như là một hành lang đi ngang qua vườn hoa.

” Trí nhớ cô khá là tốt” Trần Tuyết quay người lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Tử Kỳ.

” Cô muốn gì?” Tử Kỳ lạnh lùng hỏi.

” Tôi muốn gì? Cô không biết sao?” Trần Tuyết hơi ngạc nhiên nhưng giọng vẫn không thay đổi, đầy ý khiêu khích.

Tử Kỳ nhú mày, trong đầu dâng lên một mớ hỗn độn làm tạm thời cô không biết phải nói gì.

” Ra là cô không biết.... Hahahaha...”

---

Ngoài sân tiệc.....

” Lão đại.... đây là cô Diệp nhờ tôi đem lại cho anh” Người nọ đem một đĩa thức ăn đặt lên bàn.

” Cô ấy đâu?” Anh nhú mày nhìn đĩa thức ăn, hỏi người mang lại.

” Cô Diệp đưa cho tôi xong liền rời đi rất nhanh... tôi không rõ đi đâu”

Anh trầm tư suy nghĩ gì đó, không để ý là Ngô Ngạn từ đâu đó đang vội vàng đi đến chỗ này.

” Trần Tuyết xuất hiện ở bữa tiệc... tôi vừa mới đi xác nhận....”

” Cái gì?” Mặc Kỳ Hàn nhú mày chặt hơn.

” Thiên Thiên đâu?” Ngô Ngạn nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng cô.

” Chết tiệt... Thanh Long ... cho người đi tìm” Mặc Kỳ Hàn gầm lên một tiếng.

” Đi... đi tìm người” Ngô Ngạn cũng phân phó cho thuộc hạ đi tìm Tử Kỳ. Anh quay lại nhìn Mặc Kỳ Hàn, mặt đầy sát khí, hỏi:

” Cô ấy đi đâu anh cũng không biết?”

” Không phải chuyện của anh...” Mặc Kỳ Hàn cũng đầy sát khí liếc anh ta một cái.

” Anh biết rõ Trầm Tuyết sẽ xuất hiện... muốn dùng Tử Kỳ như cô ta... đúng không?” Ngô Ngạn nghiêng rắng, rít lên từng chữ.

Mặc Kỳ Hàn không trả lời anh ta, xoay người định rời đi, chợt anh dừng lại, ném lại một câu:

” Đừng tự cho mình là lúc nào cũng đúng”.

---

” Tại sao cô lại muốn giết Mặc Kỳ Hàn... không phải cô yêu anh ấy sao?”

” Cái gì?... Tôi muốn giết Mặc Kỳ Hàn?” Trầm Tuyết kinh ngạc hỏi lại. Cô ta chợt suy nghĩ gì đó, liền bật cười ha hả.

” Tử Kỳ ới là Tử Kỳ.... cô thật quá đáng thương.... Đúng là tôi hận Mặc Kỳ Hàn... tôi cũng không ngại nói cho cô biết.... tôi từng rất yêu anh ta... nhưng sau khi biết anh ta nhúng tay vào cái chết của cha tôi.... tôi hận anh ta đến tận xương tủy.... nhưng lúc đó tôi không có khả năng giết anh ta và cũng không đủ dũng khí để ra tay... nên tôi chọn cách ra tay.... cũng không giấu cô... tôi là người của X.... nhưng không giống cô”

” Cô là người của X?”

” Đúng.... sau khi tôi bỏ đi... tôi quay về X luyện tập ngày đêm để chuẩn bị trả thù... nhưng cũng đồng thời... tra ra được sự thật cái chết của cha tôi không liên quan đến anh ta, nhưng lúc đó tôi đã chết tâm với anh ta... không muốn gặp lại cũng không còn chỗ để đi.... đành ở lại X... hahaha...”

” Bây giờ... cô là người của X?”

” Tất nhiên....”

” Vậy... cô không giết anh...cô là đến để giết tôi với Tú Viên?”

Trầm Tuyết cười lạnh, ánh mắt tràn đầy chết chóc nhìn thẳng Tử Kỳ, và bằng một giọng lãnh lẽo, cô buông ra bốn chữ:

” Chỉ mình cô thôi”.

## 27. Chương 27: Chân Tướng (2)

” Chỉ mình tôi?”

” Đúng.... chỉ mình cô nhận được đãi ngộ.... chẳng qua là Tú Viên luôn đi chung với cô nên “may mắn” được chia sẽ đãi ngộ đó thôi”

Tổ chức X không ngừng truy sát họ... thì ra là chỉ nhằm vào cô... lí do vì sao... cô hoàn toàn không biết...

” Tại sao lại muốn giết tôi?”

” Không... tôi không giết cô ngay... mà sẽ làm cô sống không bằng chết...”

” Tại sao? Tại sao?”

” Hahaha.... thật đáng thương... cô cái gì cũng không biết....”

” Đúng.... tôi chẳng biết gì cả”. Cảm giác bất lực bao trùm lên Tử Kỳ. Cô không biết.... cái gì cũng không biết.

” Tôi cũng không ngại nói cho cô mọi chuyện... dù gì hôm nay cô cũng không thoát được tay tôi..”

” Đừng mừng vội.... ”

” Cô nghĩ Mặc Kỳ Hàn sẽ tới cứu cô? Cũng có thể... tôi cũng rất hiếu kì muốn biết cô trong lòng anh ta quan trọng như thế nào...e là trong lòng anh ta vẫn chưa quên được tôi... ”

” ....” Tử Kỳ cảm thấy hô hấp dần trở nên khó khăn.... nói năng cũng khó...

” Ah.... sao anh ta không nói cho cô biết người tôi muốn giết là cô, phải chăng chuyện đó không quan trọng với anh ta... với thể lực của Mặc gia.. tìm ra tung tích tôi là chuyện có thể... và để tránh nguy hiểm cho cô, anh ta có thể giết tôi rất dễ dàng... vậy tại sao không?”

“.....”. Tử Kỳ ổn định lại hô hấp, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta không rời.

” Thật ra.... anh ta còn giấu cô rất nhiều chuyện nhỉ... chẳng hạn như thân thể của cô...” Trầm Tuyết nói rõ ràng từng câu từng chữ... giọng nói đầy vẻ khiêu khích...

” Thân thể của tôi...” Tử Kỳ kích động, chân không còn sức lực... loạng choạng như sắp ngã... cô phải vịn vào cây cột gần đó mới có thể đứng vững.

Kì lạ.... thân thể cô sao lại yếu như thế này? Cảm giác khó chịu như có ngàn kim châm vào da thịt cô càng ngày càng rõ... mỗi cử động đều đau đớn đến tận xương...

” Ai nhaa.... tôi quên nói cho cô biết... khi cô vừa đặt chân vào đây cô đã hít phải AT380... ”

” Cái gì...?”

” AT380..... có thể coi là một loại độc gần giống ma túy... không có thuốc giải... à... đúng hơn là X cũng chưa tìm ra thuốc giải... cô có thể về nhờ Tú Viên giúp một tay... ”

Trầm Tuyết bước lại gần, đưa tay vuốt ve gương mặt đã chuyển sang trắng bệch của Tử Kỳ. Tử Kỳ cố hết sức xoay người cho cô ta một cú đá vào bụng khiến cho cô ta lùi về sau vài bước, nhưng Tử Kỳ cũng đã gục hẳn xuống sàn. Hừ lạnh một tiếng, cô ta cũng đáp lại Tử Kỳ bằng một cú đá mạnh vào bụng.

” Ưm...” Tử Kỳ rên khẽ một tiếng, cơ thể đau đến mức không thể cử động được.

” Quả nhiên không hổ là X8... bị trúng AT380 mà thân thủ vẫn còn tốt như thế...”

Trầm Tuyết ngồi xổm trước mặt Tử Kỳ, vẻ lạnh lùng hiện đầy trên mặt. Cô ta nhàn nhạt mở miệng:

” Giới thiệu một chút... AT380 này... mới được X6 chế tạo. Khi trúng phải, đầu tiên sẽ làm cho cơ thể mất lực, hô hấp khó khăn. Sau đó sẽ đau đớn khắp cơ thể, càng cử động càng đau, chỉ cần chạm nhẹ vào thôi sẽ đau đến tận xương tủy.... haizzz... cú đá của tôi lúc này... ai da... chắc đau lắm nhỉ? À... AT380 sẽ không độc chết cô mà sẽ tái đi tái lại làm cô đau đớn đến kiệt sức mà chết... chắc trễ nhất là hết ngày mai... cô sẽ “hết đau”...”

Cô ta ngừng lại nhìn Tử Kỳ đang cắn chặt môi chịu đau, cười lạnh rồi nói tiếp:

” Chắc cô đang thắc mắc tôi hạ độc cô như thế nào phải không? Haha... tôi đã rải trên hành lang bột AT380 và nó sẽ tự bốc hơi vào không khí và cô chỉ cần hít vào thôi... tuy nhiên thời gian tồn tại trong không khí của nó rất ngắn... bây giờ nó đã tự hủy không còn dấu vết... không ai phát hiện ra đâu.... tôi đã uống thuốc miễn nhiễm với AT380... cô không cần lo cho tôi... hahaha”

” X đúng là đái ngộ tôi tốt thật... ” Tử Kỳ nghiêng răng nói rõ từng chữ.

” Haha.... X8 lòng lẫy tất nhiên phải có đái ngộ hơn người chứ.... Diệp Tử Kỳ.... cô phải tỉnh táo nghe cho kĩ những lời tôi sắp nói ra... ”

Trầm Tuyết nâng gương mặt đã nhể nhại mồ hôi lạnh của Tử Kỳ, mắt nghiêm lại, nói tiếp:

” Hai mươi năm trước tổ chức sát thủ khét tiếng Hắc Long bị lật đổ, thay thế là tổ chức X, thủ lĩnh của X từng là cánh tay phải của Hắc Long, chuyện này ai cũng biết nhưng có chuyện không ai hay biết là Hắc Long có một cô con gái... năm ấy cô bé mới bốn tuổi... đang sống bên ngoài với mẹ.... ngay đêm biến động đó... mẹ cô bé đã mang cô vào cô nhi viện... còn mình thì quay về sống chết bên cha cô bé... ”

” Cô... những lời vừa rồi.... ”

” Là sự thật... cô bé ấy chính là cô... thủ lĩnh đã điều tra nhiều năm để tìm cô con gái của Hắc Long... nhưng thất bại không ngờ lại là một trong những sát thủ xuất sắc của mình... ”

” Các người biết được sự thật khi nào? Tại sao không giết tôi khi tôi còn ở trong X?”

” Vừa khéo ngay sau khi cô rời X.... Từ từ mà tận hưởng.... còn nhiều điều hay...”

Tử Kỳ cảm thấy đầu mình muốn nổ tung... sự thật này... thật khiến cô khó mà chấp nhận...

Thì ra.... X một mực muốn giết cô là vì cô là con gái của Hắc Long.... Trong X vẫn còn người của Hắc Long, nếu biết được sự thật của cô, hẳn là X sẽ có biến động, giết cô là cách tốt nhất... nhưng cách này... đúng là quá tàn nhẫn...

” Còn nữa.... cô yêu Mặc Kỳ Hàn đúng không... cô đã là người của Mặc gia đúng không? Nói cho cô biết cô đang theo kẻ thù giết cha mẹ của mình đó...”

” Cái.. cái gì...?”

” Năm đấy, Hắc Long biết được kế hoạch của X, ông ta đã đến nhờ Mặc gia giúp sức... nhưng cuối cùng Mặc gia trở mặt, chỉ đứng ngoài cuộc... Hắc Long vì quá trông chờ vào Mặc gia nên khi bị trở mặt, ông ta không xoay sở kịp... ah... tính ra Mặc gia cũng không phải kẻ thù của cô.... chỉ là...”

” Cô đừng nói nữa... đừng nói nữa...” Tử Kỳ gắng sức hét lên, toàn thân cô truyền đến một cơn đau xé da xé thịt. Nước mắt không nhịn được mà rơi xuống...

Cô không tin.... cô không tin...

” Tử Kỳ... tôi hiểu cảm giác của cô bây giờ... giống như cảm giác của tôi khi biết tin Mặc Kỳ Hàn giết cha của tôi... nhưng cuối cùng đó không phải là sự thật... còn cô... không tin thì đợi một lát gặp lại anh ta... cô có thể hỏi... biết đâu.... cô biết thêm gì nữa thì sao?” Trầm Tuyết đứng trên cao nhìn xuống Tử Kỳ.

Cô bây giờ vô cùng thê thảm, cô nằm gục trên sàn mà nấc nghẹn. Gương mặt trắng bệch đầy mồ hôi, mái tóc đã không còn vào nếp gọn gàng, môi đã bị cô cắn đến rướm máu.

” Cô hận tôi?” Tử Kỳ không ngẩng đầu, mở miệng hỏi Trầm Tuyết.

” Khá lắm... rất nhạy bén... đúng... Hắc Long khiến cho nhà tôi tán gia bại sản ông bà mà tôi yêu nhất vì thế mà tự tử ... cô nghĩ xem... tôi có nên hận không?”

” Ra là thế... chẳng trách cô tốn trăm phương ngàn kế hại tôi” Tử Kỳ cười lạnh. Từng ánh mắt, từng nét mặt Trầm Tuyết đối với cô đều mang đậm thù hận... thì ra là vậy...

” Nhưng tại sao cô lại muốn hại luôn cả Mặc gia và Ngô gia?”

” Muốn cho cô chứng kiến hai người cô yêu và quan tâm đấu đá nhau.... xem cảm giác thế nào”

Người con gái trước mặt Tử Kỳ bây giờ chỉ tràn ngập thù hận, khuôn mặt lạnh lẽo thật khác lúc gặp nhau lần đầu.

” Haizzz... tôi đã nói xong... cũng nên đi rồi... đừng lo... tôi sẽ tốt bụng gọi người đến mang xác cô về...”

Trầm Tuyết nói xong đứng lên xoay người đi, vừa đi vài bước, cô dừng lại nói thêm:

“AT380 này sẽ tái phát theo chu kỳ hai tiếng một lần, một lần bao lâu thì tùy thể trạng... càng lúc càng dữ dội hơn.. chưa người nào qua khỏi hai ngày cả.. nên cô cứ từ từ mà tận hưởng... gửi lời hỏi thăm của tổ chức tới Tú Viên...”

Tiếng giày cao gót vang lên lạnh lạnh trên hành lang, Tử Kỳ cảm thấy tầm mắt đã mờ hẳn đi, cô gượng người đứng dậy nhưng mỗi lần cử động, thân thể đau đến chết đi sống lại,

” Ahhh....”

Tử Kỳ kêu lên một tiếng rồi ngất lịm đi.

Nửa tiếng trôi qua, mọi người lục tung mọi ngõ ngách ở khách sạn này nhưng đều không thấy.

Mặc Kỳ Hàn ngồi trong sảnh, im lặng nghe thuộc hạ báo cáo tình hình. Mọi người không ai dám thở mạnh, họ biết bây giờ Mặc lão đại đang rất rất tức giận... cả người toát ra hàn khí rất đáng sợ khiến cho mọi người đều rét run.

Bên phía Ngô gia, Từ gia,... cũng không tìm được người. Phía camera giám sát không hề có người lạ đi ra ngoài, tất nhiên là cô còn ở trong khu vực khách sạn.. vậy mà họ đã tìm kiếm nửa giờ vẫn không có kết quả.

” Lão đại... có người đưa đến cái này” Thanh Long từ bên ngoài đi vào đưa đến một tấm hình.

Trong hình là một khung cảnh hành lang vắng vẻ đi qua một khu vườn hoa. Chỉ có cảnh không có người. Mặc Kỳ Hàn nhíu mày thật chặt.

” Từ Khiêm... nơi đây là đâu?” Anh đưa tấm ảnh tới trước mặt Từ Khiêm.

” Đây... đây là cấm khu của khách sạn này... luôn bị khóa sao lại?” Từ Khiêm giật mình nhìn tấm hình. Ông không nhìn lầm, đây là cấm khu mà ông đã lệnh cho khóa lại nhiều năm nay rồi. Vì khu đất ngay đó bị cho là phong thủy kém nên ông đã phong tỏa nơi đó, không cho ai nhắc tới, chỉ duy nhất một người làm vườn mỗi tháng vào chăm sóc cây cối một lần.. Tại sao lại gửi cho Mặc lão đại bức hình này???

” Dẫn đến chỗ đó” Anh lạnh lùng ra lệnh.

” Được...” Từ Khiêm nhanh chóng dẫn đầu. Trong lòng thầm mắng người nào to gan dám mở khu vực bị cấm này... ông mà biết được, sẽ trừng trị thẳng tay.

Cấm khu....

Cửa vẫn khóa, Từ Khiêm e ngại nhìn Mặc Kỳ Hàn.

” Mở ra...” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Từ Khiêm hít một hơi. Diệp Tử Kỳ liệu có ở trong đây?

Cánh cửa nặng nề mở ra, tuy bỏ hoang đã lâu nhưng hoa lá cây cối ở đây vẫn tươi tốt do có người chăm sóc.

Mặc Kỳ Hàn không nói nhiều, trực tiếp bước vào trước. Vừa vào trong, đã thấy thấp thoáng có người đang nằm trên hành lang.

” Tử Kỳ...” Anh gọi khẽ, chạy lại chỗ cô.

” Thiên Thiên...” Ngô Ngạn cũng không chậm trễ giây nào.

Nghe có tiếng bước chân lại gần, Tử Kỳ cố gắng mở mắt, gượng xoay đầu lại nhìn, nhưng vừa mới khẽ động thì toàn thân lại truyền đến cơn đau nhức.

” Đã đỡ hơn rồi” Tử Kỳ thầm kêu lên trong đầu.

” Tử Kỳ...”

” Đừng đụng vào em”

Mặc Kỳ Hàn vừa định ôm cô dậy thì đã bị tiếng hét của Tử Kỳ làm cho kinh ngạc.

” AT380...” Tử Kỳ nắm bắt trong miệng

” AT380?” Ngô Ngạn lặp lại lời Tử Kỳ, sắc mặt dần trở nên hoang mang.

## 28. Chương 28: Trúng Độc

” Đừng chạm vào em... đừng chạm vào em” Tử Kỳ lại nắm bắt.

Hành động của Tử Kỳ làm cho mọi người đều kinh ngạc đến mức đứng ngẩn ra.

” Tử Kỳ...” Mặc Kỳ Hàn ngồi xổm xuống, muốn ôm lấy cô nhưng lại bị vẻ mặt nghiêm trọng của cô làm cho do dự.

” Em bị sao vậy?” Ngô Ngạn cũng khó xử vô cùng, nhìn cô nửa nằm nửa ngồi trên sàn lạnh, lòng anh chợt đau.

Tử Kỳ im lặng, cố gắng ổn định nhịp thở. Cảm thấy cơ thể dần bớt cảm giác đau đớn, cô mới ngẩng đầu lên nhìn mọi người.

Tử Kỳ nhìn Mặc Kỳ Hàn gật đầu một cái, anh liền hiểu ý cô, đưa tay đỡ lấy cô. Tuy vẫn còn đau nhức nhưng đã đỡ hơn lúc nãy nên cô chịu được.

” Về rồi nói..” Cô nhỏ giọng nói với anh.

” Ừ...” Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô bế lên, quay người đi ra ngoài, không quên cho mọi người lời giải thích.

” Cô ấy chỉ bị ngất... chuyện này Từ lão đại biết nên xử lý như thế nào rồi chứ?”

” Được... Mặc lão đại yên tâm”. Từ Khiêm khẳng định chắc nịch.

Mặc Kỳ Hàn mang Tử Kỳ về căn nhà nghỉ của họ. Ngô Ngạn cũng được vào theo ý của Tử Kỳ.

Trong phòng bây giờ ngoài Mặc Kỳ Hàn, Tử Kỳ, bốn người nhóm Thanh Long thì còn có Ngô Ngạn và A Nguyên.

” Em hít phải khí độc AT380?” Cửa phòng vừa đóng lại thì tiếng Ngô Ngạn vang lên. Anh đã nghi ngờ, quan sát Tử Kỳ, lúc nãy nghe cô nhắc tới anh đã lờ mờ đoán ra. AT là kí hiệu của khí độc trong tổ chức X.

Tử Kỳ chỉ im lặng gật đầu.

” Thanh Long... đi chuẩn bị trực thăng... về đại bản doanh” Mặc Kỳ Hàn nhìn Tử Kỳ rồi lại nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Ngô Ngạn, biết được mọi chuyện không hề đơn giản.

” Là ai?” Anh hỏi ngắn gọn, giọng lạnh lẽo như muốn giết người.

Tử Kỳ không biết nên trả lời như thế nào. Cô đang tìm cách nói sao cho không để lộ những sự thật đáng sợ kia, cô còn cần thời gian suy nghĩ và điều tra thêm.

” Còn là ai nữa.... ?” Ngô Ngạn bắt mắt lên tiếng. Anh lạnh lùng liếc nhìn Mặc Kỳ Hàn một cái rồi đi lại ngồi xuống trước mặt Tử Kỳ. Tử Kỳ ngược lên nhìn anh, cô biết anh muốn cô nói gì.

Tử Kỳ kể lại mọi chuyện, và tất nhiên cô đã lược bỏ những phần không nên nói.

Mọi người nghe những lời cô nói về AT380 mà thấy rét lạnh trong lòng.

” Tại sao thủ đoạn của cô ta với em lại ác độc như thế này?” Ngô Ngạn nghiến răng nói.

” Em.. không biết...”

” Chuyện cần thiết bây giờ là tìm ra thuốc giải” Chu Tước đột nhiên lên tiếng.

Mặc Kỳ Hàn bồng ôm chặt lấy cô: ” Anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu”. Tử Kỳ cười khổ, vô lực tựa vào ngực anh.

Ngô Ngạn bước lại phân phó A Nguyên đi làm gì đó rồi quay lại nhìn Tử Kỳ, thở dài nói:

” Anh cần lấy mẫu máu của em.... sẽ cố gắng xác định thành phần AT380 để tìm thuốc giải... anh cần Tú Viên giúp đỡ ”

” Ừm... ”

A Nguyên quay lại, Chu Tước nhanh chóng lấy mẫu máu của Tử Kỳ đưa cho anh ta, đồng thời cũng giữ lại một mẫu cho Tú Viên.

” Đây là thuốc có thể giảm đau khi AT380 phát tác.... cố gắng... anh sẽ tìm thuốc giải”

” Anh có thể?” Mặc Kỳ Hàn nhìn Ngô Ngạn, không hề có ý khiêu khích.

” Tôi cũng không chắc....” Ngô Ngạn có thể coi là sư huynh của Tú Viên.

” Vậy.... Anh hãy đến Mặc gia... cùng với Tú Viên tìm thuốc giải” Mặc Kỳ Hàn nói một câu nằm ngoài dự liệu của mọi người.

” Lão đại...” Bạch Hổ và Huyền Vũ định nói gì đó nhưng bị Mặc Kỳ Hàn phát tay ngăn cản.

” Lão đại...” Bên đây A Nguyên cũng kêu lên một tiếng.

Ngô Ngạn cười khổ trong lòng. Xem ra Mặc Kỳ Hàn đã yêu Tử Kỳ tới mức vì cô mà dám để Ngô gia bước vào đại bản doanh của mình...

Nghĩ một lúc, Ngô Ngạn gật đầu chấp thuận.

” Lão đại.... phi cơ đã chuẩn bị” Thanh Long vào báo cáo tình hình.

” Đi thôi....” Mặc Kỳ Hàn không nhiều lời, trực tiếp bế Tử Kỳ ra trực thăng.

Mọi người cũng đi theo sau, nhanh chóng lên trực thăng.

Muốn về tới Mặc gia, nhanh nhất là cũng bốn mươi lăm phút. Khả năng Tử Kỳ bị độc phát tác trên phi cơ là rất cao. Mọi người đều dán ánh mắt mình lên Tử Kỳ, cô đang thiếp đi trong lòng Mặc Kỳ Hàn.

” Không thể dùng thuốc mê sao?” Mặc Kỳ Hàn nhìn Tử Kỳ, mở miệng hỏi, không biết là anh đang hỏi ai.

” Không thể... ” Ngô Ngạn và Chu Tước đồng loạt lên tiếng.

Thở dài một tiếng, Ngô Ngạn mở miệng nói tiếp:

” Tôi đã tiêm cho cô ấy thuốc kháng AT có thể giảm bớt đau đớn... AT380 này tôi đã từng phản đối chế tạo, vì quá tàn nhẫn với nạn nhân. Không ngờ X vẫn cho làm ra...”

” Tú Viên có thể tìm ra thuốc giải không?” Chu Tước hỏi Ngô Ngạn.

” Có thể... lúc này tôi đã nói tình hình triệu chứng cho Tú Viên... cô ấy nói sẽ tìm được thuốc giải... chỉ là... cần thời gian thôi...”

Tử Kỳ chợt mở mắt giật mình tỉnh dậy.

” Em sao thế?” Mặc Kỳ Hàn lo lắng hỏi.

Tử Kỳ không trả lời, chỉ cười khổ. Cô ra khỏi vòng tay anh, ngồi hẳn xuống sàn trực thăng. Cơ thể cô lại bắt đầu có triệu chứng, cô không chắc mình có thể ngồi yên trên ghế.

Mặc Kỳ Hàn không nói gì, ngồi luôn xuống sàn với cô.

” Ah....” Tử Kỳ khẽ kêu lên một tiếng rồi thân mình run lên bần bật, cô cắn chặt môi, mồ hôi đã bắt đầu tuôn ra.

” Chết tiệt...” Mặc Kỳ Hàn rít khẽ.

” Đừng ra tay với X.... chưa phải lúc” Tử Kỳ khó khăn mở miệng.

Đau, cơn đau kinh khủng lại ập đến.... loại hình tra tấn này so với chết còn ghê sợ hơn gấp trăm lần.

Đau thân thể, đau trong lòng.... Tử Kỳ thật muốn buông xuôi tất cả nhưng chút lí trí còn sót lại nhắc nhở cô phải sống phải sống.... bây giờ cô đã mang thù trong người.... cô không thể từ bỏ.

” Tử Kỳ.... Tử Kỳ”

Tử Kỳ mơ mơ màng màng, không rõ là ai gọi cô, cô chỉ thấy mình mất dần ý thức rồi trước mắt chìm vào bóng tối.

Lại một lần phát tác của AT380 đi qua....

Tử Kỳ đã “từ từ tận hưởng” AT380 theo lời mà Trầm Truyết nói với cô.

Mở mắt ra, Tử Kỳ thấy mình đã nằm trong phòng ở Mặc gia.

” Tử Kỳ.... ”

” Lão đại...”

” Tại sao anh giấu em?”

Tử Kỳ ngẩng mặt lên, nhìn thẳng mắt anh mà hỏi. Mặc Kỳ Hàn bị hỏi bất ngờ, anh ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, chỉ trầm mặc nhìn cô mà không nói gì.

” Em biết tất cả rồi.... tại sao em là người bị truy sát mà em không được biết? Tại sao... anh biết thân thể của em mà anh không nói? Tại sao? Tại sao?” Cô gần như là hét lên.

” Em bình tĩnh... đừng kích động...” Anh giữ chặt vai, không cho cô động đậy.

” Anh.... buông ra...” Tử Kỳ gạt tay anh ra.

” Em nói thân thể của em?” Anh nhíu mày, hỏi ngược lại. Cô ngẩn ra một lúc rồi cười khổ.

Bình tĩnh... đúng... phải bình tĩnh....

” Em muốn gặp Tú Viên... chỉ mình cô ấy thôi...”

” Được.... anh sẽ gọi cô ấy”

Mặc Kỳ Hàn chậm rãi đứng lên, nét mặt phẳng phất vẻ mệt mỏi, chầm chường và bất lực, Tử Kỳ cảm thấy lòng mình nhói đau. Cô chưa từng thấy anh như thế bao giờ....

” Em phải làm sao đây?” Tử Kỳ đau khổ, rút vào trong chăn.

Tiếng cửa phòng mở ra, Tú Viên đi vào, trên tay là một chai nước truyền dịch để thay cho Tử Kỳ.

Tử Kỳ yên lặng nhìn Tú Viên thay chai truyền dịch cho cô, đột nhiên, Tú Viên lên tiếng:

” Có gì nói đi...”

” Rất nhiều....”

Hai người chưa từng giấu nhau điều gì nên Tử Kỳ không có ý định giấu giếm chuyện này với Tú Viên.

” Cậu.... có tin không?” Tú Viên nghe xong chỉ nhàn nhạt hỏi một câu. Có câu người trong cuộc thì mờ mịt còn người ngoài cuộc thì sáng tỏ. Chuyện này vẫn còn điểm kì dị.

” Mình cũng không biết...”

” X tốn bao nhiêu năm mới phát hiện cậu là con gái Hắc Long.... còn Mặc gia cứ coi như họ rãnh rồi điều tra cậu thì làm gì có thể điều tra ra thân thể cậu nhanh như vậy... còn nữa... chuyện Mặc gia trở mặt với Hắc Long là do Mặc Kỳ Minh ông ấy quyết định, không liên quan đến Lão đại, thêm nữa... Mặc gia luôn không can thiệp đến thế giới của các tổ chức sát thủ, điều Mặc Kỳ Minh đã làm chúng ta phải khách quan mà nhận định. Chuyện này đã qua hai mươi năm, đúng hai sai vẫn chưa rõ ràng mà... ”

” Chuyện đó thì mình không biết phải nghĩ sao rồi làm thế nào.... nhưng mình cảm thấy hành động của Trầm Tuyết rất kì lạ... tại sao cô ấy lại nói tất cả mọi chuyện cho mình... không chỉ đơn giản vì biết mình sẽ chết? Nếu X muốn diệt trừ mình thì phải càng nhanh càng tốt đằng này lại dùng AT380, khác nào muốn cho Mặc gia biết X ra tay với người của họ... tổ chức X không bao giờ làm việc mà để lộ sơ hở như thế này...”

” Hơn nữa.... cậu còn có mình... có khả năng AT380 sẽ được giải.... họ đâu ngu ngốc tới mức vậy... đây dựa không phải là phong cách của sát thủ... nếu Trầm Tuyết vì thù riêng mà xuống tay với cậu như thế này thì tức là trái lệnh X... cô ta có ý gì???”

” Mình sống được đã rồi tính...” Tử Kỳ thở dài....

” Bọn mình cần thời gian”

” Bao lâu?”

” Ngày mai... bây giờ đã là 11h đêm... bọn mình cần hai mươi bốn tiếng nữa... nhưng....”

” Nhưng chuyện gì?”

” Khi cậu uống thuốc giải... ”

” Tỷ lệ là bao nhiêu?”

” Tử Kỳ... ”

Tú Viên không kìm được nữa mà ôm lấy Tử Kỳ, khóc nức nở. Tử Kỳ càng thờ ơ cô càng đau lòng. Cô không muốn nói cho Tử Kỳ biết thuốc giải này khi uống vào sẽ sốc tim ở mức độ nặng.... tỉ lệ sống sót chỉ ở bốn mươi phần trăm...

” Cậu biết gì chưa?” Tú Viên chợt buông Tử Kỳ ra hỏi.

” Chuyện gì?”

” Lão đại đang truy tìm đại bản doanh của tổ chức X”

Tử Kỳ cũng không bất ngờ trước tin này.... Cô biết anh sẽ làm vậy dù cô có ngăn cản ngay từ đầu.

Vừa nhắc người, người tới. Mặc Kỳ Hàn mở cửa bước vào, Tú Viên nói thêm vài câu nữa rồi rời đi.

” Chậm nhất chiều mai sẽ có thuốc giải....” Anh ngồi xuống giường, hai tay chống hai bên thân cô.

” Em biết...”. Tử Kỳ chưa xót. Thật chỉ còn ngày mai sao.

” Anh xin lỗi.... chuyện của Trầm Tuyết....”

” Bỏ đi... cũng đã xảy ra rồi....” Tử Kỳ không muốn khiến anh khó xử.

## 29. Chương 29: Sống Chết

Tử Kỳ cười cười rồi chủ động ôm lấy anh. Mặc Kỳ Hàn cũng đáp lại cô.

” Hình như từ lúc chúng ta gặp nhau, không khi nào yên ổn nhỉ?” Tử Kỳ khẽ nói.

” Sau này sẽ ổn....” Anh nhẹ nhàng vuốt đầu cô.

” Sau này....?”

” Ừ.... sau này...”

” Mong là vậy....”

” Lúc này... em có nói thân thể của em... là thế nào?”

” Em hơi kích động...nói loạn thôi”.

” Ừ...”

Rồi cả hai im lặng, cứ ôm nhau như thế. Một lúc sau đột nhiên Tử Kỳ lên tiếng:

” Lão đại....”

” Sao?”

” Anh.... có yêu em không?”

” Sao đột nhiên em hỏi vậy?”

” Anh không yêu em?”

Mặc Kỳ Hàn đẩy Tử Kỳ ra, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô hơi chột dạ, lẩm bẩm giải thích:

” Anh chưa bao giờ nói...”

” Phải nói mới được sao?”

” .....” Tử Kỳ cúi đầu, không trả lời.

” Đợi em khỏe... anh sẽ nói”

”Ừ... đợi em khỏe...” Tử Kỳ nói, không có lấy một tia hi vọng.

Một ngày kinh khủng chậm chậm trôi qua. CƠn đau của Tử Kỳ càng lúc càng đáng sợ, thời gian phát tác càng kéo dài, càng lúc hơi thở của cô càng yếu và có hiện tượng xuất huyết nội tạng. Cô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê và được mang đến phòng điều trị đặc biệt ở Khu Y.

10h đêm....

” Bao lâu nữa mới có thuốc giải?” Mặc Kỳ Hàn đã mất hết kiên nhẫn. Anh lao vào phòng thí nghiệm, nơi Tú Viên và Ngô Ngạn đang tạo ra thuốc giải.

” Đã xong...” Ngô Ngạn nói, không hề có nét vui vẻ trong lời nói, chậm chạp đưa cho Mặc Kỳ Hàn một ống thuốc chứa dung dịch màu vàng nhạt.

” Xong rồi sao?” Mặc Kỳ Hàn cầm lấy, hỏi lại. Chưa chế xong thuốc thì anh nôn nóng, xong rồi thì anh lại cảm thấy tâm trạng hơi hoảng loạn. Anh biết hậu quả của thuốc giải này. Không hề được thử nghiệm, không đoán biết kết quả ra sao, tỉ lệ thành công chỉ bốn mươi phần trăm. Nếu không tiêm cô ấy có thể cầm cự tới ngày mai, nếu tiêm một sống hai là cô ấy chỉ cầm cự được một giờ đồng hồ.

Tú Viên và Ngô Ngạn cứ nghĩ dùng AT380 Tử Kỳ sẽ còn đường sống nhưng mà.... họ đã lầm....

Phòng chăm sóc đặc biệt....

Bạch Băng đã túc trực ở đây từ lúc Tử Kỳ được chuyển đến tới bây giờ. Viên mắt bà đã đỏ hoe, bà không thể tin và không thể chấp nhận được sự thật này.

Ba người Mặc Kỳ Hàn, Ngô Ngạn, Tú Viên lặng lẽ đi vào.

” Xong rồi à?” Bạch Băng gấp gấp hỏi.

” Vâng...” Tú Viên trả lời, giọng nói run run, có chút nghẹn ngào không kìm được. Cô cúi gầm mặt, để rồi không kìm được nữa, liền nhào đến bên giường Tử Kỳ mà khóc nức nở. Mặc Kỳ Phong ở bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi.

” Chuyện... chuyện gì thế?” Thấy biểu hiện của Tú Viên, Bạch Băng kinh ngạc liền hỏi lại.

Ngô Ngạn nặng nề giải thích cho bà nghe.

” Thật.... không còn cách nào sao?” Bà đưa tay che miệng, hoảng sợ tột độ.

Không khí rơi vào trầm mặc.... chỉ còn nghe tiếng nấc nghẹn của Tú Viên và tiếng tí tí của thiết bị y tế.

Một đợt phát tác AT380 nữa lại đến...

Tử Kỳ đã hôn mê nhưng cơ thể vẫn có những phản ứng do AT380 gây ra. Tay vô thức nắm lại, người đổ mồ hôi lạnh, mày cũng nhíu lại, thỉnh thoảng môi khẽ mấp máy.

Mặc Kỳ Hàn mím chặt môi... người con gái này mới hôm qua còn giả trò ghen tuông với anh, còn sôi nổi trên sân bắn trận.... mà bây giờ.... không thể nào... ngày hôm nay không chỉ cô mà cả anh cũng bị tra tấn nặng nề... nỗi sợ hãi mất cô càng lúc càng nặng nề với anh... một người luôn nắm mọi chuyện trong tay như anh cũng có lúc bất lực như thế này, mạng sống của người con gái mình yêu lại không thể nào giữ được... anh không bảo vệ cô như đã hứa... anh chưa làm được gì cho cô... ngay cả câu nói “anh yêu em” mà cô muốn nghe nhất anh cũng chưa từng nói.... thật là tệ hại...

Ngô Ngạn cũng bản thân không kém, mọi chuyện xảy đến quá nhanh... ngay cả anh cũng không thích ứng kịp. Thiên Thiên đang rời xa anh? Không được... anh có thể để cô ấy bên cạnh người đàn ông khác ... nhưng không thể để cô ấy rời đi như thế này... nhưng... anh đã cố hết sức mình... cũng không nắm chắc được có thể giữ mạng sống của cô...

” Vậy có nên tiêm hay không?” Bạch Băng lau vệt nước mắt, ngập ngừng hỏi.

” Tiêm”

” Khoan hãy tiêm”

Câu đầu là của Ngô Ngạn và Tú Viên. Câu sau là của Mặc Kỳ Hàn.

Mọi người không hẹn đều quay về phía Mặc Kỳ Hàn. Anh chậm rãi bước lại giường bệnh của Tử Kỳ. Mọi người hiểu ý, liền đứng dậy ra khỏi phòng.

Anh ngồi xuống mép giường, đưa tay vuốt ve gương mặt trắng bệch không chút sức sống của cô, nặng nề lên tiếng:

” Này.... nhất định phải tỉnh... nhớ đấy.. anh không nói hai lời.... em nói muốn đưa xe một trận tử tế với anh... được anh sẽ đưa... muốn bắn súng, đấu võ với anh... được, anh sẽ đấu với em... em còn muốn anh nói câu đó... được... anh sẽ làm tất cả... ”

Mặc Kỳ Hàn đau khổ thì thầm với Tử Kỳ. Anh hối hận... lần đầu Mặc Kỳ Hàn anh hối hận về việc mình đã làm... hối hận sao không yêu cô sớm hơn... sao không bên cạnh cô nhiều hơn...

Sau này.... liệu còn có sau này???

Cuối cùng thì Tử Kỳ đã được tiêm thuốc. Chất lỏng vàng nhạt được Chu Tước chậm rãi tiêm vào, hô hấp mọi người càng lúc càng khó khăn, mọi ánh nhìn đều tập trung lên người Tử Kỳ.

5 phút.... 10 phút... rồi 15 phút....

Tử Kỳ ho lên một tiếng rồi máu từ trong miệng chảy ra... cô bị thổ huyết.... nhịp tim bỗng nhanh đột biến, hơi thở lại yếu đi... Mọi người cả kinh.

” Sao lại thế này?” Mặc Kỳ Hàn gầm lên một tiếng. Anh luôn ngồi sát bên cạnh Tử Kỳ cho tới giờ.

Ngô Ngạn, trên mặt đã tràn ngập vẻ bất lực cùng hoảng hốt.

Tú Viên đã không còn đứng vững được nữa, nức nở trong vòng tay Mặc Kỳ Phong.

Chu Tước thì luôn túc trực bên cạnh Tử Kỳ, lúc này tuy có chút hoảng loạn nhưng cô trấn tĩnh rất nhanh, thực hiện các thao tác sơ cứu cần thiết.

“Ahhh ” Tử Kỳ bỗng kêu lên một tiếng rồi ngưng bật... Lúc này nhịp tim lại thấp đến đáng sợ, hơi thở đã yếu đi rất nhiều... càng lúc càng không nghe rõ tiếng thở.

Tiếng títt títt của các thiết bị y tế càng lúc càng ngắt quãng....

Rồi... tiếng títt títt cứ thưa dần... nhỏ dần..., như từng nhát búa đánh thẳng vào tâm trí mỗi người.... tan nát... hoảng loạn....

” Không...” Tú Viên hét lên rồi lao ra khỏi vòng tay Mặc Kỳ Phong, chạy đến bên Tử Kỳ, nức nở:

” Cậu... cậu đã hứa sẽ làm phù dâu cho mình... hứa sẽ dạy con mình lái xe... cậu hứa nhiều lắm... cậu mà bỏ đi.. mình sẽ hận cậu suốt đời... mình có bao giờ thất hứa với cậu chưa... cho nên cậu không được... ngàn lần không được thất hứa với mình... mình chưa từng cầu xin cậu chuyện gì... bây giờ.. cầu xin cậu.. đừng bỏ mình... đừng bỏ mình... mình xin cậu... Tử Kỳ... mình xin cậu... làm ơn.. đừng bỏ mình...”

Tiếng nấc nghẹn của Tú Viên càng lúc càng nhỏ dần.... cô không còn nói được nữa....

” Thiên Thiên” Ngô Ngạn khẽ gọi một tiếng, tay cuộn thành nắm đấm, xoay người đấm mạnh vào tường. Không biết là trút giận cho ai... cho Tử Kỳ hay trút giận lên chính bản thân mình.

Mặc Kỳ Hàn, gương mặt lạnh lẽo đến đáng sợ. Anh ôm Tử Kỳ, siết chặt vào lòng.

” Em thật không biết nghe lời... ngay cả lời của anh mà em lại bỏ ngoài tai... em muốn anh phải làm sao đây... em không sợ anh sẽ bên người phụ nữ khác sao?

Không hề có một tiếng đáp lại... trong phòng chỉ còn tiếng khóc, tiếng thở dài, tiếng títt títt ngắt quãng vô vị, đáng sợ kia...

Ngô Ngạn bần thần, đi lại bên giường, anh khẽ nắm lấy tay cô, hôn lên một cái, nhẹ giọng nói khẽ:

” Anh xin lỗi...anh xin lỗi...”

Ngô Ngạn đau khổ, buông tay cô mà ngồi gục hẳn xuống sàn... anh không thể chịu đựng cô ra đi như thế này. Anh có thể để cô ở bên cạnh người đàn ông khác... không cưỡng ép cô... nhưng không thể chấp nhận cô rời xa mình như thế....

Nhưng... anh đã làm hết sức....

Tiếng títt títt yếu ớt vang lên, từng tiếng như hồi chuông tra tấn....

” Tử Kỳ.... đừng.... Tử Kỳ...” Tú Viên nức nở, cô bám chặt bên mép giường,

Ngô Ngạn hít một hơi rồi chậm chậm đứng lên.

” Tổ chức X... để tôi”

Nói rồi anh xoay người đi ra ngoài.

Mặc Kỳ Hàn vẫn ôm chặt Tử Kỳ, không nói gì. Từ hôm qua đến nay Mặc gia ráo riết truy sát X, nhưng chỉ tiêu diệt được vài cơ sở nhỏ lẻ tẻ của chúng. Cơ sở chính luôn thay đổi để tránh bị phát hiện nên muốn tìm ra trong thời gian ngắn là điều không thể. Ngay cả Ngô Ngạn và Tú Viên cũng không thể tìm ra được.

Chỉ trong một đêm, giới Hắc đạo xôn xao không ngừng. Họ không biết tổ chức khét tiếng X đã gây ra chuyện gì mà Mặc gia lại phá lệ, dốc toàn lực truy sát như vậy.

Ngô Ngạn đi tới cửa, bỗng anh khựng lại bởi tiếng thét của Tú Viên và Chu Tước:

” Tử Kỳ....”

---

Ba tháng sau.....

Thư phòng của Mặc Kỳ Hàn....

Thanh Long và Huyền Vũ bước vào phòng, đặt tập hồ sơ lên bàn, Huyền Vũ lên tiếng báo cáo:

” Lão đại... Ngô lão đại báo tin họ đã dẹp gọn cơ sở chính của X...”

” Ừ...” Mặc Kỳ Hàn không ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng chăm chú xem hồ sơ.

Hai người bọn họ báo cáo thêm vài tình hình quan trọng nữa liền lui ra.

Đến khu căn cứ, Bạch Hổ và Chu Tước đang bàn luận gì đó ở bàn gỗ ngoài sân, hai người đi lại và ngồi xuống.

Bạch Hổ: ” Dẹp sạch X rồi hả?”

Huyền Vũ: ” Ừ.... Ngô lão đại ra tay rất gọn.. không hề nể tình nghĩa cũ”

Chu Tước: ” Ai bảo thủ đoạn của X quá tàn nhẫn...”

Thanh Long: ” Cũng nhờ người đó chỉ điểm... quả thật đúng như Lão đại suy đoán... cô ta chính là mụn đao giết người”

Bạch Hổ: ” Một người phụ nữ quá đáng sợ... dám lợi dụng Mặc - Ngô gia để khử tổ chức X”

Chu Tước: ” May là lão đại tránh được cô ta... mà cô ta thì cũng chẳng còn...”

Bốn người bỗng trầm mặc hẳn.... ai cũng đeo đuổi suy nghĩ riêng của mình.... nhưng chung quy vẫn là ” Người phụ nữ như thế mà bước vào Mặc gia.... thì quả thật là.... đại họa..”

### 30. Chương 30: Bên Nhau

Sau chuyện của Tử Kỳ, Ngô gia và Mặc gia đều lao vào truy sát Tổ chức X cùng Trầm Tuyết. Suốt ba tháng, đánh triệt các cơ sở của X và mãi đến bốn ngày trước, họ nhận được một tin chỉ điểm của một người thì mới tóm gọn được tổ chức X.

Từ đây tổ chức sát thủ X lừng danh đã đi vào dĩ vãng....

Người chỉ điểm là ai?

” Trầm Tuyết”

” Cô ấy?”

” Ủ... thật ra cô ấy hận tổ chức X thấu xương... ”

” Tại sao?”

” X hại chết cha mẹ cô ấy...”

“ ..... ”

” Cũng đáng thương cho cô ấy... mang quá nhiều hận thù”

” Cô ấy giờ sao rồi?”

” Đã tự sát... ”

” Tự sát?”

” Đúng vậy.... ngay hôm Ngô lão đại “dọn dẹp” tổ chức X”

” Ủ....”

” Mình thấy như thế là quá nhẹ nhàng cho cô ta”

” Người cũng đã mất rồi... cậu so đo làm gì....”

” Cậu nói thế có giống người bị hại không... ?”

” Chuyện cũng qua rồi... cậu chấp nhất làm gì... chẳng phải mình đã bình an rồi sao?”

” Vâng... cậu còn nhắc... hại tim mình suýt chút nữa văng ra ngoài.... tổn thọ tận mấy năm... Diệp Tử Kỳ...cậu phải lo đền bù thiệt hại cho mình... ”

” Biết... biết.... cậu nói gì mình cũng nghe tất...”

Tử Kỳ vòng tay ôm lấy Tú Viên mà nũng nịu. Nhớ lại lúc cô dọa mọi người phát hoảng, liềm cảm thấy có nợ với bọn họ rất nhiều.

Tử Kỳ đã thoát chết trong gang tấc. Thuốc đó đã giải được AT380.

” À... cậu thật không muốn khôi phục lại Hắc Long?” Tú Viên nghiêm túc hỏi.

” Không...” Tử Kỳ không hề do dự.

Mặc Kỳ Hàn đã biết tất cả mọi chuyện về thân thể của cô và cả chuyện Mặc gia với Hắc Long. Vốn năm đó Mặc Kỳ Minh đồng ý giúp đỡ nhưng vấp phải sự phản đối của các trưởng bối trong Mặc gia nên ông đã trở mặt với Hắc Long, không can thiệp vào việc của họ. Tử Kỳ đã phải suy nghĩ rất nhiều để cuối cùng đưa ra lựa chọn là làm đứa con bất hiếu để giữ tình yêu của mình.

Mặc Kỳ Hàn trong kế hoạch tiêu diệt X thì còn có kế hoạch phụ là tái lập Hắc Long nhưng Tử Kỳ đã quyết từ chối, anh cũng thuận theo ý cô, bãi bỏ kế hoạch phụ đó.

Thấy Tử Kỳ kiên quyết như vậy Tú Viên cũng không bàn đến nữa.

” Hôn lễ của cậu chuẩn bị tới đâu rồi hả?” Tử Kỳ bỗng lên tiếng hỏi.

” Đã xong.... chờ cậu khỏe hẳn để làm phù dâu thôi...”

” Mình khỏe hẳn rồi... chỉ là Lão đại vẫn chưa chịu công nhận là mình khỏe thôi...”

” Hahaha.... không vội... còn tận một tháng nữa...”

” Ừ... còn Phong Viên uyển đã chuẩn bị tới đâu rồi?”

Phong Viên uyển là khu biệt thự Mặc Kỳ Phong xây dựng cho anh ta và Tú Viên. Sau khi kết hôn hai người bọn họ sẽ sống ở đó, Phong Viên uyển nằm trên khu đất đối diện với Mặc gia, cách nhau một con đường rất rộng.

” Xong hết rồi... á cậu nhắc mới nhớ, mình có hẹn với tên Kỳ Phong đi xem nội thất... cậu...vào nhà không?”

” Không đâu... mình muốn ngồi đây một lát nữa... làm xong cái này cho cậu...”

Tử Kỳ cười chỉ vào laptop, Tú Viên cũng mỉm cười, nghĩ nghĩ rồi nói:

” Ừ... vậy để mình gọi thám tử Lưu cho cậu...”

” Ừ.... tạm biệt...”

” Tạm biệt...”

Tử Kỳ lặng lẽ ngồi nhớ lại tình cảnh của mình ba tháng trước. Tuy thoát khỏi AT380 nhưng khắp cơ thể đều bị tổn thương nặng nề từ hệ hô hấp tuần hoàn, thần kinh, tiêu hóa,... không chữa một chỗ. Hậu quả là bây giờ Tử Kỳ không được vận động mạnh, hay đau đầu khó thở, ăn uống phải kỹ càng.... Tử Kỳ nhận định bây giờ cô là một cây cảnh yếu ớt... sống sót là tốt rồi. Nhưng tình cảnh này cũng không phải không được cải thiện. Dưới năng lực của Chu Tước, Tử Kỳ đã hồi phục khoảng năm mươi phần trăm.

” Em định phơi chết hết vi khuẩn em mới vừa lòng sao?”

Tiếng nói ai đó bá đạo vang lên. Tử Kỳ mỉm cười ngẩng đầu lên.

” Có nắng lắm đâu...”

” Còn cái...” Anh ngồi xuống, kéo cô vào lòng. Nhìn vào laptop của cô, hỏi:

” Gì đây?”

” Thiệp cưới...”

” Hả?”

Thấy anh bày ra vẻ kinh ngạc, cô vội giải thích.

” Của Tú Viên.... em làm cho cô ấy”

” À... anh còn tưởng...” Anh cố tình kéo dài câu nói, chú ý biểu hiện của cô. Cô lườm lườm anh, mặt hơi đỏ lên:.

” Anh tưởng cái gì?”

” Tưởng cái mà em đang nghĩ” Anh nhướn mày nhìn cô, bình thản nói.

Bá đạo... bá đạo hết sức....

” Ừm... chuyện của X... ”

” Em biết rồi... anh và Ngô Ngạn làm việc.. em không có gì nghi ngờ...” Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, nhìn thẳng vào mắt anh.

” Có thể lược bỏ cái tên họ Ngô kia được không?”

” Haha.... anh tính toán quá nha...”

” Hừ.... ”

Tử Kỳ cười khích khích rồi buông anh ra, xoay người tập trung vào cái laptop.

” Sắp xong chưa?”

” Rồi... lát nữa in ra là xong...”

” Làm thêm một bộ nữa đi... cho đẹp vào...”

Tử Kỳ quay phắt 180 độ, nhìn anh chăm chăm.

” Anh vừa nói gì?”

Anh thở dài một tiếng... cô không nghe thật hay đang giả vờ thế?

” Nói cái mà em vừa nghe.... ” Anh thần nhiên trả lời, chợt thấy không hợp lí lắm nên thêm vào ba chữ: “mấy giây trước”.

” Anh....” Tử Kỳ bị anh chọc gần như nổi điên. Nhưng chỉ vài giây sau, cô lấy lại tinh thần, mỉm cười rồi hôn nhẹ lên môi anh. Không để cho anh có cơ hội làm loạn, cô nhanh chóng xoay người lại, tay lướt trên laptop, mở ra một mẫu thiết kế thiệp cưới khác, vô cùng đẹp mắt và sang trọng. Nếu như mẫu thiệp cô làm cho Tú Viên và Mặc Kỳ Phong mang đầy vẻ phóng khoáng với màu trắng và vàng đồng quý phái thì mẫu thiệp vừa mở ra này lại có màu đỏ đậm và đen, đầy uy nghi và sang trọng.

Mặc Kỳ Hàn nhìn mẫu thiệp trên laptop, miệng vẽ ra một nụ cười hạnh phúc.

” Rất tốt” Anh tựa cằm lên vai cô, dịu dàng khen ngợi.

” Thuận tay làm thôi.... ” Cô xấu hổ lấp liếm.

” Được lắm.... còn dám mạnh miệng” Anh hừ một tiếng, cắn nhẹ vành tai cô.

Cô bị nhột, rung mình một cái, cười khúc khích trong lòng anh. Anh lại nói tiếp:

” Đợi hôn lễ của bọn họ xong, em khỏe hẳn rồi chúng ta tổ chức hôn lễ.. thế nào?”

” Hừ.... em khỏe lắm rồi... mà anh vẫn chưa cầu hôn em...” Tử Kỳ chu môi trách cứ.

” Có khả năng không?” Anh cười cười, hỏi lại.

” À.... đúng là không có khả năng... thôi bỏ qua bước đó đi...” Tử Kỳ nghĩ nghĩ một lúc rồi gật gù cho qua.

Anh bật cười thành tiếng trước thái độ và hành động của cô.

” Em đẹp cái mơ mộng đó đi...” Anh thần nhiên bồi thêm một câu.

Tử Kỳ thì đang tưởng tượng cảnh Lão đại bằng giá ngàn năm không tan này cầm bó hoa hồng và nhấn cầu hôn cô, nghĩ thế nào thì cũng vô cùng vô cùng không hợp lý. Hai khái niệm “lão đại” và ” cầu hôn” không thể nào cùng phe được.

Vẫn là bỏ đi.... nếu không mọi người sẽ cười Lão đại của cô đến rụng răng mất.

Sau khi hôn lễ của Mặc Kỳ Phong và Tú Viên thì bốn tháng sau Hắc Bạch đạo nhận tin Lão đại Mặc gia kết hôn và Mặc phu nhân chính là Diệp Tử Kỳ từng là X8 Diệp Thiên nổi danh trong thế giới ngầm. ( Vì Mặc Kỳ Phong hoạt động trong giới Bạch đạo nên lai lịch của Tú Viên được giữ kín, Tử Kỳ thì không)

Ngày đại hôn của Lão đại Mặc gia Mặc Kỳ Hàn trở thành hôn lễ lớn nhất từ trước đến giờ ở thành phố A này.

Hôn lễ được tổ chức tại một resort sáu sao của Mặc gia và kéo dài bốn ngày. Quan khách toàn những người có tiếng tăm cả hai giới Hắc - Bạch đạo.

Ba ngày đầu là để mọi người gặp gỡ giao lưu, nghỉ ngơi vui chơi, ngày thứ tư mới là cử hành hôn lễ chính thức.

Ngày hôn lễ....

Trong phòng cô dâu....

” Chị dâu....” Tú Viên nhin cười, mềm giọng, nũng nịu gọi một tiếng.

” Đẹp cái giọng điệu buồn nôn đầy của cậu ngay....” Tử Kỳ đã trang điểm xong xuôi, đang ngồi nghịch điện thoại, lườm Tú Viên một cái.

” Uầy.... cô dâu mà hung dữ thế...” Tú Viên đi lại, kéo ghế ngồi đối diện Tử Kỳ.

Nhìn Tử Kỳ một hồi lâu, cô vỗ tay một cái, cảm thán:

” Chị dâu mình đẹp nhất.... hahaha”

Hôm nay, Tử Kỳ mặc một cái áo cưới đặt may riêng cho cô. Thân áo cúp ngực đính đá quý lấp lánh ôm sát người, váy viền đuôi xòe rộng, dài một mét. Tóc búi cao đơn giản, hai loạt tóc dợn sóng xõa tùy ý bên tai, đầu cài vòng kim cương. Hoa cầm tay là một bó lan hồ điệp trắng muốt - loài hoa mà cô rất thích.

Hôm nay, cô đeo đủ bộ trang sức Huyết Phượng gồm dây chuyền, bông tai, vòng tay và nhẫn. Màu trắng của váy cưới, của làn da cô càng làm nổi bật màu đỏ của Huyết Phượng - tượng trưng quyền lực Chủ mẫu đương gia Mặc gia.

” Đây.... ” Tử Kỳ gọi một tiếng, tay hươ hươ trước mặt Tú Viên.

” Hiccc... chỉ là nhìn cậu... rồi nghĩ đến bọn mình bây giờ... rồi nhớ lại chuyện trước kia” Tú Viên nói, giọng đầy vẻ ghen ngào.

” Nghĩ đến hiện tại, tương lai là được rồi... quá khứ đừng nhắc đến nữa.. được không?” Tử Kỳ ôm lấy vai Tú Viên, vỗ nhẹ lên lưng cô.

” Ừ....”

” E hèm.... cắt cảnh này được chưa?” Một giọng nói lạnh lạnh chen vào. Hai người đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

” Giờ mới đến.... đừng nói là mới ngủ dậy đấy?” Tử Kỳ nhăn nhó nhìn cô ta.

” Ai bảo thế.... tôi cũng cần phải trang điểm chứ ... không thể nào thua cô được”

” Bớt tự kiêu đi Từ Ân Nhã...” Tú Viên trề môi nói.

” Hứ...” Từ Ân Nhã lườm Tú Viên một cái rồi đi lại trước mặt Tử Kỳ, cúi xuống đánh giá một lượt, sau đó cũng chịu bật ra một câu tán thưởng:

” Đẹp... coi bộ.... nhân viên trang điểm của tôi làm việc cũng được...”

Tử Kỳ và Tú Viên giả điếc... không so đo với “Trùm tự ki” nữa.

Từ lần gặp nhau rồi Tử Kỳ bị hại ở Từ gia lần trước, Từ Ân Nhã cũng quan tâm hỏi thăm cô vài lần cho đến hôn lễ của Mặc Kỳ Phong thì Từ Ân Nhã đã nhập bọn chung với hai người bọn cô.

” Tử Kỳ cũng theo chồng rồi... còn cô tính sao đây?” Tú Viên ngược lên, hỏi cô ta.

” Ai nhaa... vội gì chứ...” Từ Ân Nhã tự nhiên ngồi xuống đùi Tú Viên.

” Tôi còn chưa chơi đã...”

” Haha... cô không lo giữ... coi chừng mất à nha...” Tử Kỳ cười thần bí nháy mắt với cô ta.

” Ngoài cô ra thì tôi chả sợ ai giành... nhưng cô thì cũng yên tâm rồi... tôi đây còn sợ gì...” Từ Ân Nhã cười to rồi dựa hẳn người vào Tú Viên. Tú Viên cũng chẳng vừa, hai tay ôm lấy eo của Từ Ân Nhã... ôi... tư thế ám muội vô cùng.

” Hai người đang làm gì đó?” Hợp âm giọng nam của hai người nào đó vang lên, cắt ngang màn quần quít của Tú Viên và Từ Ân Nhã.

“.....” Hai thủ phạm chưa biết giải thích như thế nào.

Hai người nam nào đó liền dời ánh mắt sang Tử Kỳ, chờ một lời giải thích:

” Tôi là tôi không biết... không liên quan”

Ngay lập tức hai thủ phạm ném cho Tử Kỳ hai cái liếc sắc lẹm.

### 31. Chương 31: Hôn Lễ

” Tôi là tôi không biết... không liên quan”

Hai người nào đó ném cho Tử Kỳ hai cái liếc sắc lẹm, sau đó chỉ biết cười trừ.

” Anh xã...”

” Lão đại...”

Tú Viên và Ân Nhã vội tản ra, ngoan ngoãn đứng bên cạnh người đàn ông của mình.

” Haha...” Tử Kỳ bị họ chọc cho cười đến đau cả bụng.

Thế là tiếp tục nhận lấy hai cái liếc nữa. Tử Kỳ bình ổn tâm trạng, chào người mới đến:

” Lão đại, anh Ngô Ngạn, Kỳ Phong”

” Một màn đặc sắc” Mặc Kỳ Hàn bình thản buông ra một câu rồi đi lại bên Tử Kỳ.

” Hai người bọn tôi trong sạch nha...” Từ Ân Nhã gân cổ lên mà giải thích.

” Thế tôi có nói hai người không trong sạch đâu” Tử Kỳ không hề có ý buông tha cho họ.

” Hừ... cô... Lão đại... anh phải tin em... không được suy nghĩ lệch lạc” Từ Ân Nhã rồi rít ôm cánh tay của Ngô Ngạn.

Vâng... sau một thời gian mặt dày mày dạn theo đuổi, cuối cùng tảng băng Ngô Ngạn đã ngã mũ chào thua hỏa lực của Từ Ân Nhã.

” Em bảo anh phải làm sao khi anh đã tận mắt chứng kiến?”

Thiên ah...Ngô Ngạn cũng biết đùa kìa.

” Hừ... anh cũng hùa theo bọn họ...” Từ Ân Nhã dùng dằng dậm chân.

” Cười gì mà cười... cô cũng dính vào chuyện này đó” Từ Ân Nhã tia tới Tú Viên đang cười vật vã bên cạnh.

” Ồ hay ... chồng tôi không truy cứu... cô truy cứu làm gì...” Tú Viên ôm chặt cánh tay Mặc Kỳ Phong, chu môi cãi lại.

Từ Ân Nhã biết một chọi năm là không thể thắng liền “ngậm đắng nuốt cay”, ghi hận trong lòng.

” Tới giờ rồi... đi thôi...” Mặc Kỳ Hàn lên tiếng, ôm eo Tử Kỳ bước đi ra ngoài.

Sáu người, ba cặp, ba chiếc siêu xe phóng nhanh tới lễ đường.

Khu resort có hẳn một lễ đường sang trọng, mọi người đều đã đến kín lễ đường. Đường từ khu đỗ xe đến cổng lễ đường được bao bọc bởi hai hàng rào gỗ trắng, thất nơ đỏ, hai bên đường rải đầy cánh hoa hồng đỏ.

Cô dâu và chú rể cùng nhau sánh bước vào lễ đường trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Sau thủ tục tuyên thệ rườm rà là gì nhỉ?

À... Hôn nhau...

À không... trao nhẫn....

Lúc đem nhẫn lại cho hai người, Mặc Kỳ Phong nhỏ giọng châm chọc:

” Lần này anh đừng hòng né”

” Anh đây né làm gì?”

Mặc Kỳ Phong chỉ ném lại nụ cười khinh bỉ, Mặc Kỳ Hàn thì thản nhiên như không. Tử Kỳ thì chịu.... chẳng hiểu ý của bọn họ là gì....

Trao nhẫn xong.... là hôn.

Không đợi bên dưới khiêu khích... mà hình như chẳng ai dám khiêu khích cả. Bởi họ biết rõ họ đang dự hôn lễ của ai... Mặc lão đại đấy... Mặc Kỳ Hàn ôm trọn Tử Kỳ vào lòng.

” Anh yêu em”

Ba chữ nhẹ nhàng rót vào tai Tử Kỳ, cô ngỡ ngàng chưa kịp phản ứng thì đã bị nụ hôn của anh làm cho choáng váng.

Một giây ngỡ ngàng, sau đó rất nhanh lấy lại tinh thần, Tử Kỳ vòng tay qua cổ anh, tự tin đáp lại nụ hôn của anh.

Hai người rời nhau... tiếng vỗ tay vang lên rộn rã...

Tiếp theo là màn ném hoa cưới. Mặc Kỳ Hàn vốn định bỏ qua nghi thức vô vị này nhưng Tử Kỳ lại nằng nặc đòi thực hiện, vì thế anh đành nhắm mắt cho qua, mặc cô làm gì thì làm.

Tử Kỳ đứng trên bục cao, nhìn tất cả quý cô quý bà đang háo hức đứng bên dưới, tất cả quý ông tham gia hôn lễ đều đứng sang một bên. Tử Kỳ đảo mắt một vòng rồi “tia” thẳng vào Từ Ân Nhã đứng phía xa xa.

Từ Ân Nhã gương lên cặp mắt khiêu khích ” Tôi đứng xa thế này ... xem cô làm sao?”

Tử Kỳ cười lạnh một cái rồi nháy mắt với Tú Viên và Chu Tước. Hai người kia nhanh chóng gật đầu hiểu ý.

Tử Kỳ đắc ý quay người lại, dịch chuyển người định hướng một chút.

Một.... Hai... Ba... Ném....

Mọi người bắt đầu ồ lên chen chúc nhau giành bó hoa.

Rất nhanh.... chỉ nghe hai tiếng bộp.. bộp....quay lại... bó hoa đã nằm ngay ngắn trên tay người nào đó vẫn đắc ý với vị trí của mình này giờ.

Vâng... hai cú bộp bộp đích thực là hai cú xoay người đá bay bó hoa của Tú Viên và Chu Tước... bó hoa lan hồ điệp bị họ coi thành quả cầu mà đá bay đi...

Từ Ân Nhã nhăn nhó nhìn bó hoa trên tay, cắn răng ghi thêm hận vào lòng. Cổ nặn ra nụ cười tươi đáp lại lời chúc mừng của mọi người...

Một nhóm quý ông nào đó chứng kiến toàn bộ “vụ án ném hoa cưới”, không khỏi lắc đầu vì trò tình ranh của ai kia. Sau một hồi ngẫm nghĩ bọn họ rút ra kết luận: ” Tuyệt đối đừng để bốn người kia ở chung chỗ... cũng đừng đắc tội bọn họ”

Sau đó là tiệc đãi khách....

Và sau đó nữa... à ừm... là động phòng hoa chúc...

Rút kinh nghiệm đợt một xương máu từ Mặc Kỳ Phong - đêm tân hôn tại Phong Viên uyển đã bị Lão phu nhân quấy phá không thương tiếc - anh, Mặc Kỳ Hàn sẽ không để lịch sử lặp lại trên mình.

Tiến khách tới tận khuya, bàn giao mọi việc lại cho Mặc Kỳ Phong và nhóm Thanh Long, Mặc Kỳ Phong kéo Tử Kỳ lên chiếc Porsche đen của mình, phóng đi mất.

Tử Kỳ ngồi trên xe, tâm trạng đột nhiên căng thẳng lạ...

Đêm nay là đêm tân hôn của cô và anh đấy....

Hít một hơi sâu, cô ngồi thẳng lưng, tay bắt giắc nắm chặt lại, để trên đùi.

Thu hết hành động của cô vào mắt, anh bật cười thành tiếng, nói:

” Căng thẳng thế làm gì?”

Tử Kỳ quay sang lườm anh một cái thì bị nụ cười của anh làm cho choáng váng.... nụ cười có lực sát thương cao quá...

Cả hai im lặng.... không khí lại vì thế mà trở nên ám muội vô cùng....

Tử Kỳ bèn dời ánh mắt ra bên ngoài, cô chăm chú nhìn cảnh vật đang lướt qua, dường như quá mệt mỏi sau một ngày bận bịu, cô thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc Tử Kỳ tỉnh dậy đã là hơn một giờ sáng, cô đang nằm trên một chiếc giường kingsize trong một căn phòng vô cùng sang trọng. Cô ngồi dậy, nhìn xung quanh, ánh đèn mờ mờ nhưng cũng đủ để cô nhìn thấy. Hương hoa thơm ngát, đèn pha lê lung linh mờ ảo... ai đó cũng bỏ không ít tâm tư chuẩn bị ...

Cô bước xuống giường, trên người vẫn mặc đầm dạ hội ban tối. Xem ra người nào đó vẫn rất nghĩa khí....

Tử Kỳ vòng qua tấm bình phong, đi ra gian ngoài, anh đang ngồi trên sofa, hình như là mới tắm, tóc vẫn còn ướt, trên người khoác cái áo bông dài màu xám. Anh đang xem gì đó trong laptop, nghe tiếng động, ngẩng lên thấy cô thì để laptop sang một bên, đứng dậy đi lại gần cô.

Tử Kỳ lại thấy căng thẳng, cả người như có luồng máu nóng chảy khắp nơi.

Anh kéo cô vào sát người, vùi đầu vào hõm vai của cô.

” Em đi tắm trước đã...”

” Lẽ ra em phải nên tắm trước khi ra đây.... ” Anh nhẹ giọng nói khẽ vào tai cô rồi cắn vành tai cô một cái.

” Hử?” Tử Kỳ chưa kịp hiểu ý tứ lời nói của anh, nhưng rất nhanh... cô đã hiểu...

Chưa kịp nói gì nữa cô đã bị anh chặn lại bằng một nụ hôn nhẹ nhàng từ tốn tràn đầy yêu thương cưng chiều. Tay anh cũng không yên phận mà khám phá khắp nơi.

” Ừm... lão đại.... ” Tử Kỳ thở gấp, ngáp ngừng gọi anh.

” Gọi tên anh...” Anh khàn khàn lên tiếng.

” Ừ... Hàn... Kỳ Hàn...Em yêu anh” Tử Kỳ khó khăn ổn định hơi thở.

” Ừ.... anh biết...”.

Anh bế ngang người cô, đi lại giường, Nhẹ nhàng đặt cô xuống, anh nằm đè lên người cô. Rất nhanh cả hai đã loại bỏ những vướng víu trên người.

Tử Kỳ cả người nóng bừng, mặt cũng đỏ bừng nhưng đã bị ánh đèn mờ ảo che lấp dùm.

Anh hôn cô... rất nhẹ nhàng... trán... môi... cổ... và từ từ đi chuyển xuống dưới...

Anh và cô hoàn toàn chìm trong đê mê...

Đau đớn xé thân nhưng nhanh chóng được khóa lấp bằng những nụ hôn những va chạm thân thể....

Không biết trải qua bao lâu, Tử Kỳ lả người gục trên ngực Mặc Kỳ Hàn mà thiếp đi... cô loáng thoáng nghe bên tai câu nói huyền thoại của anh: ” Anh yêu em”

Tử Kỳ nặng nề mở mắt dậy, thân thể mệt mỏi rã rời cứ như không còn là của cô. Cô đang nằm gọn trong lòng anh.

Nhìn đồng hồ, chín giờ sáng...Khẽ trở mình ngồi dậy nhưng bất ngờ bị anh kéo trở lại.

” Cho em đi tắm đi...” Cô nhăn nhó cố chui ra khỏi vòng tay anh.

” Em có biết là càng vùng vẫy là càng không có khả năng thoát không?” Anh cười tà mị nhìn cô.

Tử Kỳ lại chớp chớp mắt nhìn anh.... cô lại không hiểu ý của anh... và sau đó lại rất nhanh đã hiểu được...

” Tha cho em đi... mệt chết rồi”.

Không biết cô ngốc hay giả ngốc mà bây giờ đây lại dụi dụi vào ngực anh. Nhận thấy anh có phản ứng mạnh mẽ, cô rụt đầu, nuốt nước bọt, ngẩng lên nhìn anh.

” Thương lượng thất bại...” Anh buông ra một câu rồi chôn cô dưới thân mình lần nữa.

” Em biết sai rồi... em...” Không nói kịp nữa rồi, môi đã bị môi ai kia khóa lại.

Lần thứ hai mở mắt dậy đã là hơn hai giờ chiều... đói... rất đói... là lý do mà cô nhất định phải thoát khỏi tên đang nằm bên cạnh.

Lần này may là anh không ôm lấy cô nữa nên cô thuận lợi ngồi dậy. Vừa bước xuống giường, một cơn đau nơi hạ thân khiến cô ngồi thụp xuống bên giường....

Ai nhaaa... thì ra cơn đau mà Tú Viên kể là như thế này sao???

” Đau à?” Giọng anh lo lắng vang lên bên cạnh.

” Ừ... hơi đau...” Tử Kỳ xoa xoa bụng dưới, chống thân giường đứng dậy.

” Lần đầu nên thế...” Anh cũng đứng dậy, ôm cô từ sau.

Sao anh có thể thoải mái nói về vấn đề này như vậy nhỉ?

” Tha cho em đi.... em đói chết rồi”. Tử Kỳ gỡ tay anh ra, vừa lấy đồ vừa nói.

” Ừ... lần này thương lượng thành công” Anh cũng đi lại đằng sau cô, với tay lấy đồ.

Tử Kỳ bỗng có dự cảm chẳng lành, quay đầu nhìn anh.

” Chẳng phải anh bảo thương lượng thành công rồi sao?”

” Ừ.... ” Anh thản nhiên trả lời.

” Thế... anh làm gì?” Tử Kỳ hỏi lại.

” Đi tắm...” Bình thản tập hai.

” Anh đừng nói là... là...” Tử Kỳ lắp bắp hỏi tiếp.

” Giỏi.... ” Anh xoa đầu cô, khen ngợi.

Tử Kỳ khóc không thành tiếng...

Đúng là cô thương lượng thiếu rồi....

Nhưng mà đúng như anh thương lượng... chỉ tắm chung và không làm gì cô cả...

Haizz... Lão đại à... thật nhìn không ra anh lại “đáng sợ” như vậy nha.... kết hôn rồi khả năng kiểm chế giảm nhiều nhỉ???

Hai người đang ở là một biệt thự nhỏ ven biển do anh đặc biệt chuẩn bị dành cho đêm tân hôn hoàn hảo của họ.

Vì lý do công việc và thời gian nên họ không có tuần trăng mật.... chỉ có hai ngày nghỉ ngắn ngủi ở đây rồi nhanh chóng quay về Mặc gia....

Sau những khó khăn thử thách... tình yêu hai người đã có một cái kết có hậu. Cuộc sống hôn nhân thế là chính thức bắt đầu....

\*\*\*\*\*

## 32. Ngoại Truyện 1: Thành Viên Mới

Bệnh viện Trung tâm thành phố....

” Sao hả???? Thế nào hả?” Tử Kỳ túm tay Tú Viên vừa đi ra từ phòng khám, hỏi liên tục...

Tú Viên vẻ mặt bình thản không nói gì, tiện tay đưa tờ giấy đang cầm cho Tử Kỳ...

Tử Kỳ nhận lấy tờ giấy, đọc nhanh qua... hai mắt bỗng sáng rỡ...

" Có rồi... có rồi... hahahaha... Tú Viên... chúc mừng... chúc mừng... hahaha..."

" Này... này... bình tĩnh chút... người có thai là mình... cậu làm gì cao hứng dữ vậy?" Tú Viên cẩn thận Tử Kỳ nhưng môi cô cũng không kìm được mà vẽ

lên nụ cười hạnh phúc...

" Hahahaha.... mình vui lắm cậu..." Tử Kỳ nhìn mãi vào tờ giấy siêu âm.

" Thích thế thì mau mau kiếm một "em" đi"

" Không vội không vội... năm nay mình còn muốn tham gia đua xe... hai tháng nữa là tới..."

" Hừ... đua với chả đấu..."

Tú Viên không thèm nói nữa liền xoay người bỏ đi trước, Tử Kỳ vẫn còn lằng lằng nhìn Tú Viên không phản ứng kịp nên bị bỏ lại một đoạn. Cầm tờ giấy siêu âm ở ngoài không tiện cho lắm nên cô cho vào túi xách đuổi theo Tú Viên rồi đưa cho cô ấy.

" À... mình đi tới công ty... cậu về đi..." Tú Viên vừa nói vừa bắt một chiếc taxi.

" Giờ hết giờ làm rồi... Không về nghỉ ngơi à... còn đi làm?" Tử Kỳ chặn cửa taxi lại, nhăn nhó ngăn cản.

" Đi báo tin chứ..." Tú Viên cười cười nháy mắt với Tử Kỳ.

" À... " Tử Kỳ cười to. Hôm nay là giữa tuần tên Mặc Kỳ Phong kia thường làm tăng ca.

Tử Kỳ nhìn theo Tú Viên lên xe, xe chạy đi cô vẫn đứng ngẩn ra một lúc rồi mới đi lấy xe của mình.

" Ahh..." Tử Kỳ chợt nhớ lại chưa đưa tờ giấy kết quả siêu âm cho Tú Viên. Vội điện thoại cho cô thì cô nói về nhà đưa lại sau cho cô, không cần vội.

Hôm nay, Mặc Kỳ Hàn có việc tới hơn tám giờ tối mới về nhà. Anh bước vào phòng, nhìn thấy túi xách và áo khoác của cô mới biết là cô đã về... chắc là đang tắm... anh nghĩ thế.

Điện thoại trong túi xách của cô vang lên, anh mò mẫm tìm điện thoại thì đụng phải một tờ giấy gì đó.

Lôi ra xem thì đập vào mắt là hình siêu âm và dòng chữ " Thai được hai tuần rưỡi" và sau đó.. chẳng quan tâm thông tin gì trên tờ giấy đó nữa... tất nhiên là tên thai phụ cũng bị anh bỏ qua tất...

Buông tờ giấy xuống, anh cười cười ngồi xuống giường, mắt dán vào cánh cửa nhà vệ sinh đóng chặt kia, mặc cho cái điện thoại đáng thương kia reo lên inh ỏi.

Rất nhanh cửa nhà vệ sinh mở ra... Tử Kỳ trong bộ đầm ngủ hai dây màu đen rất quyến rũ bước ra. Tay cầm khăn lau lau tóc, nhìn thấy biểu cảm của anh thì khó hiểu vô cùng.

" Cái này.... " Anh đưa tờ giấy siêu âm ra và hỏi cô.

" À... đúng... có rồi" Tử Kỳ nào hay biết ai kia đâu có đọc kĩ tờ giấy đó. Cô bình thản đi lại giường, ngồi xuống.

Anh cười một cái rồi vươn tay kéo cô vào lòng, nhẹ giọng hỏi:

" Vậy... có nghe một không?"

" À... không biết nữa..."

" Nó động đấy chưa?"

" Ủầy... mới có hai tuần làm sao động đấy được"

" Ừ..."

Tử Kỳ thấy anh hỏi như vậy cũng hơi khó hiểu nhưng dù sao con của Mặc Kỳ Phong vẫn là cháu ruột của anh, quan tâm là bình thường thôi.

Đợi đã... có gì đó sai sai thì phải...

Tử Kỳ nhìn xuống bàn tay đang vuốt nhẹ lên bụng mình, nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút bỗng cô phá lên cười.

” Lão đại... anh... anh... hahaha.... ”

” Chuyện gì?” Anh nhíu mày nhìn cô.

” Không phải là anh nghĩ em có thai đấy chứ?” Tử Kỳ xoay người lại nhìn anh, nín cười mà hỏi.

” Hả???”

” Haha... là của Tú Viên và Kỳ Phong”

Mặc Kỳ Hàn nhíu mày nghĩ nghĩ rồi thở dài một cái... thật mất mặt quá đi..

Nhìn anh xịu xuống, Tử Kỳ cứ tưởng anh thất vọng vì cô không có thai nên vội vàng ôm anh để an ủi... ai nào nghĩ được lão đại chỉ là mất mặt vì đọc không kĩ thôi...

” Anh đừng vội mà... há...” Tử Kỳ chớp chớp mắt....

Anh lại tiếp tục suy nghĩ.... Từ Ân Nhã đã có thai, Tú Viên cũng có thai.... Tử Kỳ nhà anh cứ im im như thể bọn Ngô Ngạn và Mặc Kỳ Phong sẽ cười rộ rằng mất... anh không thể chịu thua được....

Linh cảm có chuyện không ổn, Tử Kỳ nhích nhích ra khỏi người anh....

” Em nói anh không được làm loạn đấy.... anh hứa với em rồi nha... chỉ hai tháng nữa thôi mà”

Hai tháng nữa là tới cuộc đua xe mà cô mong nhất đấy....

” Giờ anh không muốn giữ lời hứa nữa...”

Anh không nói nhiều lời nữa, trực tiếp đè cô nằm dưới.

” Không... không được.... đây .... mang vào” Tử Kỳ lôi dưới gối ra một cái gì đó đưa cho anh.

” Hừ.... vô ích” Anh gạt phăng cái đó qua một bên, nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bất lực, cô đành thở dài: ” Em uống thuốc vậy...”

Anh cười một tiếng vui đầu vào cổ cô, nói khẽ: ” Hết thuốc rồi... em quên à?”

” Áhh... anh là tên lừa gạt.... anh đi chết đi.... ” Tử Kỳ khóc không thành tiếng.... nhưng còn đang lắm bầm thì môi đã bị ai khóa lại...

Có vẻ như ai đó rất tập trung vào chuyên môn nên cả ngày hôm sau Tử Kỳ không thể nào bước xuống giường... thậm chí còn bị Tú Viên cười thúi mũi... Từ Ân Nhã thì rất có tâm... không gặp được nhưng cũng góp vui qua điện thoại...

Và... ông trời không phụ người có lòng... một tháng sau....

” Mặc.... Kỳ.... Hàn.... anh vừa lòng anh chưa”

Ai đó hung hăng đi từ nhà vệ sinh ra, chống nạnh nhìn “hung thủ” đang bình thản nằm trên giường.

” Rất vừa lòng...”

Ahhh.... Tử Kỳ thật muốn giết người nha....

Chỉ có hai tháng thôi mà không cho cô....

Hung hăng là thế nhưng khi cầm tờ giấy siêu âm trên tay... ai đó lại dịu dàng lạ....

### 33. Ngoại Truyện 2: Bộ Đôi Phá Hoại

Năm năm sau....

Một ngày đẹp trời nào đó....

” Phu nhân....”

Tử Kỳ bước vào nhà. Sau khi kết hôn, cô đã tiếp quản vị trí Chủ mẫu đương gia của Mặc gia, ngoài quản lý chuyện trong nhà cô còn phụ giúp Mặc Kỳ Hàn quản lý hoạt động Hắc đạo của Mặc gia.

Chẳng hạn như bây giờ, Mặc Kỳ Hàn đang trong chuyến công tác ở Pháp thì cô ở đây quản lý hết mọi chuyện với sự giúp sức của Mộc Trạch, Kim Thư - có thể coi là đệ tử của bộ tứ Thanh Long và một trợ lý Ngọc Vũ.

Cô vừa kết thúc một vụ việc làm ăn và trở về nhà.

” Hôm nay còn có việc gì nữa không?” Tử Kỳ đi thẳng lên phòng làm việc của cô ở tầng ba, tầng ba vốn là của Mặc Kỳ Phong nay đã trở thành “lãnh thổ” của cô và các bảo bối.

” Dạ.. không ạ... ” Ngọc Vũ mở ipad xem qua lịch một lượt rồi trả lời.

Bước chân của cô vừa lên tới tầng ba bỗng dừng lại, nhìn xung quanh. Ba người đi sau cũng dừng lại, khó hiểu nhìn cô.

” Phu nhân... có chuyện gì sao?” Kim Thư bước lên, hỏi.

” Nhà hôm nay yên ắng lạ...” Tử Kỳ nhíu mày, buông ra một câu.

Nhắc mới nhớ... đúng là yên ắng lạ... Ba người kia cũng bắt đầu nhìn xung quanh....

Hai tiểu bảo bối của họ đâu rồi....

Ngọc Vũ không nói nhiều lời liền lấy điện thoại ra gọi cho quản gia...

” Phu nhân... hôm nay Lão đại về... kết thúc lịch trình sớm hơn ba ngày”

À... ra là thế.... thảo nào....

Tử Kỳ cười cười quay sang nói với ba người:

” Các người đi làm việc đi... ”

Tử Kỳ chờ ba người kia rời đi liền đi lại gian phòng ở cuối lầu hai, không gõ cửa mà trực tiếp đi vào.

” Mẹ...” Một cô nhóc bốn tuổi vô cùng đáng yêu đang nghịch búp bê thấy cô vào liền nũng nịu chạy lại... nghịch búp bê nha...

” Mẹ...” Một cậu nhóc đang ráp lego thấy cô thì cũng ngược lên, bình thản gọi một tiếng.... ráp lego nha...

” Thông tin cũng nhanh...” Cô bế bé gái vào lòng rồi ngồi xuống sofa, cười cười nói tiếp ” nhưng mà.. hai đứa tưởng qua mắt được ba sao?”

Vì hôm nay ba về nên hai nhóc mới ” bắt đắc dĩ” chơi những trò xa xỉ với bọn chúng như là búp bê, lego chẳng hạn....

Vâng... đây chính là cặp song sinh long phụng của cô và anh Mặc Thiên Tân và Mặc Thiên Di.

Có thể hình dung ngắn gọn là tiểu quý đội lột thiên thần.

Phải thừa nhận bọn nhóc thừa hưởng tất cả gen tốt của bọn họ, ngoài ngoại hình vô cùng xinh đẹp đáng yêu thì IQ của bọn nhóc cũng không hề thấp và cộng với tính ham khám phá của trẻ con thì hai nhóc đã hợp thành bộ đôi “phá hoại có đẳng cấp”....

Kể sơ sơ bằng thành tích: hai tuổi bắt đầu mò mẫm máy tính, ba tuổi đã có thể sử dụng thạo máy tính và nhiều lần lén vào khu căn cứ nghịch máy tính, bốn tuổi bắt đầu lén vào khu thí nghiệm, lén vào nhà bếp lấy bột ớt bột tiêu để chế tạo xịt hơi cay, từng trốn ra ngoài nhiều lần nhưng không thành,... còn chọc phá mọi người, phá cây kiểng, phá nhà cửa thì là chuyện thường như cơm bữa...

Tuy nhiên hai nhóc có điểm yếu là cực kỳ sợ ba... vì thế những trò IQ cao có tính thử thách thì hai nhóc chỉ triển khai khi không có ba ở nhà...

Lần đi vắng này của ba, hai nhóc đã làm ra một chuyện rất “nhỏ” là lén vào khu tập luyện nghịch súng.

Hình phạt Tử Kỳ đưa ra hôm đó là cho hai nhóc nghịch súng suốt cả buổi chiều có sự chứng kiến của cô, không có sự cho phép của cô không được ngừng lại.

Thiên Di khóc lóc méo máo xin lỗi, Thiên Tân cũng xịu mặt, hai nhóc hứa hẹn sẽ không có lần sau...

Vâng.... đúng là không có lần sau... bởi vì ngay hôm sau cũng là hôm qua hai nhóc đã đổi cách và đối tượng phá phách sang xe hơi.

Không biết bằng cách nào đó hai nhóc lén vào gara xe và cũng không biết bằng cách nào đó lấy được chìa khóa xe... và thế là... hơn chục chiếc xe bị móp mó,...nhưng may mắn là mọi người tới kịp và xe của Mặc gia đều có thiết bị ngắt động cơ tự động.... nên không ai bị thương....

Tử Kỳ tức giận đến mức không nói nên lời... lẽ bọn nhóc đi và để lại một câu: ” Chuyện này ba sẽ giải quyết”

Bởi vì hôm nay Mặc Kỳ Hàn trở về đột xuất nên bọn nhóc cũng đột xuất không quậy phá....

” Mẹ.... con biết lỗi rồi... mẹ đừng mách ba nhé...” Thiên Di chu môi, nhõng nhẽo hết mức có thể.

” Con tưởng trong nhà chỉ có mỗi mình mẹ sao?” Tử Kỳ vuốt ve gương mặt bụ bẫm của cô nhóc.

” Hiccc... tại anh đấy...” Hết hi vọng, Thiên Di chuyển hướng sang anh trai.

” Đây nhóc.... chính em là người bảo muốn thử chạy xe đấy nhá...” Mặc Thiên Tân bình thản đứng dậy, đi lại ngồi bên cạnh Tử Kỳ. Tử Kỳ thuận tay ôm cậu vào lòng.

” Không cãi nhau.... lần này hai đứa thật sự nghịch quá nguy hiểm... mẹ không can thiệp được... mẹ cũng sợ ba lắm”

” Con cũng sợ...” Hai nhóc đồng thanh, vẻ mặt vô cùng thành thật...

” Thế sao lại nghịch phá như vậy???” Tiếng ai đó đầy uy nghiêm vang lên ngoài cửa....

Ba mẹ con quay ra nhìn và đập vào mắt là bóng hình quen thuộc đang đứng thẳng tắp ngoài cửa, tay cho vào túi quần, dáng người đầy uy nghiêm.

“Lão... đại...”

” Ba....”

### 34. Ngoại Truyện 3: Chăm Con

Tử Kỳ không hề có ý định để các con ở phòng riêng khi chưa đến ba tuổi, nhưng ai đó khi bọn nhóc vừa tròn sáu tháng thì đã đề nghị đưa qua phòng riêng và ai kia thì một mực phản đối.... cuối cùng kết quả là một phòng hai người tiếp tục chế độ phòng bốn người....

Một buổi tối nào đó.....

” Hừ.... tự dưng chui ra làm rối đội hình cả lên” Mặc Kỳ Hàn đứng bên cái nôi đôi, nhìn chăm bọn nhóc đang mở to mắt nhìn lại mình, tay thì cứ quơ loạn xạ cả lên.

” Là ai tự dưng đòi có con? Em chắc?” Tử Kỳ lườm anh một cái.

“Ai biết được bọn chúng lại cản trở công việc như vậy...” Anh thản nhiên nói rồi ngồi xuống giường.

” Hừ.... không được nói xấu con em”

” Trăm phần trăm cổ phần của em sao?”

” Thế ai lại đi nói con mình rắc rối như anh bao giờ...”

” Anh nói sự thật...”

” Kệ xác anh...”

” Để bọn nhóc sang phòng bên cạnh đi.... phòng cũng đã sửa lại thông qua bên này rồi”

” Không được là không được... con còn nhỏ... tới ba tuổi đi hằng tính... chuyện gì em cũng nghe anh được chuyện này thì không”

Bọn nhóc chỉ mới hai tháng tuổi thôi...

Tử Kỳ hơi lớn tiếng làm cho Mặc Thiên Di giật mình khóc khẽ một tiếng. Tử Kỳ vội vàng bế nhóc vào lòng vỗ về. Mặc Kỳ Hàn thấy con gái khóc nên cũng mềm lòng, không nói nữa.

Thì cũng ngay lúc này Mặc Thiên Tân cũng khóc ré lên. Tử Kỳ cuống cuống đưa Thiên Di cho anh, bế Thiên Tân lên.

Mặc Kỳ Hàn hơi nhú mày lại nhưng khi nhìn tiểu bảo bối nằm ngủ trên tay thì gương mặt bỗng dịu lại hẳn, chăm chú nhìn “cục thịt” trắng hồng thơm tho trên tay.... là con gái anh đấy...

Tử Kỳ nhìn anh và con gái, cười cười. Dĩ một lúc thì Thiên Tân cũng nín. Cô đi lại giường, đặt Thiên Tân xuống rồi bế Thiên Di từ tay anh đặt xuống bên cạnh.

” Trông bọn nhóc... em đi tắm ” . Cô nói rồi hôn lên trán anh một cái.

Anh nhìn cô, thở dài một tiếng thay cho câu trả lời...

Giao dịch thành công.... Tử Kỳ hài lòng quay người đi.

Và đồng chí Lão đại một mình ngồi canh cho con ngủ....

Một lúc sau, Tử Kỳ đi ra, lau khô tóc rồi leo lên giường ngồi bên cạnh anh.

” Anh xem.... hai đứa cứng thế cơ mà” Tử Kỳ

” Hừ... con của Mặc Kỳ Hàn này mà”

” Một trăm phần trăm cổ phần của anh chắc”

“.....”

Cuộc sống trong căn phòng bốn người cứ thế tiếp diễn... chuyện cười ra nước mắt thì không biết bao nhiêu mà kể...

Ví dụ như một ngày đẹp trời nào đó khi hai nhóc được hơn một tuổi, đã bị bố biết nói... đồng chí Mặc Kỳ Hàn buổi trưa rảnh rỗi nên bị đồng chí Tử Kỳ bắt ngồi “tâm sự ban trưa” với hai nhóc....

” Nằm yên đi... ba không rảnh rỗi nói chuyện với hai đứa..” Thật ra là không biết nói cái gì...

” Ba...” Thiên Di bị bố gọi, chập chững đi lại anh ... rất biết làm nũng ...

” Muốn gì?” Anh đỡ lấy con gái, hỏi nó.

Chụt....

Con bé bắt ngờ chu môi ra hôn lên má anh một cái rõ to... rồi nhìn anh cười hì hì...

Anh bắt ngờ năm giây rồi quay sang cô, hỏi:

” Thế là anh bị cưỡng hôn à?”

Tử Kỳ bị anh làm cho cười một trận ngặt nghèo...

Ví dụ như mỗi lần cho hai nhóc ngủ chung giường với anh và cô thì anh sẽ mặc định là làm nệm thịt cho tụi nhóc nằm. Nhưng khổ nỗi là anh lại không thể làm gì tụi nhóc...

” Tại sao anh lại thua trước bọn nhóc này thế không biết”

Lại một lần “tâm sự” nữa của ba cha con được diễn ra...

Khi ấy bọn nhóc đã gần ba tuổi... chuẩn bị bị “tổng” qua phòng riêng...

” Con không muốn ngủ riêng đâu....” Thiên Di chu môi phản đối.

” Sao lại không?” Anh nhướn mắt hỏi nó.

” Ba được ngủ chung với mẹ sao con lại không được?”

” Hai chuyện không giống nhau...”

” Con ngoan lắm... khi con ngủ không lộn xộn giống như ba lộn xộn với mẹ đâu...”

Hai người nào đó nghe xong thì đứng hình vài giây.

” Con nói gì thế?” Anh hỏi lại con gái.

” Đêm qua con nghe mẹ nói với ba là ” Đừng lộn xộn nữa“”

Anh bật cười thành tiếng rồi nói nhỏ với cô ” Thấy chưa... anh nói là để tụi nhóc ở phòng riêng mà”

Cô lờm anh một cái rồi nghĩ nghĩ... đúng là không tốt cho trẻ con.... ai bảo tối qua anh lộn xộn quá làm cô phải to tiếng.... phải chuyển phòng thôi...

” Chuyển phòng... hai đứa lớn rồi” Cô dứt khoát nói...

” Không...con không chịu...” Mặc Thiên Di meo máo.

” Di Di...” Mặc Thiên Tân bất ngờ kêu một tiếng.

” Hử?” Mặc Thiên Di quay lại nhìn anh trai.

Anh và cô cũng chăm chú nhìn hai nhóc, lắng nghe bọn chúng nói chuyện.

” Muốn có em không?”

” Muốn a...”

” Vậy thì chuyển phòng thôi....”

” Tại sao?”

” Vậy thì ba mẹ vui... ba mẹ vui thì mới có em được”

Ông trời ạ.... đây là con trai của họ đây sao??? Mới ba tuổi thôi mà...

Tử Kỳ xấu hổ đỏ cả mặt, Mặc Kỳ Hàn cười cười hỏi con trai.

” Ai nói với con là như vậy?”

” Chú ba ạ”

Mặc Kỳ Phong.... nói tốt lắm... được... Anh nghĩ thầm

Mặc Kỳ Phong.... nói hay lắm.... chết tiệt... Còn đây... là cô rửa thâm.

### 35. Ngoại Truyện 4: Lần Đầu Gặp Mặt

Khách sạn sáu sao Royal....

Một chiếc Range Rover đen bí ẩn dừng lại bên kia đường... Một ánh mắt lạnh lùng dõi theo dòng người trang phục lộng lẫy đang tiến vào bên trong đại sảnh....

"Hôm nay sẽ là nhiệm vụ cuối cùng nhĩ...." Một cô gái có mái tóc nâu xoăn nhẹ dài ngang hông lên tiếng, cô xinh đẹp thanh tú, đầy vẻ dịu dàng nhưng trên tay cô lại đang cầm một thứ không tương quan đến ngoại hình của cô... là súng ngắn loại tiên tiến nhất.

"Liêu tổng của tập đoàn Liêu Hưng... bốn mươi lăm tuổi cao một mét tám nặng bảy lăm cân. Là một tay ăn chơi trác táng... hống hách kiêu ngạo... kẻ thù của rất nhiều người... vệ sĩ 24/24 độ an toàn tương đối... có khả năng tự vệ tốt... thể lực tốt..." Một cô gái có mái tóc xoăn đen tuyền dài ngang lưng, đang múa tay trên bàn phím, đọc vanh vách thông tin mà cô biết về đối tượng hôm nay.

"Khó xơi nhĩ...." Cô gái tóc nâu chép miệng.

"Haha.... nản à?" Cô gái tóc đen cười to, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình laptop.

"Cậu điên à?"

"Xong.... cả tòa nhà này giờ nằm trong tay X9 này". X9 Tô Khả Vân dừng tay, vươn vai một cái rồi ngã người ra ghế. Cô nhìn cô gái đang bình thản ngồi trước mặt rồi nhìn hai khẩu súng được móc vào sợi dây nịt ngay bắp đùi và bắp chân, nghĩ nghĩ rồi lên tiếng:

"Hàng mới à?"

"Ừ... ra lò ba ngày trước... đạn cực nhỏ... khi trúng mục tiêu sẽ phát nổ nhỏ... sát thương rất cao... thế nào?"

"Hàng của X8 Diệp Thiên mà..."

X8 không nói gì nữa... Cô lấy ra một cái đầm dạ hội màu đen đã được X9 cải tiến, mặc vào. Cô tô lại son môi, xoa xoa mái tóc xoăn, đeo cái hoa tay kiêm thiết bị liên lạc vào, đeo nơ cài áo có gắn camera, kiểm tra mọi thứ một lần nữa rồi hít một hơi và mở cửa xe, tao nhã bước xuống.

"Cẩn thận..." X9 nói với theo, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của X8.

X8 bước lại cửa, đưa thiệp mời cho vệ sĩ, vệ sĩ cho cô qua. Tới chỗ quét an toàn, X8 mỉm cười quyến rũ, bình thản bước vào. Máy quét qua một lượt, báo an toàn, X8 được phép vào đại sảnh.

"Máy móc như thế mà cũng ra oai... X9 ta đây chỉ cần đụng một ngón tay là vô hiệu hóa được nó" Tiếng X9 vang lên trong thiết bị liên lạc.

X8 không đáp lại, cô nhanh chóng lướt nhìn xung quanh. Cô phải tìm được đối tượng và giải quyết nhanh gọn.

Giờ này còn sớm... tất nhiên chủ nhân buổi tiệc sẽ chưa đến. X8 thản nhiên đi qua dòng người, dễ dàng tránh được các camera giám sát, thuận lợi tiến lên lầu hai.

Có hai tên vệ sĩ đang đi ngược lại với cô, trong chốc lát bọn chúng nhìn cô với ánh mắt đề phòng, tay đặt lên hông.

"Xin hỏi vị tiểu thư này...."

Người vệ sĩ chưa nói hết câu, X8 cười nhạt một cái. Chỉ nghe hai tiếng bụp bụp... hai tên đã nằm lún lóc dưới sàn. Một tên bị ngắt, một tên còn tỉnh. Hắn định dùng bộ đàm báo động cho mọi người thì bộ đàm đã bị X8 cầm trên tay từ lúc nào.

"Nói... Liêu Hưng ở đâu?" X8 ngồi xổm xuống trước mặt hắn, lạnh lùng hỏi rồi thông thả lấy cây súng để ở bắp chân ra, đưa lên trán hắn.

"Không.... không biết..."

Bụp... một phát súng vào đùi hắn....

” Á.... ở lầu ba... lầu ba...”

X8 nhú mào, ghì sát súng vào đầu hân thêm chút.

” Ahhh.... phòng tổng thống ở lầu mười... ”

X8 cười lạnh một tiếng rồi đánh ngất hân ta. Cô kéo hai tên vào một góc khuất, cho bọn chúng thêm liều thuốc mê, rồi nhanh chóng đi lên lầu mười.

” Lầu mười...” Cô ngắn gọn nói với X9

” Ừ... đã biết...”

Bên đây... X9 sau khi biết được địa điểm, liền chuẩn bị vài thứ rồi bước xuống xe. Cô mặc một bộ đồ đen bó sát người, đeo một cái balo nhỏ. Cô chạy nhanh vào một góc khuất, nhắm lầu mười và bắn một phát. Phát súng mang theo một sợi dây siêu bền ghim chặt vào tường ở lầu mười. X9 thoăn thoắt bám theo sợi dây mà leo lên.

Bên trong... X8 thuận lợi lên đến lầu mười. Có hơn chục tên vệ sĩ đứng ngoài cửa phòng.

” Mười tên vệ sĩ...” X8 nói với X9.

” Đã thấy.... đang ở đối diện cậu này... hệ thống camera đã bị kiểm soát và trong vòng hai mươi phút nữa họ sẽ phát hiện camera bị xâm nhập... chúng ta có hai mươi phút”

X8 và X9 đang ở hai đầu hành lang. X8 gạt đầu ra hiệu cho X9 rồi đứng thẳng người, thông thả đi lại gần cửa phòng tổng thống.

” Vị tiểu thư ... cô không được lại đây...”

” Tôi biết chứ...” X8 nhướn mày nhìn bọn chúng, trong đầu thầm đếm “Một... hai.... ba...”

Bụp bụp bụp...

Ba tên trúng đạn... X9 tập kích từ xa...

Ba tên nằm gục xuống sàn.... X8 bắn ở cự li gần...

Tốc độ quá nhanh... quá đồng đều.... Bốn tên còn lại ngơ ngác quên mất nên làm gì.

Lật đặt móc súng ra thì một tên bị X8 đá văng súng rồi bị thêm một cước sau gáy ngã xuống bất tỉnh, một tên bị bê gãy tay cũng ngất đi. Hai tên kia thì bị X9 xử bằm dập rồi bị bắn thuốc mê.

Họ chỉ giết người cần giết thôi... chẳng qua thuốc mê đó có thêm thuốc làm tê liệt thần kinh sẽ khiến bọn họ không nhớ được đoạn kí ức tối hôm nay... tất nhiên sẽ không lộ được diện mạo của X8 và X9 khét tiếng.

X9 nhanh chóng mở cửa phòng...

” Chào mừng X8 và X9....”

Một giọng nói lạnh lùng như băng ngàn năm thâm trầm vang lên...

Hai cô chấn động.... nhìn xung quanh... Làm sao ông ta biết mình bị truy sát.... tổ chức X làm việc không hề tùy tiện hay đúng hơn là hai cô làm việc chưa bao giờ lộ sơ hở. Nhưng tình huống không cho hai cô suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Căn phòng đèn le lói, có thể nhìn thấy rất sang trọng. Giữa phòng có một ghế sofa dài... rất rõ ràng... trên đó có người ngồi.... một người đàn ông đang nhàn nhã thưởng rượu... chẳng có dáng vẻ của người sắp mất mạng đến nơi.

” Quá giỏi... giỏi hơn tôi tưởng...” Người đàn ông tiếp tục lên tiếng.

Đèn đột nhiên sáng rực lên.... X8 và X9 nhanh chóng cầm súng lên.

” Ai nha... đợi đã... chỉ cần cô nổ súng... cả căn phòng này... à không... có thể là cả tòa nhà này sẽ nổ tung đây.... ”

Cả hai cả kinh... định thần lại thì hai người phát hiện có mùi hương lạ khắp phòng.

" Axx đặc chế - Một chất có thể gây cháy nổ cực mạnh.... thế nào?" Người đàn ông đứng dậy đi lại gần hai cô.

" Ông tưởng có thể thoát sao?" X9 lạnh lùng hỏi.

" À... tất nhiên là không... nếu chỉ có mình tôi... hahaha." Ông ta cười to, lùi về sau vài bước.

Nếu chỉ có mình tôi....

Ông ta có ý gì? Chẳng lẽ....

Hai cô vừa nghĩ ra gì đó, thì từ trong phòng trong, hơn chục tên vệ sĩ to lớn đi ra.

Trên tay chúng có vũ khí.

" Hahahha.... từ từ tận hưởng...." Liêu Hưng tiếp tục nhấp ngụm rượu. Ông ta cho rằng hơn chục tên to con này có thể tiêu diệt X8 và X9.

Nhưng ông ta đã lầm....

Trong tay hai bọn họ có thuốc mê liều cao....

Chỉ trong vòng vài phút, đám người đã bị hai người xử lý gọn gàng.

Và Liêu Hưng... một dao trúng tim... chết ngay tại chỗ.

Khi chết... ông ta không nhắm mắt, mặt còn lộ rõ vẻ hoảng hốt. Chắc ngay cả ông ta cũng không hiểu mình đã bị đâm lúc nào và như thế nào... chỉ biết khoảnh khắc tên vệ sĩ cuối cùng ngã xuống thì ngay ngực trái của ông ta cũng chảy ra một thứ chất lỏng đỏ sệt... tên vệ sĩ ngã xuống hoàn toàn thì lộ ra một thân hình nhỏ nhắn nửa ngồi nửa quỳ, tay phải đưa về phía trước, chính là cánh vừa phóng ra dao chưa kịp thu về.

X8 phúi phúi tay đứng dậy, X9 bên cạnh gật gù tán thưởng....

" Chuẩn thôi...."

X8 nói xong thì bọn họ nhanh chóng ra khỏi phòng.

" Gặp nhau ở dưới..." X9 dứt lời thì đã buông mình theo sợi dây cáp trượt xuống dưới.

X8 đi vào nhà vệ sinh, chỉnh trang lại y phục, lau sạch vết máu, trang điểm lại rồi từ tốn đi ra ngoài.

Thuận lợi đi xuống đại sảnh, X8 tiếp tục tránh né camera. Bởi vì bọn họ đã xử lý cái xác của Liêu Hưng bằng hóa chất làm cho quá trình đông cứng của xác chậm đi nửa giờ, cộng thêm việc camera giám sát bị X9 thao túng xóa đi tất cả hình ảnh liên quan đến cô và tạo ra hình ảnh ảo, cảnh sát sẽ không bao giờ tìm được hung thủ.

X8 xong xuôi mọi việc, nhìn xung quanh một lượt, cười lạnh một cái rồi quay đi.

Vừa khéo đụng phải một người.

" Ah... xin lỗi". Cô định thần lại thì đã nằm trong lòng một người đàn ông nào đó. Một mùi nước hoa nam tính xộc vào mũi cô, làm cô hơi choáng váng.

Cô vội đẩy người đó ra, cúi người xin lỗi rồi đi nhanh ra ngoài, mắt khuất. Chẳng nhìn người đó lấy một lần.

Hành động của cô làm cho người đó ngẩn ra. Quá nhanh.... nếu không có mùi nước hoa và một dấu son môi dính trên vest anh có lẽ anh đã tưởng chuyện lúc này là ảo giác.

" Lão đại.... có cần đuổi theo không?"

" Không cần... gọi Huyền Vũ điều tra một chút đi"

" Vâng...."

Nhưng cuối cùng kết quả mà Huyền Vũ đem về là con số không. Camera không có bất cứ hình ảnh nào về cô gái đó, cả việc đụng mặt nhau của hai người đều không có trong camera, cứ như là chưa từng xảy ra.

Đúng là thú vị.... trên đời này lại có người mà Mặc gia không thể tìm ra.

Nhưng có câu " Có duyên ắt gặp lại"... và hai tháng sau đó... câu chuyện của chúng ta bắt đầu....

### 36. Ngoại Truyện 5: Biệt Đội Tiểu Quỷ

Một ngày đẹp trời nào đó....

" Mặc Thiên Tân, Mặc Thiên Di... đứng lại cho mẹ..."

" Uầy.... câu nói vô dụng nhất mọi thời đại..."

Hai nhỏ một lớn, bắt chắp hình tượng rượt đuổi nhau khắp ngõ ngách trong nhà.

" Bắt bọn nhóc lại cho tôi..." Tử Kỳ vừa đuổi theo vừa ra lệnh cho mọi người. Nhưng ai cũng chần chừ... họ không dám cãi lệnh phu nhân nhưng mà... gây thù với hai nhóc này đảm bảo cuộc sống sau này ở Mặc gia của họ sẽ vô cùng thê thảm. Họ phải làm sao đây?

" Loạn hết rồi à.... Tôi nói mà cũng không nghe sao?" Tử Kỳ hét lên. Đám người lập tức hoàn hồn... Lời chủ mẫu vẫn là nên nghe theo.

Rất nhanh.... bọn nhóc bị tóm lại... người tóm được là Bạch Hổ và Chu Tước. Xui cho bọn nhóc... ai bảo lo chạy... tông vào bọn họ.

" Ai cho hai đứa lại tự ý xâm nhập vào hệ thống máy tính nội bộ làm loạn hả?" Tử Kỳ ngồi xuống sofa, vắt chéo chân, tay gõ gõ lên đùi, nhìn hai đứa nhóc trước mặt, đứng nghiêm túc, cúi đầu đếm móng chân.

" Mẹ.... cái đó tụi con đang phát huy tinh thần yêu công nghệ..." Mặc Thiên Di không dám ngẩng đầu, chỉ lí nhí trong miệng.

" Còn cái..."

" Mẹ... là con chủ mưu... không liên quan em ấy..." Mặc Thiên Tân rất ra dáng anh trai. Tuy còn nhỏ nhưng cậu biết bảo vệ Thiên Di là nhiệm vụ của cậu.

" Đừng lo... con cũng có phần... không thoát nổi đâu..."

Haizzz... Bọn nhóc đã tròn sáu tuổi... biết suy nghĩ hơn... tuy đã không còn làm những trò nguy hiểm ngu ngốc giống lúc trước nhưng những trò bây giờ không những IQ cao mà mật độ bày trò càng lúc càng dày đặc. Mặc Kỳ Hàn không bận quan tâm mấy trò phá phách này nữa nên việc quản và xử lý tụi nhóc anh đem ném phẳng cho cô tất cả.

Nghịch rồi bị phạt... phạt rồi lại nghịch...

Bọn nhóc đã coi hai chuyện đó như là thủ tục cần thiết của cuộc sống của chúng nên phạt thì chịu, nghịch vẫn nghịch.

Lần này... bọn chúng đã xâm nhập hồ sơ cá nhân của nhân viên rồi đổi tất cả ảnh hồ sơ của bọn họ thành hình em bé. Với lí do....

" Di Di muốn có em"

---

" Vậy thì đáp ứng nó đi"

Đó là câu nói mà ai đó ném cho Tử Kỳ khi cô thuật lại chuyện của bọn nhóc.

” Anh... đứng đắn chút coi” Tử Kỳ tức muốn học máu, ném cái gối về phía Mặc Kỳ Hàn đang ung dung đọc báo. Rất tiếc.... anh đã chụp được cái gối.

Ném cái gối qua một bên, anh cười bí hiểm trèo lên giường.

” Anh tránh xa em ra...”

” Anh dễ nghe lời như thế sao?”

” À... không...”

” Vậy thì nên biết sẽ như thế nào rồi đúng không?”

” Không biết...”

Haha.... Anh bỗng cười phá lên... vùi mặt vào vai cô, một lúc sau anh nói tiếp:

” Đừng giả bộ nữa”

” Giả bộ cái gì?”

” Tưởng anh không biết sao?”

“.....”

” Em đã ngưng thuốc ngừa thai cả tháng nay rồi... đúng không?”

” Sao... anh biết?”

” Mặc kệ làm sao anh biết... rõ ràng có người muốn mà còn giả bộ”

Tử Kỳ xấu hổ đỏ bừng mặt... giấu mặt vào trong lồng ngực anh. Tình huống này... anh không đáp lại cô thì thật là không phải đạo.

Thật ra cô cũng không tính sinh thêm em bé. Di Di cũng quên bèn chuyện muốn có em.. Chỉ là vài tháng trước, sau khi Tú Viên sinh bé trai thứ hai Mặc Thiên Tước, con trai lớn của Tú Viên là Mặc Thiên Dương cứ luôn miệng khoe em với hai nhóc nhà cô... thế là...

Một tháng trước....

Tối hôm ấy, cả nhà bốn người đều ở trong phòng của ba mẹ...

Hai người phái nam thì đang ngồi trên sofa xem cái gì đó... à là mẫu súng ngắn mới nhất trên thị trường...

Hai người phái nữ thì đang tâm sự đêm khuya với nhau.

” Mẹ... mẹ thấy em bé của chú thím có đáng yêu không?” Mặc Thiên Di nằm trong lòng Tử Kỳ, mắt long lanh chớp chớp, chu cái môi hồng hồng, hỏi.

” Có chứ.... Di Di thích Tiểu Tước lắm à?” Tử Kỳ hôn lên trán con gái, ôm chặt con bé hơn.

Nghe câu hỏi của con gái, Mặc Kỳ Hàn liền ngẩng đầu lên nhìn Tử Kỳ. Mặc Thiên Tân vẫn chăm chú xem laptop, không quan tâm chuyện khác.

” Không chỉ thích Tiểu Tước... Di Di còn thích em bé... Di Di thích em lắm” Di Di nói một lè, dùng hai tay nhỏ bé của mình ôm chặt Tử Kỳ. Tử Kỳ nhất thời ngạc nhiên không nói được gì. Mặc Thiên Di tiếp tục:

” Mẹ... này nhé... Hiên Hiên cũng có em là Tiểu Ngôn... Tiểu Dương cũng có em là Tiểu Tước... anh có em là con... sao con không có em?”

” À.... thế... Tiểu Ngôn và Tiểu Tước cũng không có em đấy thôi...” Tử Kỳ lý giải máy móc.

” Không.... hai bọn họ còn nhỏ mà..”

” À... ừm...”

” Mẹ... mẹ cho Di Di em đi... Di Di sẽ thương em mà.... ” Mặc Thiên Di dụi dụi đầu vào lòng cô. Tử Kỳ cảm thấy bất lực với con gái.

” Muốn có em không phải chỉ nhờ mẹ... ” Mặc Kỳ Hàn cười cười đi lại ngồi bên cạnh Tử Kỳ.

” Ó... chẳng phải em bé ở trong bụng mẹ sao?” Mặc Thiên Di trưng bộ mặt ngây thơ ra trước mặt anh.

” Thì là vậy nhưng....” Anh còn định nói gì nữa thì đã bị cô bịt miệng lại. Anh mà còn nói nữa sẽ dạy hư Di Di của họ mất.

” Nhưng sao ạ?” Vẫn ngây thơ.

” Không có gì... ” Tử Kỳ cười trừ.

” Anh... anh có thích có em không?” Mặc Thiên Di chạy lại hỏi anh trai.

” Minh em anh đã đủ khổ rồi” Mặc Thiên Tân vẫn gõ gõ gì trên laptop, ra vẻ ông cụ non nói với em gái.

Hai vị phụ huynh đang nhìn hai đứa con, cũng gật gù với câu nói của con trai... nhưng cụ thể là ” Hai đứa thôi ba mẹ đủ khổ rồi”

” Hừ... anh đúng là chán thật...” Cô nhóc bĩu môi, xoay người lon ton chạy vào lòng ba mình.

” Ba... ba năn nỉ mẹ đừng Di Di đi...”

” Được... cứ trông cậy ở ba...”

” Hứa....?” Cô nhóc tinh nghịch đưa ngón tay út ra.

Anh cảm thấy trò này vô cùng buồn cười nhưng nhìn gương mặt bụ bẫm xinh như thiên sứ của con gái thì lại không thể cưỡng lại.

” Rồi ...giao dịch thành công...”

” Hai người cứ tự biên tự diễn đi... ” Tử Kỳ hừ một tiếng rồi cầm điện thoại ra ban công gọi cho Tú Viên tám chuyện.

Tám xong, cô xoay người dựa vào lan can, nhìn ba cho con đang nói chuyện với nhau... chỉ có Di Di nói thôi.... hai người kia làm khán giả. Tử Kỳ nhìn cảnh đó liền bật cười không giấu vẻ hạnh phúc...

Hiện tại.... Ngô Ngạn và Từ Ân Nhã đã là ba mẹ của một cô con gái sáu tuổi Ngô Ân Hiên và một cậu con trai năm tuổi Ngô Nặc Ngôn.

Mặc Kỳ Phong và Tô Tú Viên thì có hai cậu con trai Mặc Thiên Dương sáu tuổi và Mặc Thiên Tước năm tháng tuổi.

Hai nhóc nhà cô đã sáu tuổi.... sinh thêm đứa nữa... thôi thì.. ý này cũng không tồi...

---

Một năm sau, thành viên mới của Mặc gia đã chào đời.

À vâng... một bé trai... Mặc Thiên Ân...

Cái tên này là do Tử Kỳ đặt, cô vốn muốn sẽ có thêm tiểu công chúa, cuối cùng là tiểu hoàng tử.

Khỏi phải nói Di Di phản kích đến nhường nào. Luôn luôn túc trực bên nôi em và cũng nhờ thế mà Mặc gia có vẻ yên ổn hơn. :)

Còn Mặc Thiên Ân.... ai nha... còn bé nhưng đã lộ ra tư chất quậy phá rồi nha... ngủ thì thôi, tỉnh dậy là phải có người nói chuyện tuy nhiên giọng nói không cho phép lớn hơn giọng cậu nhóc... dù cậu nhóc nói gì thì chịu.

Khi cậu nhóc tỉnh dậy việc đầu tiên là hét toáng lên cho đến khi có người xuất hiện trong tầm mắt thì im bật rồi cười toe toét.

Mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu...

Khi Mặc Thiên Ân được hơn một tuổi, suốt ngày chap chững lẻo đẹo theo Mặc Thiên Di... Mặc Thiên Di ngậm ngùi nhìn ba mẹ: ” Mẹ... có thể nhét em vào bụng lại không?”

” Sao? Ai lúc trước nháo nhào đòi em?” Tử Kỳ xoa đầu con gái. Với tên Mặc Thiên Ân này, anh và cô có cảm giác sẽ không “đơn giản” như cặp anh chị của nó. Mặc dù anh chị của nó khá là ” đơn giản” rồi.

Và đến khi Mặc Thiên Ân đi vững và nói chuyện rành mạch rồi thì Mặc gia đúng như dự đoán... không lúc nào yên ổn...

Tử Kỳ thì rất rất đau đầu còn Mặc Kỳ Hàn thì ôm con đầy tự hào.....

Kì lạ là tên nhóc nhỏ này lại vô cùng sợ Thanh Long.... Tử Kỳ cứ như vớ được phao cứu sinh....

Nghịch ngợm là thế nhưng Mặc Thiên Ân vẫn thừa hưởng bộ gene hoàn hảo từ ba mẹ như anh chị nó...

Ba đứa nhóc xinh đẹp thông minh hơn người kia có thể coi là thành tựu lớn nhất của cuộc đời Mặc Kỳ Hàn và Diệp Tử Kỳ.

Cuộc sống của gia đình Mặc lão đại này phải nói là luôn đầy màu sắc, tiếng nói, tiếng cười, tiếng la hét, quát tháo rồi tiếng than thở luôn luôn xuất hiện trong nhà....

” Mặc Thiên Tân Mặc Thiên Di... đừng cho em nghịch cái đó....”. À.. nghịch bình xịt hơi cay.

” Mặc Thiên Ân... bỏ cái kia ra cho mẹ...”. À... là lựu đạn sương mù.

” Mặc Thiên Tân... sao không cản hai em lại...?”. À.. là hai nhóc kia đang trèo thang.

” Mặc Thiên Di... con đang làm gì em thế?”. À ừm... con gái cô đang mặc đầm rồi trang điểm cho con trai út của cô.

” Ba đứa đứng lại cho mẹ...”. Lí do là dám lấy hồ sơ của cô xếp máy bay giấy.

” Sao tôi lại sinh ra ba đứa nghịch như thế này chứ hả?”

Làm sao chúng tôi biết được....

\*\*\*\*\* Hoàn\*\*\*\*\*

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nhan-sat-thu-cua-trum-xa-hoi-den>*